ZIUA MARINEI

DE LA AMBARCAȚIUNI PESCĂREȘTI LA PETROLIERE DE MARE CAPACITATE

În urmă cu douăzeci de ani, la Galați, constructorii șantierului naval semnau «certificatul de naștere» al celui dintîi vas construit aici. Primul «pașaport» pentru a naviga pe mările și oceanele lumii l-a primit atunci un cargou de 4 500 tdw. Acesta a fost începutul. Un început spectaculos dacă ne gîndim că acum opt decenii abia se înființa la Galați un atelier de reparat ambarcațiuni pescărești. Într-unul din ziarele vremii se precizează că atelierul avea 13 muncitori și o zestre tehnică formată dintr-o nicovală și un ciocan de forjat. În total, o forță motrică de 12 CP. În prezent, Șantierul naval Galați dispune de o forță motrică de peste 1 milion CP.

În ultimii 20 de ani, constructorii gălățeni au lansat la apă aproape 150 de nave maritime de diverse tipuri, culminînd cu mineralierul de 55 000 tdw. Unele dintre aceste vase s-au exportat în U.R.S.S. R.P. Chineză, India, Iran, Grecia, R.P. Bulgaria, Norvegia etc. Trebuie precizat că parametrii funcționali ai navelor românești sînt la nivel mondial, ele primind certificatele de calitate ale celor mai exigente registre navale, cum ar fi cele din U.R.S.S., Franța, S.U.A. și altele.

Dacă la Galați, așa cum spuneam, cele dintîi vase maritime au fost construite începînd cu 1958, Constanța a intrat în clubul marilor constructori navali abia în cursul cincinalului anterior. Pînă în 1970, șantierul naval de aici era profilat mai mult pe reparații. La 1 mai 1975, mineralierul «Tomis» a primit botezul mării. Au urmat mineralierele «Bocșa», «Bicaz», «Botoșani», «Borsec», «Bîrlad» de cîte 55 000 tdw fiecare. În 1977, cînd se împlineau 100 de ani de la cucerirea Independenței de Stat a țării, navaliștii constănțeni lansau la apă petrolierul «Independența» de 150 000 tdw, aliniindu-se astfel printre constructorii navali de frunte ai Europei.

În ceea ce privește capacitatea flotei comerciale în activitate, dacă în 1960 inventarul naval al României înscria 10 nave cu o capacitate de încărcare de 31 780 tone, la sfîrșitul anului trecut aveam în exploatare nave cu o capacitate totală de încărcare de 1 796 000 tone. Bineînțeles, în clipa de față cifra a crescut. Dincolo de saltul spectaculos indicat de statistici se află competența, dăruirea și hotărîrea de a trimite pe apele lumii, sub pavilionul constructorilor români, nave la cel mai înalt nivel tehnic. De la șantierele navale din Constanța, Galați și Mangalia pleacă pe mări și oceane grăitoare simboluri ale capacității tehnice a specialiștilor români.

I. VOICU

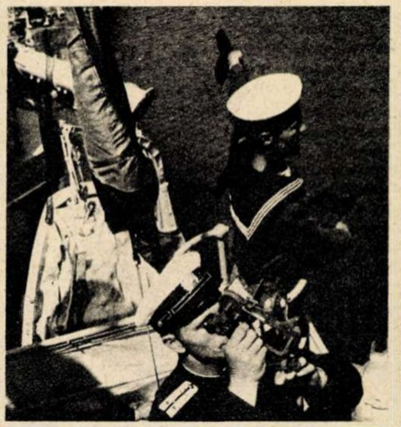

Cunoscători perfecți ai mării, ai navigației, ai complexelor mijloace de la bord, marinarii noștri militari veghează cu dăruire «hotarul albastru» al patriei.

UN FILM DESPRE VLAD ȚEPEȘ

— Cînd? îl întrebăm pe regizorul **Doru Năstase.**

— În septembrie.

Odată cu cititorii, sîntem curioși să aflăm cît mai multe noutăți despre această recentă realizare a cinematografiei românești. Era firesc ca o personalitate atît de neobișnuită și mult controversată ca aceea a lui Vlad Țepeș să exercite o puternică fascinație asupra realizatorilor filmului (scenarist: Mircea Mohor; regizor: Doru Năstase).

— Vlad Țepeș a fost nu numai un principe viteaz, un strateg de mare capacitate, ne-au mărturisit autorii, dar și un spirit clarvăzător care a înțeles imperativele epocii. De aici și-a tras, de altfel, izvorul politica sa de slujire a intereselor țării. Caracter de mare consecvență, Vlad Țepeș a pus la stîlpul infamiei lenea, hoția, minciuna, i-a pedepsit fără cruțare pe boierii trădători.

Despre Vlad Țepeș, Ion Heliade Rădulescu spunea: «Nici o tigresă nu și-a apărat mai cu fervoare puii precum și-a apărat Vlad Țepeș românii împotriva inamicilor din afară și dinlăuntru».

— Am văzut în această comparație esența unui temperament furtunos care-și sprijinea acțiunile pe o largă experiență politică și diplomatică. Am căutat să dau viață acestei idei în limbaj cinematografic, spune Doru Năstase.

— Ați cuprins în filmul dumneavoastră întreaga viață a vestitului domnitor?

— Ne-am structurat filmul pe cea de a doua domnie a lui Vlad Țepeș, cuprinsă între 1456—1462, și am urmărit pe de-o parte conflictul său cu boierii pentru impunerea unor măsuri economice drepte, iar pe de altă parte, lupta împotriva invadatorilor otomani conduși de vestitul Mahomed al II-lea, cuceritorul Constantinopolului.

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNȚI

de **SEVER NORAN**

O pietricică ciudată

Fănel Dragotă pornise la pescuit. Spera ca în dreptul bulboanei lui Feleagă să-și întîlnească prietenii — pe Ovidiu și pe Sebastian. Dar, ca un făcut, cei doi nu veneau. Timpul trecea iar soarele devenea tot mai puternic. Peștele «nu mușca», semn că se lenevise din cauza căldurii — cum obișnuia să spună Sebastian.

Deodată, auzi pași. Printre tufișurile de pe malul Oltețului se strecura un om. Fănel se întoarse să vadă cine este, dar înainte de a-l putea vedea, simți că-l lovește ceva în creștetul capului. O pînză neagră i se așternu peste ochi. Înainte de a leșina, simți că cineva îl caută în buzunare.

Cînd își reveni, își dădu seama că era singur. Pluta de la undiță era afundată în apă și firul de nailon era întins. Fănel uită de durerea de cap și se apleacă să tragă undița afară. Bucuria îl năpădi: prinsese un clean de aproape un kilogram.

— Oho! Ce baftă! auzi el glasul lui Ovidiu.

— Băă! Ce mare e! exclamă Sebastian.

Fănel se întoarse și își văzu prietenii. Nu știa ce să mai creadă. Își pipăi creștetul capului, apoi, cu o grabă de nedescris, își vîrî mîinile în buzunare.

— Ce e? Ce te-a apucat? întrebă Ovidiu.

— M-a... m-a lovit în creștet și... și mi-a furat filmul. Că-l purtam cu mine. Mi-a luat și pixul. Da! Mi-a furat și pixul.

— Cine?

— Nu știu. Uite... uite aici.

Ovidiu și Sebastian îi cercetară creștetul capului. Fănel avea o umflătură cît cinci cucuie la un loc. În cîteva cuvinte explică ce se întîmplase.

— Banditul! Precis că ăla a fost, spuse Sebastian. Te-a pîndit și, văzînd că ești singur, te-a atacat! Așa cum l-a atacat și pe unchiul lui Mihai.

— Mi-a luat și pixul, se tînguia Fănel.

— Nu-i ăsta? întrebă Ovidiu, ridicînd din iarbă un obiect.

— Ăsta e! se înveseli Fănel. A, dar e... spart! Nu mai e de nici o ispravă, murmură el, necăjit. Și nu e ce... ce credeam eu. N-are nimic înăuntru.

— Păi are. Mine. Patru mine colorate, zise Ovidiu.

— Mda. Dar eu credeam că are și...

Peștele se zbătea în iarbă. Ovidiu îl prinse și-l vîrî în minciog apoi spuse cu glas hotărît:

— Hai acasă! Mergem să-l găsim pe tovarășul profesor să-i spunem ce s-a întîmplat.

Porniră în susul Oltețului. Aproape de peșteră o văzură pe fata domnului Midlane, care își instalase șevaletul și picta. Nu departe de dînsa, pe malul apei, îl zăriră pe domnul Sandow, un alt arheolog din grupul străinilor. Stătea în picioare, cu spatele spre ei. Era înalt, blond.

— Cine e? întrebă Fănel, cu glasul tremurat de emoție.

— Sandow. Cercetător englez. Dar ce-i cu tine? întrebă Ovidiu.

— Seamănă cu... cu cetățeanul care m-a întrebat de film. A... nu! Nu-i el! continuă Fănel, văzînd fața lui Sandow, care se întorsese spre Daisy să-i spună ceva.

— Și tu, și Ovidiu ați început să aveți vedenii. Peste tot îl vedeți pe individul cu filmul,

Merseră cîteva minute în tăcere.

— Știți care-i părerea mea? spuse, pe neașteptate, Ovidiu. Că «omul cu umbrela» de care zicea Fănel că l-a văzut fugind în timpul furtunii, cînd

— Ce documente ați folosit?

— În primul rînd am pornit de la adevărul istoric atestat în hronici, hrisoave, mărturii ale timpului, Dar n-am neglijat nici legenda, care, precum se știe, transmisă din generație în generație, conține un sîmbure de adevăr.

— Cum va apărea portretul lui Vlad Țepeș — fizic și moral?

— Ne-am servit pentru a reda trăsăturile feței de cunoscutul și unicul tablou existent, cel pe care îl cunoaștem din toate manualele de istorie, portretul pictat în ulei, aflat în copie la castelul Ambras (Austria). Actorul Ștefan Sileanu i-a preluat trăsăturile fizice și îmi place să cred că va izbuti să le redea și pe cele de caracter, lucru mai greu, dacă ne gîndim la personalitatea de excepție a lui Vlad Țepeș.

— Ce veți evidenția din temperamentul atît de tumultuos al lui Vlad Țepeș?

— Adeseori s-a spus despre voievodul muntean că a fost de o cruzime ieșită din comun. Nu este adevărat. El a fost un justițiar și noi așa îl prezentăm în film. Dovadă, încrederea cu care îl urmau ostașii, zidul pe care l-au făcut în jurul domnitorului în clipele cînd viața îi era amenințată.

— Care este momentul cel mai «tare» al filmului?

— Atacul de noapte. Dar despre aceste secvențe, pe care le socotesc deosebite, n-aș vrea să vorbesc. Las surpriza spectatorilor.

— Unde ați filmat scenele atacului?

— În satul Crucea, de lîngă Constanța, atît sub un soare torid, cît și sub potopul unor furtuni de vară. Într-o noapte, tabăra armatei lui Țepeș, pregătită pentru filmare, a fost pur și simplu... inundată de ape! A fost nevoie să reconstituim... reconstituirea!

— În afara protagonistului Ștefan Sileanu, aflat la primul său rol de largă întindere în cinematografie, ce interpreți vom mai întîlni?

— George Constantin, Ernest Maftei, Emanoil Petruț — pentru a nu cita decît pe cîțiva. Nu lipsesc cascadorii și un mare număr de figuranți.

Așadar, în curînd vom putea urmări pe ecrane un capitol din istoria poporului nostru, legat de figura unui domnitor din marea galerie a voievozilor români care și-au iubit țara, poporul, și care și-au dăruit toată energia primejduindu-și nu o dată viața, pentru a apăra de cotropire pămîntul strămoșesc.

B. CARAGIALE

Echipajul „DACIA 2050“ de la Bîrlad la Sarmizegetusa!

De la Bîrlad la Sarmizegetusa e cale lungă.

Cei zece membri ai echipajului «Dacia 2050», expediționari ai Casei pionierilor și șoimilor patriei din Bîrlad, au plecat spre «cetatea de scaun a dacilor independenți» cu bicicletele! Cititorul poate privi orice hartă a patriei — și nu neapărat una rutieră — spre a-și da seama de temerara acțiune a eroilor noștri: Bîrlad — Tecuci — Buzău — Ploiești — București — Pitești — Rm. Vîlcea — Tg. Jiu — Petroșani — Sarmizegetusa. Aici, se vor întîlni cu un echipaj geamăn de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Vaslui și-și vor continua drumul împreună, pe pedale, spre Caransebeș — Herculane — Drobeta-Turnu Severin — Craiova — București — Constanța — București — Ploiești — Buzău — Tecuci și în sfîrșit acasă: Bîrlad. Acum cîteva zile, sosind în București, ne-au vizitat la redacție. Băieții erau sănătoși, plini de bună dispoziție și... în formă. Au rulat frumos, ca la o demonstrație, pe străzile Bucureștiului într-un șir indian perfect, expert, care mărea odată în plus interesul trecătorilor ce puteau citi cu ușurință pe tricourile lor: «Dacia 2050 — Bîrlad». «Copiii aceștia merg la Sarmizegetusa?» «Da». «Pînă acolo?» «Da, pînă acolo!»

Jurnalul de bord s-a îmbogățit cu însemnări de la monumentele istorice și culturale ale Capitalei. Ștefan Molnar, cabanierul bazei sportive și ștrandului «Gloria» din spatele Casei Scînteii, i-a poftit la o scaldă și i-a găzduit peste noapte. «Om tare bun nea Fane...!»

Așa e băieți!

Așa sînt toți oamenii pe care-i veți mai întîlni pe traseu — și cum să fie altfel cînd știu că sînteți ai noștri, că mergeți spre Sarmizegetusa, că drumul e lung și greu, că voi trebuie să ajungeți acolo unde gîndurile noastre, ale tuturor, îngenunchează seară de seară, sub luna rezemată — ca un scut dacic — de brazii de la Grădiștea Muncelului.

ILIE TRAIAN

CONCURSUL „EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ!“

TALONUL NR. 9

Întrebare: Administrația Asigurărilor de Stat a pus la dispoziția elevilor și studenților o formă de asigurare specifică, prin care se acoperă consecințele financiare determinate de numeroase evenimente neprevăzute. Cunoașteți care este denumirea acestei forme de asigurare?

Răspunsuri:
☐ a) asigurarea pentru accidente;
☐ b) asigurarea bunurilor personale;
☐ c) asigurarea complexă a elevilor și studenților.

Întrebare: Ce cuprinde asigurarea complexă a elevilor și studenților?

Răspunsuri:
☐ a) asigurarea pentru accidente și asigurarea de răspundere civilă legală;
☐ b) asigurarea de bunuri casnice și asigurarea de răspundere civilă legală;
☐ c) asigurarea de accidente; asigurarea bunurilor casnice și gospodărești luate în afara domiciliului; asigurarea de răspundere civilă legală.

Adresa participantului: . . . .

. . . .

. . . .

Vă reamintim: *participanții la concurs trebuie să stabilească răspunsurile corecte prin marcarea lor cu un X în spațiul special rezervat (pătrățelele din talon); taloanele, începînd cu nr. 4 și sfîrșind cu ultimul (nr. 12) vor fi trimise la redacție la încheierea concursului, toate într-un singur plic.*

---

era cu taică-său în cabina portarului, e unul și același cu mortul din peșteră.

— Numai dacă sacoșa cu umbrela o fi a lui! interveni Sebastian.

Fănel aflase și el despre obiectul pescuit de cei doi prieteni: în seara zilei precedente discutaseră mult despre această întîmplare.

— Dacă-i el, apoi și-a primit răsplata, zise Fănel, parcă mulțumit că lucrurile se întîmplaseră așa.

*

Profesorul Călinoiu cercetă și el creștetul lui Fănel.

— Dacă n-aș vedea umflătura, aș crede că toată povestea e o... invenție, zise el. Dar trebuie să constat că ai spus adevărul, Fănele. Asta să vă fie de învățătură! Respectați-vă promisiunea făcută tovarășului maior și nu mai căutați să descoperiți voi cine știe ce bandit! Asta e treaba miliției, a maiorului...

— Știți că domnul Midlane are pantofi la fel cu cei găsiți în sacoșă? spuse Ovidiu, de parcă n-ar fi auzit sfatul profesorului.

— Daaa? Păi, cum ați observat? Ovidiu și Sebastian îi explicară.

— Iar eu, care fac engleză, interveni Ovidiu, am priceput că pantoful drept îl cam strînge. Știți... pantoful cu tăietura din sacoșă era tot... dreptul.

Profesorul zîmbi.

— Măi, Ovidiule, nu degeaba îți zic copiii Kojak. Ai pricepere de detectiv, băiete.

— Mi-au zis Kojak pentru că, pe timpul verii, tata mă tunde chilug, ca să se îndesească părul... Acuș vrem să mergem pe șantier, să-l vadă și Fănel pe domnul Rawbeam. Sebastian l-a confundat cu omul care l-a întrebat de film. Poate că Fănel ar putea să-l recunoască...

— Rowbeam și cu celălalt, de pe malul apei, seamănă al naibii. Parcă-s frați, zise Sebastian. Doar că domnul Rowbeam e mai bătrîn...

— Parcă hotărîsem să vă vedeți de treabă, spuse, cu glas ferm, profesorul Călinoiu. N-aveți ce căuta la șantier pentru astfel de... de acțiuni. Fănel, ne-am înțeles? Tu ești cel mai mare. Cu tine mă înțeleg altfel.

— Da, tovarășe profesor.

Călinoiu își luă la revedere de la elevii săi și plecă. Fănel mai rămase cîteva minute cu Ovidiu și Sebastian, apoi se despărți de dînșii. Tatăl lui era de serviciu la întreprindere și-i spusese să treacă pe la dînsul.

*

În clipa în care voia să traverseze bulevardul Tudor Vladimirescu, se auzi strigat.

— Fănele, încotro?

Era glasul lui Mihai Pavica. Fănel se opri.

— Pe unde umblați, că nu v-am văzut de vreo trei zile? îl întrebă Mihai, referindu-se — așa cum înțelese Fănel — nu numai la el, ci și la Ovidiu și Sebastian.

— Păi dacă ție nu-ți place pescuitul! Am fost la Olteț... Ai ceva vești de la unchiul tău? schimbă el vorba.

— Nu și-a revenit încă. Ieri, însă, era să moară. A avut un... stai că am uitat cum îi zice: «stop...» și nu mai știu cum. Adică i s-a oprit inima.

— Aha!

Merseră cîteva minute împreună. Într-un tîrziu, cînd erau aproape de întreprinderea unde tatăl lui Fănel era portar, Mihai rupse tăcerea:

— Cică a fost o chestie necurată.

— Adică? făcu Fănel.

— Zicea Alexandru că cineva ar fi aruncat pe geam o pietricică. O pietricică ciudată.

— Și... l-a lovit pe nenea Gicu?

— A! Nu! Dar avea pe ea o substanță care tulbură bătăile inimii. Am ascultat ce zicea tata: cei de la spital cred că cineva are interes ca unchiul Gicu să nu-și mai vie în fire, să... Înțelegi?

— Ia te uită! exclamă Fănel și în clipa aceea își aminti de maiorul Bota, care folosea adeseori această expresie în care se amesteca uimire, dar și ironie.

(VA URMA)

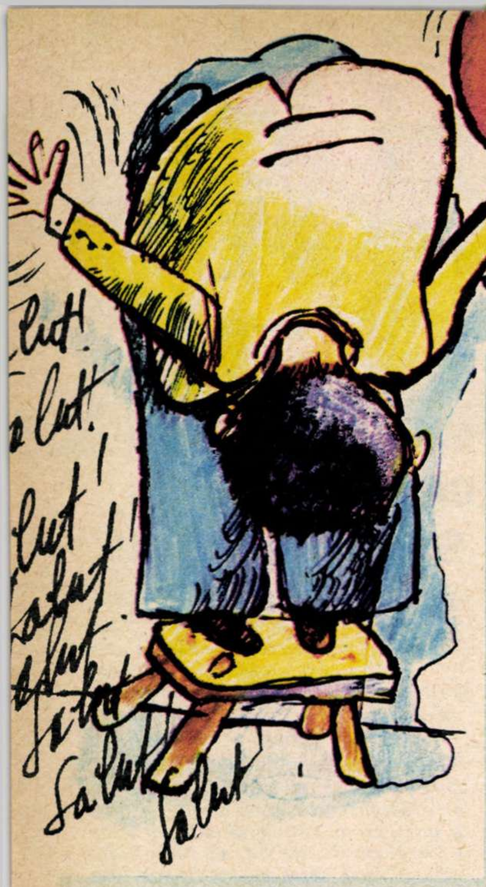
Salut!
Salut!
Salut!
Salut!
Salut
Salut

ÎNTÎMPLĂRI DIN TABĂRĂ

MISTERUL VIOLETEI A III-A

SCHIȚĂ DE Gica Iuteș

Tocmai cînd mă pregăteam să mă duc la bibliotecă să caut o carte, m-am auzit strigat, căutat, amenințat că tovarășa scriitoare o să piardă trenul, dacă nu mă mișc în pas alergător să-mi comunice ceva urgent și strict personal. Încremenit de uimire, m-am pomenit tras, împins și dus mai mult pe sus de către o escortă formată din niște entuziaști de ocazie, care m-au aruncat în mijlocul unei mulțimi, curioși îngrămădiți în jurul unei «Dacii» roșii, unde tovarășa scriitoare dădea ultimele autografe, pe foi volante, pe ilustrate cu Munții Harghitei, pe batiste, pe semne de carte, pe carnețele de amintiri și impresii, ba chiar și pe șervețele (unul mic și negricios vroia neapărat autograful pe o șapcă confecționată din mușchi de pădure...!). «Tovarășa scriitoare! Tovarășa scriitoare! Uitați-vă, l-am găsit pe Arghirescu! L-am adus!», răcniră zeloșii detectivi din escorta mea împingînd cu coatele și cu genunchii înainte, în timp ce-și lungeau gîturile și urechile să audă ce mi se va comunica urgent și personal. Și astfel, toată lumea a aflat că tovarășa scriitoare citise cu plăcere povestirea mea «Misterul urmelor», premiată la concursul «Tinerelor condeie» cu premiul I. Comunicarea începu să circule din gură în gură. În cîteva minute vestea se lăți și se lungi în întreaga tabără. Care mai de care vroia să afle ce-i cu «Misterul Urmelor» și eu a trebuit să le explic cu destulă modestie că nu-i vorba de nici un fel de aventuri, ci despre niște amintiri din copilărie, petrecute în satul Adîncata, unde mă duceam în fiecare vară la unchiul meu... Oricum devenisem un fel de erou al zilei. Pînă și pictorul nostru Mărcușan cel mare, proaspăt ieșit de la infermerie, își călcă pe inimă și mă scoase dintre muritorii de rînd: mă bătu amical pe umeri, îmi strînse mîna solemn, lăsîndu-mi drept omagiu niște pete de roșu cardinal pe mînecă. (Acum părăsise peisajul vînăt cu bradul singuratic și de cînd vremea se înseninase, pe șevaletul lui se putea admira o poieniță smălțată cu floricele galbene, printre care păștea un cal albastru...)

· Cuprins de febra marelui meu succes Mache mă luă imediat în primire. După ce-mi trase cîțiva ghionți drăgăstoși, aduse la cunoștința întregii omeniri că noi doi eram prieteni încă de pe vremea cînd gungeream în scutece, că ne aveam mai bine decît frații și că urma în doi timpi și trei mișcări să mă imortalizeze într-o poză color, mărime naturală. Deci, îi porunci lui Alibei, să mă înșface de-o aripă și să mă instaleze pe soclu, adică pe buturuga de la intrarea taberei, nădăjduind din tot sufletul lui mare și generos să fiu destul de fotogenic pentru memoria posterității...

Mache era într-o formă de zile mari. Discursul lui stîrnea hohote de rîs, toți se adunaseră în jurul nostru. Alibei declară că întîi și întîi trebuie să mă facă «gigea» și scoase pieptănușul lui de aluminiu, pe care mi-l înfipse atît de zelos în păr, de credeai că are de gînd să mă scalpeze. În fine, m-am urcat de bună voie pe soclu, în picioare, bineînțeles. Eram bucuros căci nu se primește în fiecare zi o veste ca asta, pe care mi-o dăduse tovarășa scriitoare.

— Mii de felicitări, Balzac al doilea! am auzit deodată drept lîngă mine.

De surpriză era să vin cu gîtul în jos de pe buturugă. Abia am avut timp să zăresc o coamă de păr negru, încîrlionțată și o fundă albă... care se făcură nevăzute pe ușa Oficiului poștal.

— Aaa apărut! șopti Alibei și se holbă ca trăsnit spre ușa Oficiului.

Deși Mache se afla la vreo zece pași distanță, profund absorbit de chichițele ultimului său tip de «Zorki», dădu dovadă că din atenția lui distributivă nu poate scăpa nici furnica pe cărare. Veni glonț spre buturuga mea și se interesă:

— Ce-a vrut distinsa persoană?

Alibei se grăbi imediat să-i dea raportul.

— Hm! mîrîi Mache și cu un gest cam nervos îmi suci capul spre stînga, răstindu-se:

— Nu mișca! Nu clipi!

N-am mișcat, n-am clipit, deși șoapta perfidă sălta în jurul meu ca un bărzăune afurisit. Auzi, auzi! Să mă facă ea Balzac al doilea!...

Sîmbătă seara, aceeași persoană îi făcuse o figură lui Mache... Din cauza serialului, n-am mai putut aștepta felul trei. Am lăsat în grija lui Alibei cornulețele noastre cu mere și-am zburat să ocupăm locuri la televizor. Am constatat că ploaia se oprise de tot, pe cer dispăruseră stelele, și luna se zărea puțin de sub o pulpană de nor roșietic, ceea ce însemna că a doua zi avea să fie soare și frumos. Și ce noroc, am găsit trei scaune libere, pe care le-am pus unul lîngă altul, așa, să încapă și Alibei, care trebuia din moment în moment să sosească cu cornulețele cu mere.

Abia ne instalasem, cînd a apărut persoana în cauză și pe nepusă masă s-a luat de Mache:

— Ești atît de bun să-mi dai scaunul?

— Care scaun? a întrebat-o el mai mult decît nedumerit.

— Acela pe care te-ai așezat!

— Scaunul ăsta m-a costat felul trei... și...

— Regret, i-o reteză persoana. Pe scaunul ăsta am stat și ieri și alaltăieri! E locul meu preferat!

Dialogul se ducea în șoaptă, lumina se stinse și șeriful începu să galopeze printre zgîrie-norii întesați de gangsteri și voci nervoase au început să strige din sală:

— Jos! Jos capul!

Nemaiavînd încotro, Mache s-a lăsat păgubaș de scaun și s-a trîntit pe podea, la picioarele mele.

După toate astea, persoana mai găsi de cuviință să se întoarcă și să-i ureze: «Vizionare plăcută!»

Asta da, bătaie de joc! (Iar persoana în cauză nici n-a stat pînă la sfîrșitul emisiunii. O altă persoană a strigat-o încet: «Violeta! Violeta!» Ea s-a ridicat și a plecat fără să fi putut măcar să-i zărim chipul.)

Pe drum, după ce am ieșit de la club și mai tîrziu, în dormitor, am dezbătut cazul și pe față și pe dos. Cînd a auzit Alibei ce-a pățit Mache, a sărit în sus de doi coți.

— Ce mămăligă ai putut să fii! În locul tău...

— Habar n-ai ce coropișniță este! se lamentă Victor Moraru.

— Ia mai taci! i-o reteză Mache supărat.

— Ar trebui s-o punem la punct într-un fel!

Mache trînti întîi un pumn în pernă, apoi se lăți în pat, cu ochii închiși și cu mîinile pe piept, în semn de adîncă meditație. Tăcu așa, dar după cîteva clipe mă asigură cu voce dulce:

— Mîine seară, la televizor, o să mă ocup personal de locșorul ei preferat!

Am tăbărît pe el să ne spună. Avea un plan pe cît de simplu, pe atît de genial. În sala de mese erau niște scaune invalide, puse de o parte, într-un colț, unul dintre scaunele astea (cel mai șchiop, desigur) oblojit nițel cu un cuișor, sau cu un capăt de sîrmă atît cît să pară un scaun ca toate scaunele, ar fi fost cel mai indicat pentru locul preferat al persoanei. Dimineața abia așteptam s-o admirăm, de la distanță și s-o salutăm cu stimă și respect!

Da, chiar aveam de gînd s-o salutăm!

— Eu îmi iau și basca pentru evenimentul ăsta! zise Alibei și se puse să facă exerciții.

«Salut, salut!» repeta el, făcînd o plecăciune și-o acoladă vrednică de cel mai mare cavaler al timpurilor. Ne-am prăpădit de rîs.

Abia așteptam... epocala întîlnire cu persoana!... Dar despre asta într-un număr viitor...

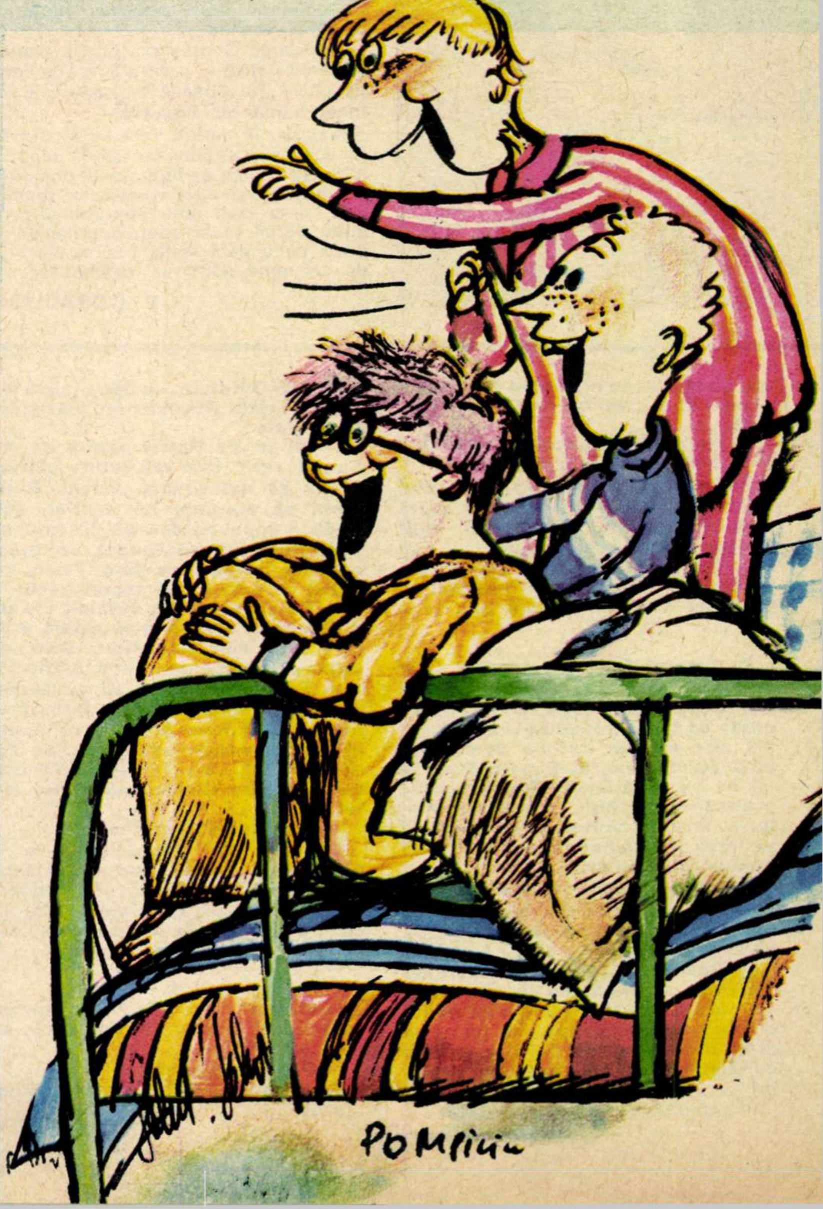

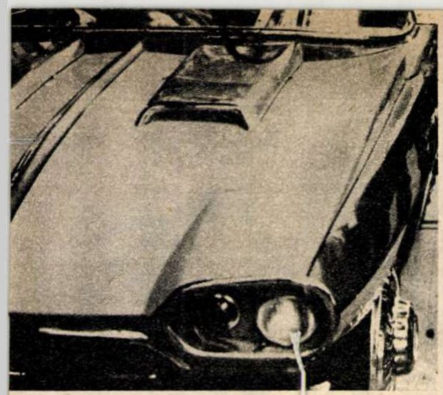

Ați putea preciza marca și scopul automobilului din imaginea căruia vă prezentăm fragmentul de mai sus?

(Este un automobil-jucărie, pentru copii, care poate fi întîlnit în parcurile de distracție)

TRIVERB (6, 1-1, 4)

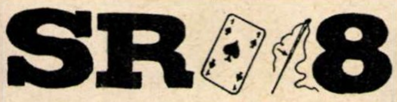

Dezlegare: SECARA S-A COPT

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL IV

Cronicar: VIOREL BURA

Ne pregătim de scufundare. Avem 3 costume de scafandru și o barcă pneumatică. Tovarășul comandant s-a îmbrăcat cu costumul cel nou, și-a luat două lanterne în pungi de nailon, masca, tubul cu muștiuc pentru respirat și casca. L-am legat cu o funie și am stabilit comunicarea prin smucituri de coardă, minimum două. L-am condus apoi cu barca pînă la intrarea într-o peșteră. A urcat la primul etaj și a găsit o galerie de vreo 20 m, în calcar negru, cu două dorne în care apa era cu peste un metru mai sus decît în dorna mare de jos care continua sifonată. S-a întors înapoi, dîrdîind de frig.

După ce am mîncat, am plecat spre Cetățile Ponorului. Mergem vreo 800 m prin poiană și ne oprim la ponor. Continuăm drumul urcînd ușor și la un moment dat zărim o sumedenie de molizi mici ca niște pomi de iarnă. Coborîm apoi accentuat în dolina I și curînd ne aflăm pe un podeț în fața impresionantului portal de 70 m al Cetăților.

Pentru mine era a doua peșteră pe care o vedeam, dar nu mi-am imaginat că pot exista peșteri de asemenea dimensiuni. Coborîm după ce facem fotografii și ajungem sub portal. Urcăm aproape la 45° în dolina a doua, care este un aven, și tovarășul comandant ne arată pe unde continuă către rîul subteran. Pentru peșteră, această intrare e o fereastră de vreo 30 m. Revenim sub portalul unde intră rîul subteran în peșteră printr-o cascadă. Tovarășul comandant, eu, Sandu și Ghiță Maghiar mai urcăm destul de mult pe o galerie laterală a rîului subteran, înainte de-a intra în cetăți, iar la un moment dat ne aflăm la zeci de metri deasupra rîului. După ce s-au săturat ceilalți așteptîndu-ne, ne-am întors să-i luăm și am intrat ambele echipaje, pe o scară de lemn, pe lîngă cascadă. Ne continuăm drumul prin rîul subteran, sărind din piatră în piatră. Noi, băieții, avem grijă și de fete, iar unde e distanța mai mare, le ajutăm să sară. Curînd descoperim fereastra din dolina a doua, situată la o înălțime de vreo 30—40 m. Ne cățărăm apoi pe niște stînci pentru a putea continua înaintarea și în curînd ajungem la o altă gură de peșteră. Aici întîlnim o cascadă zgomotoasă, apoi ne întoarcem și ieșim prin dolina a treia.

După ce facem poze, urcăm abrupt pînă sus la balcoane. De aici se vede o priveliște extraordinară, cu niște abrupturi impresionante.

(Va urma)

CUPA REVISTEI „CUTEZĂTORII" LA FOTBAL

EDIȚIA A VIII-A, 1978

Actuala ediție a Cupei «Cutezătorii» la fotbal în care se întrec ca deobicei copiii de la sate, avea la data de 22 iulie 1978 următorul clasament:

Cu aceleași puncte: echipele «VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj; «FULGERUL COZANCEA», Ionășeni-Trusești, Botoșani; «OLIMPICII», Conțești, Teleorman; «VIITORUL», Comoșteni-Gîngiova, Dolj; «RĂGĂLIA», N. Bălcescu, Bacău; «VIITORUL», Balda-Sărmașu, Mureș; «A.S. SĂGEATA», Cojasca, Dîmbovița; «ARCAȘII LUI ȘTEFAN», Războieni, Neamț; «LUCEAFĂRUL» Dobroteasa, Olt; «ȘTIINȚA», Lișteava, Dolj; «PITICII», Grivița, Galați și «SPERANȚA», Valea Dragului, Ilfov.

Urmează restul echipelor care merg mai... încet cu trimiterea foilor de arbitraj, și anume: «A.S. VOINȚA», Urisiu de Sus, Mureș; «A.S. SILITORUL», Bolintin-Deal, Ilfov; «FLACĂRA», Tîrnova, Arad; «VIITORUL I», Blidari, Bacău; «ALBATROS», Cogealac, Constanța; «VIITORUL II», Blidari, Bacău; «SPERANȚA» Mircea-Vodă, Brăila; «AJAX», Zîmbreasca, Teleorman.

Solicităm, ca odată cu trimiterea ultimelor foi de arbitraj, să primim și jurnalele, pentru a putea face clasamentul, urmînd să se comunice echipelor finaliste pregătirea deplasării în vederea turneului final.

„A.S. Săgeata", Cojasca, Dîmbovița.

NICOLAE DOANĂ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	C	R	I	Z	A	N	T	E	M	A
2	R	O	S	I	E	■	A	M	A	N
3	I	M	E	■	R	E	P	I		■
4	N	A	R	E	■	P	E	N	E	L
5	■	N	■	S	E	P	T	E	L	■
6		I			N	■	E	S	■	
7	E	T	■		■	P	■	C	S	R
8	R	A	D	A	C	I	N	U	T	E
9		■	E	■	U	E	D	■	A	N
10	N	A	R	C	I	S	■	A	R	H
11		I	O	R	■	E		I	T	

FLORI

ORIZONTAL: 1) Plantă decorativă cu inflorescență mare și bogată în culori foarte variate. 2) Culoarea macului. Ne-a lăsat tablourile «Trandafir într-un pahar» și «Ghiveci cu flori». 3) Mame (inv.) Pictor rus, autorul binecunoscutei lucrări «Edecarii de pe Volga». 4) Aspiră parfumul florilor (sing.). Și-a adus contribuția la crearea unor minunate «Anemone» de către Luchian. 5) Ansamblu de șapte voci sau instrumente. 6) Pom roditor cu frumoase flori albe. Floare de cireș! 7) Într-un buchet! Republica Socialistă Cehoslovacă. 8) Absoarbe hrana florilor (dim. pl.). 9) Vale fără apă în Africa de nord. Din arsenalul trandafirului. 10) Personaj mitologic. Arheolog. (abr.). 11) Plantă erbacee cu frunze lanceolate și flori galbene. O floare aleasă (fig. pl.).

VERTICAL. 1) Floare albă, strălucitoare, cu miros foarte puternic. Autorul picturii «Floarea Soarelui». 2) Plantă erbacee foarte aromată folosită în medicină. Din floarea de cais! 3) Pînza «In grădină» îi aparține. Detergent. 4) Între răsăritul și apusul soarelui. Strat orizontal de cărămidă dintr-o zidărie. Cer! 5) Înmiresmat de covorul floral multicolor al parcurilor. În ament! Posedă o floare care se bate cu ciocanul. 6) Actriță austriacă de cinema. «Mușcata din fereastră» (Victor Ion Popa) și «Grădina cu trandafiri» (A. Andrieș). 7) Flori pe pereți (pl.). Nicolae Dinu. 8) Neîntrecutul autor al poeziei «Floare albastră». Petale de aișor! 9) Pictor francez, autor al pînzei «Liliacul alb». Pornire. 10) Are o singură vară! Loc pentru o floare puțin însemnată.

DICȚIONAR: EPP

VENERA POPESCU

UN MILION DE PRIETENI

CARE ESTE CEA MAI BUNĂ MAȘINĂ?

Corespondentul meu **Dragoș Panaitiu,** a cărui întrebare «Cine are cel mai mare merit în realizarea unui film?» am comentat-o în numărul trecut, s-a grăbit să-mi scrie din nou: **«Vă mulțumesc pentru răspuns și să știți că am renunțat la obiceiul de a face pariuri. Acum v-aș ruga să-mi spuneți care este cel mai bun automobil?»**

L-am invitat să răspundă pe cronicarul nostru automobilistic, binecunoscutul **profesor Parbriz:**

«Depinde ce calități are în vedere Dragoș. Se referă el la **viteză?** Atunci putem vorbi despre mașinile de sport (Ferarri, Porsche, Maseratti ș.a.) care ating 200—250 km pe oră, sînt foarte scumpe și cam... inutile, întrucît pe deoparte nu ai ce face cu această iuțeală, iar pe de altă parte, în majoritatea țărilor normele de circulație pe drumurile publice interzic, și pe bună dreptate, această viteză. Dacă are în vedere **rezistența,** vom aminti automobilele de teren (între care se numără binecunoscutul nostru ARO). În caz că ne interesează **economicitatea** mașinii (adică ușurința în întreținere, consumul redus, gabaritul mic) remarcăm modelele Fiat 126, Citroen 2 CV, Mini-Morris sau modestul dar harnicul și îndurătorul Trabant. Poate Dragoș se referă la **«elasticitatea»** mașinii, adică, ușurința în manevrare, demarajul rapid, frîna eficientă? Între cele mai reușite mărci se numără, din acest punct de vedere, Dacia 1300. O mașină care să întrunească **toate** calitățile de mai sus nu există, întrucît fiecare tip de automobil e conceput de proiectanți în vederea unui anume scop.»

FOTBAL!

«**Am o colegă al cărei obicei este să vorbească mereu numai și numai de fotbal — echipe, jucători, campionate, meciuri!** Îmi scrie **Georgeta Mureșan** din Cluj-Napoca, str. Unirii nr. 11. **Oare e drept să ne împuie capetele cu pasiunea ei?»**

Firește! Ea are dreptul să vorbească despre ce o interesează, dar tu n-ai obligația s-o asculți! Pe cine e, la rîndul lui, pasionat de fotbal, colega ta nu-l va plictisi. Cei însă cărora nu le spune nimic acest sport, n-au decît să schimbe (politicoși!) vorba sau să discute, ei între ei, despre altceva.

ANCHETA NOASTRĂ: «CAVALERII FĂRĂ TEAMĂ»

Povestește **Mihail Duică,** din com. Mîrșa-Ilfov:

«Cînd s-a anunțat organizarea concursului de șah în unitatea noastră, mi-a fost teamă să mă înscriu; dacă aveam să fiu învins? De jucat, știam eu să joc dar nu mă puteam lăuda cu cine știe ce victorii.

Acasă, bunicul mi-a spus: Rău faci dacă te socotești învins înainte de a lupta. Ce fel de om ești tu? Cine nu are încredere în el, nu reușește mare lucru în viață.

Am simțit că mă înroșesc și... a doua zi m-am înscris la concurs. Multe zile am stat analizînd partide celebre, studiind teoria deschiderilor și alte probleme teoretice.

Cel mai mare efort mi l-au cerut însă întîlnirile din timpul concursului. Mă sileam să îmi stăpînesc teama față de mutarea adversarului, să-i ghicesc intențiile.

Nici acum nu-mi vine să cred că am încheiat concursul pe... locul 2! Dar cel mai important e că mi-am învins teama!»

Să-i urăm lui Duică noi «reprize» de curaj și... pe joia viitoare, prieteni!

Ovidiu ZOTTA

●●●●●●●●●●

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAȘ

Redacția: Piața Scînteii nr. 1. București 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

index
41033

NEÎNFRÎNŢII

2

9

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN şi CLAUDIA STĂNESCU

REZUMATUL EPISODULUI PRECEDENT: **În anul 336 î.e.n. Alexandru cel Mare, fiul lui Filip Macedoneanul, porni un înverşunat război împotriva tribalilor, seminţie tracică statornicită în sudul Dunării. Ajuns la fluviu, Alexandru se simţi însă îmboldit să treacă pe celălalt ţărm, unde, sub soarele verii, se vedeau vălurind lanuri înalte şi bogate. Acolo erau pămînturile daco-geţilor. Luînd prizonier un pescar get, Alexandru, impresionat de dîrzenia lui, îl eliberează. În acelaşi timp, urmărind priceperea cu care prizonierul traversează fluviul în barca sa, legendarul împărat găseşte soluţia de a trece Dunărea.**

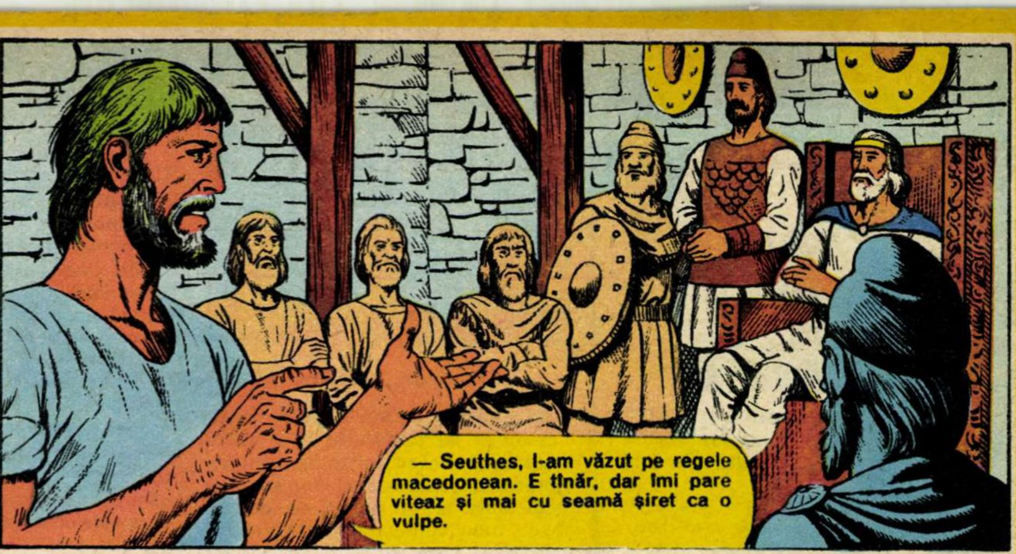
— Seuthes, l-am văzut pe regele macedonean. E tînăr, dar îmi pare viteaz şi mai cu seamă şiret ca o vulpe.

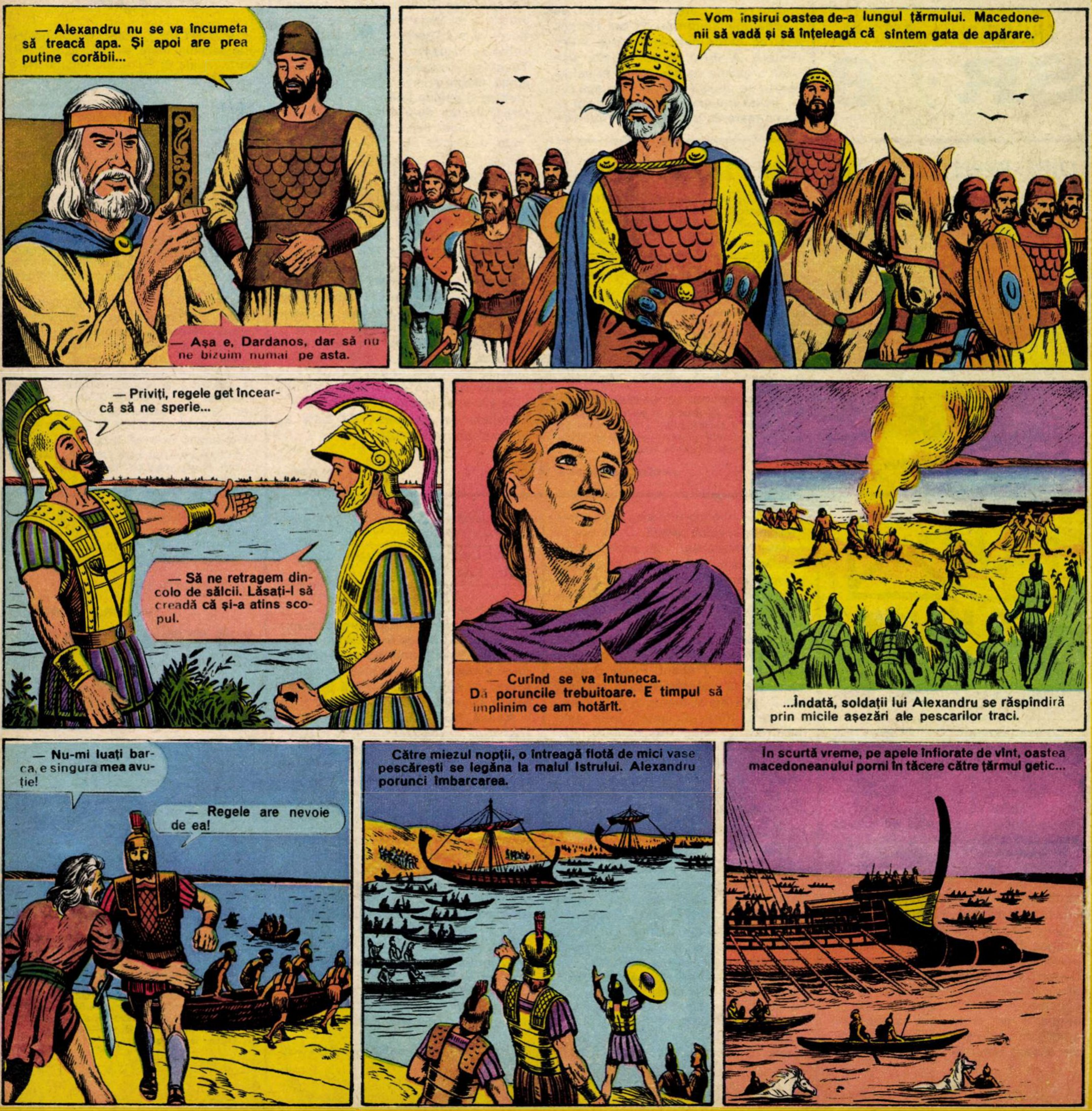
— Alexandru nu se va încumeta să treacă apa. Şi apoi are prea puţine corăbii...
— Aşa e, Dardanos, dar să nu ne bizuim numai pe asta.
— Vom înşirui oastea de-a lungul ţărmului. Macedonenii să vadă şi să înţeleagă că sîntem gata de apărare.
— Priviţi, regele get încearcă să ne sperie...
— Să ne retragem dincolo de sălcii. Lăsaţi-l să creadă că şi-a atins scopul.
— Curînd se va întuneca. Dă poruncile trebuitoare. E timpul să împlinim ce am hotărît.
...Îndată, soldaţii lui Alexandru se răspîndiră prin micile aşezări ale pescarilor traci.
— Nu-mi luaţi barca, e singura mea avuţie!
— Regele are nevoie de ea!
Către miezul nopţii, o întreagă flotă de mici vase pescăreşti se legăna la malul Istrului. Alexandru porunci îmbarcarea.
În scurtă vreme, pe apele înfiorate de vînt, oastea macedoneanului porni în tăcere către ţărmul getic...

(VA URMA)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

32

JOI, 10 AUGUST 1978,
ANUL XII (NR. 567)

SSA
SSA
5443

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

Patru pionieri - campioni republicani vi se destăinuie (pag. 5)

Expunerea tovarăşului NICOLAE CEAUŞESCU la şedinţa activului central de partid şi de stat

document de excepţională însemnătate pentru înţelegerea politicii internaţionale a partidului şi statului nostru, a aportului României la cauza socialismului şi păcii

Politica externă a României socialiste, poziţia ţării noastre în problemele internaţionale, la baza cărora se află gîndirea profund ştiinţifică a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, secretarul general al P.C.R., preşedintele Republicii, se bucură în întreaga lume de cel mai înalt prestigiu. Pe linia afirmării şi mai puternice a concepţiei tovarăşului Nicolae Ceauşescu, a Partidului Comunist Român, a întregului nostru popor asupra problemelor cele mai actuale ale vieţii politice internaţionale, joi, 3 august a.c., a avut loc în Capitală şedinţa activului central de partid şi de stat, convocată din iniţiativa secretarului general al partidului. Cu acest prilej tovarăşul Nicolae Ceauşescu a prezentat o amplă expunere.

În cuprinsul ei au fost analizate tendinţele actuale din politica mondială şi poziţia României faţă de acestea, politica ţării noastre de promovare a relaţiilor cu ţările socialiste, cu ţările în curs de dezvoltare, cu celelalte state ale lumii, lupta pentru securitate şi pace în Europa, pentru lichidarea conflictelor şi soluţionarea pe calea tratativelor a tuturor problemelor litigioase, eforturile îndreptate spre lichidarea subdezvoltării şi făurirea noii ordini economice internaţionale, înfăptuirea dezarmării, democratizarea relaţiilor dintre state şi alte probleme de bază ale activităţii externe a partidului şi statului nostru.

Expunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu în faţa activului central de partid şi de stat reprezintă un eveniment de excepţională însemnătate în viaţa politică a ţării noastre. Transmisă la posturile de radio şi televiziune, expunerea a fost urmărită cu cel mai viu interes de către toţi comuniştii, de întregul nostru popor.

Ecoul profund al expunerii tovarăşului Nicolae Ceauşescu şi-a găsit expresie în telegramele adresate secretarului general al P.C.R. prin care oamenii muncii din toate colţurile patriei dau glas adeziunii lor unanime la ideile de excepţională valoare teoretică şi practică incluse în documentul de partid.

Telegrama Biroului Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor exprimă cu pregnanţă sentimentele celor peste trei milioane de pionieri şi şcolari:

«Mult iubite şi stimate tovarăşe NICOLAE CEAUŞESCU,

Pionierii României socialiste, împreună cu comandanţii-instructori şi activiştii Organizaţiei Pionierilor, alături de întregul nostru popor, au urmărit cu vie emoţie şi profundă satisfacţie magistrala expunere rostită de Dumneavoastră la Şedinţa activului central de partid şi de stat, strălucită analiză a principalelor fenomene şi tendinţe ale vieţii internaţionale contemporane, a modului cum se înfăptuieşte politica partidului şi statului nostru închinată păcii şi colaborării între naţiunile lumii.

Sîntem deosebit de mîndri că, prin glasul Dumneavoastră, stimate tovarăşe secretar general al partidului, întreaga lume a putut din nou să cunoască idealurile poporului nostru de libertate, prosperitate, umanism şi bună înţelegere cu toate popoarele lumii. Aţi făcut şi de această dată să se audă puternic gîndurile şi năzuinţele unui popor cu o istorie multimilenară, care a ştiut să-şi aleagă conducătorii, în rîndul cărora Dumneavoastră, cel mai brav şi mai drept dintre fiii săi, ocupaţi locul cel mai de cinste.

Participăm cu tot entuziasmul copilăriei noastre fericite la emoţionanta atmosferă ce a cuprins întreaga ţară, expresie a înaltei aprecieri pe care toţi cetăţenii patriei, fără deosebire de naţionalitate, o dau politicii interne şi externe a României socialiste, contribuţiei Dumneavoastră inestimabile, mult iubite şi stimate tovarăşe Nicolae Ceauşescu, la elaborarea, fundamentarea şi înfăptuirea ei, politică ce corespunde orientărilor Congresului al XI-lea şi ale Conferinţei Naţionale ale partidului».

În continuarea telegramei se spune:

«Alături de întregul nostru popor, de voinţa fermă a întregii noastre naţiuni, ne angajăm solemn să urmăm neabătut politica internă şi externă a partidului şi statului, să acţionăm neobosit pentru a transforma în fapte hotărîrile Congresului al XI-lea şi ale Conferinţei Naţionale ale partidului, să învăţăm şi să muncim pentru a deveni buni muncitori, buni specialişti, cetăţeni demni ai scumpei noastre patrii. Sîntem hotărîţi să începem noul an şcolar cu rezultate foarte bune la învăţătură, să participăm, în continuare, după puterile noastre, la înfrumuseţarea localităţilor şi a ţării, să muncim alături de părinţii noştri la efectuarea lucrărilor din agricultură, să contribuim la recuperarea şi introducerea în circuitul economic a unor resurse secundare.

Sprijiniţi de comandanţii-instructori, sub permanenta conducere a organizaţiilor de partid, ne angajăm să cunoaştem şi să ne însuşim cît mai temeinic politica internă şi externă a P.C.R., să ne formăm ca buni patrioţi, revoluţionari consecvenţi, să participăm nemijlocit la manifestările politico-educative ale Festivalului Naţional «Cîntarea României» — festival al muncii şi creaţiei, la Competiţia sportivă «Daciada».

Vă promitem solemn, mult iubite şi stimate tovarăşe secretar general, că nu vom precupeţi nici un efort pentru a ne forma ca destoinici şi demni cetăţeni ai ţării, hotărîţi să ducă scumpa noastră patrie, Republica Socialistă România, pe noi culmi de progres şi civilizaţie, aşa cum ne învăţaţi Dumneavoastră».

Expunerea tovarăşului Nicolae Ceauşescu reprezintă un exemplu viu al unităţii depline dintre năzuinţele naţiunii noastre socialiste şi politica noastră internă şi externă, consacrată înfloririi patriei, cauzei generale a socialismului şi progresului în lume, a păcii, securităţii şi colaborării internaţionale.

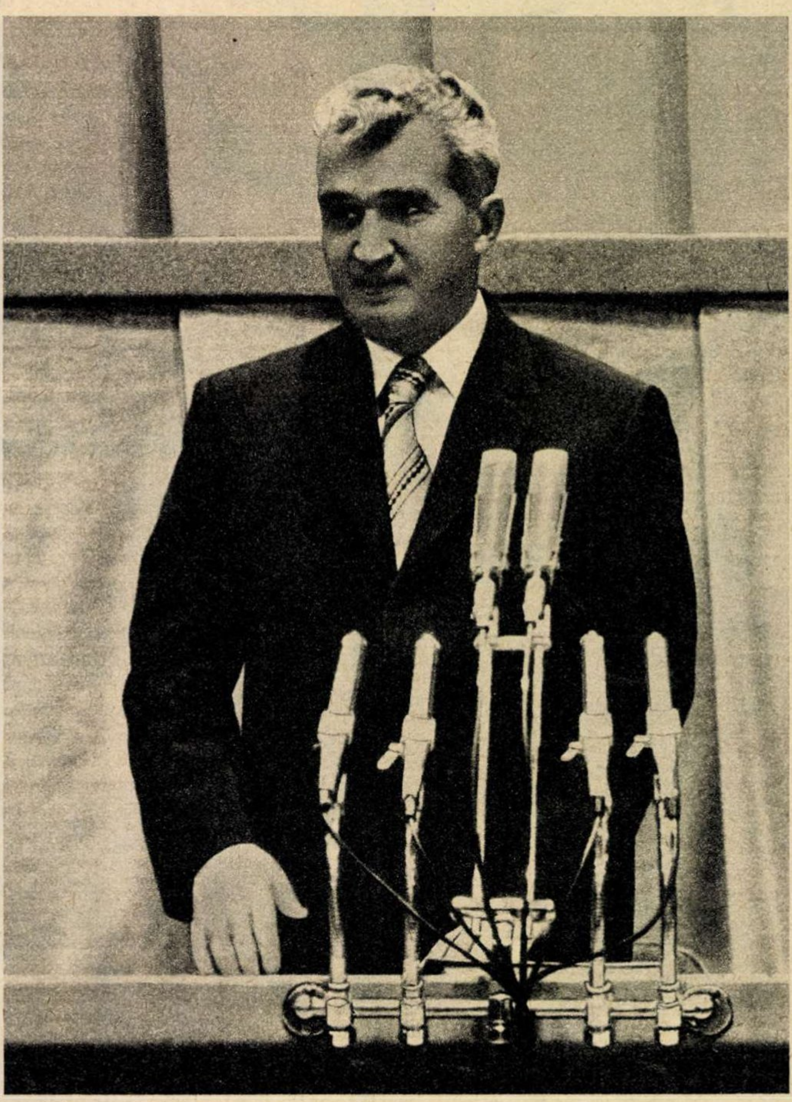

23 August

OMAGIUL HĂRNICIEI ȘI CUTEZANȚEI

PARTIDULUI

Trăim cel mai frumos și demn destin
Din cîte le-au avut și le-au clădit părinții.
Aici, și-n viitor, de cer senin
Sînt luminate zborurile frunții.

Uman și cald și rodnic și părinte
Și-n floare și-n copil și-n om și-n cînt
Partid, tu ești puterea ce aprinde
Lumina fericirii noastre pe pămînt...

RODUL

Rămîi în pîine, anotimp superb
Cînd piramidele de grîu, sub soare,
Ridică piscuri, iar un cerb
Se-aude, în păduri, sorbind izvoare.

Rămîi în rodnicia noastră, omenită,
Adîncă vară, ca un zbor frumos
Cînd însăși zarea muncii infinită
Din adîncimi, fîntînile și-a scos...

ION CRÎNGULEANU

OAMENI ȘI FAPTE

Două imagini m-au impresionat în mod deosebit la Dobrotești, comună teleormăneană mare, cu oameni harnici și așezați, legați cu mii de fire trainice de pămîntul și de satul lor: mai întîi aceea a exploziei vegetale neînchipuit de viguroase de pe ogoarele dimprejur, întinse chiar cît vezi cu ochii, pe care grîul înalt și des, cu spicul mare și greu, porumbul ca o pădure, floarea-soarelui cu pălăriile ei cît acelea de pai pe care le poartă țăranii din Transilvania le acoperă în întregime; apoi chipul și felul de-a fi, de-a gîndi și de-a munci ale tovarășului Aristică Dolocan, președintele C.A.P.-ului.

Tocmai se întorsese de pe cîmp. Se sculase ca-n fiecare zi, cu noaptea în cap cum se zice, dăduse o raită prin gospodărie, zăbovind mai mult pe la combine și pe la grămezile de grîu. Mai devreme plouase torențial și voia să controleze dacă grîul treierat nu fusese cumva atins de apă. Era necesar să se grăbească încărcarea și transportarea lui la silozuri, precum și reintrarea în lanuri, cît mai repede posibil, a celor 28 de combine. La urmă, după ce mai trecuse și pe la grădina de legume (60 de hectare), constatînd că «ploaia din dimineața aceea e aur curat pentru întregul cîmp», mulțumit de faptul că totul era în ordine, se abătuse și pe la prisaca C.A.P.-ului. Poate că aici ploaia dăunase cu ceva. Dar nu, pentru că oamenii își făcuseră datoria. Numai că unei albine îi cășunase pe el, așa, din senin, și-l înțepase chiar sub ochiul drept, și-acum bărbatul cel mărunțel mă privea doar cu cel stîng, oarecum jenat dar nu deranjat nici de vizită, nici de întrebări.

El? Da. E de aici, din sat, «agricultor de cînd mă știu». Este membru al C.A.P.-ului încă de la înființare, hăt, cu multi ani în urmă, iar de doisprezece e președinte. Nu-i ușor, sigur că nu-i ușor să fii președinte, să organizezi munca, an de an, pe 3 500 de hectare de culturi. Nu-i ușor, numai că el nu-i singur, e ajutat de toți, și mulți dintre ei, ca șeful de echipă Radu Gheciu, sînt, ne spune președintele, «excepționali, muncesc nu numai cu efort, dar în primul rînd, cu inteligență, cu inițiativă, cu multă răspundere».

Și-ncepe să-mi vorbească despre Radu Gheciu: competent, cu dragoste de cooperativă și de oamenii pe care știe să-i organizeze și să-i antreneze la treabă ca nimeni altul. În campaniile agricole zorile îl găsesc pe cîmp și amurgul tot acolo. E unul dintre cei care știu și sînt convinși că pămîntul nostru produce mai mult decît aur dacă-i dai tot ce-i trebuie. Și-i dă. Îl pregătește și-l lucrează cum se cere, și pămîntul îl răsplătește. Pe el și pe cei din echipa lui, pe toți cooperatorii. Anul acesta planul de producție la grîu a fost depășit cu peste 550 kilograme la hectar, iar la porumb vor obține și mai mult, o mie, poate chiar o mie și ceva de kilograme boabe la hectar peste cantitatea planificată. Și, în mare măsură, sporurile acestea de producție — și la culturile de cîmp, și la grădina de legume, și în sectorul zootehnic — se datoresc lui Gheciu și celor ca el — Ion Dănălache, Gheorghe Roșu, Maria Arapu și alții, care-s tot timpul în frunte. Și pe care ceilalți îi urmează cu încrederea pe care ei au știut să le-o cîștige de-a lungul multor ani de trudă. Ani în care averea obștească a cooperativei a crescut de cîteva zeci de ori față de cea de la-nceput și, ca o consecință firească, chipul satului și viața oamenilor s-au schimbat și se schimbă de la o zi la alta, din bine în mai bine. Ceea ce remarci din capul locului sînt casele. Cele mai multe noi, toate mari și frumoase, înconjurate de verdeața și de liniștea unor ogrăzi dichisite, în care jerbele de trandafiri și pompa electrică de apă sînt două elemente nelipsite. Pe urmă și altele: impozantul cămin cultural din centru, școala de peste drum de el, în care învață peste 800 de elevi, cărora le predau aproape 50 de cadre didactice, magazinul universal, cofetăria, brutăria, șoseaua asfaltată, mărginită de trotuare înalte, încadrate de straturi cu flori... Și oamenii de prin curți și de pe străzi, prinși în treburile zilnice, pe care le fac cu liniștea și împăcarea celor care nu mai știu de mult ce-i «grija zilei de mîine»,

Vorbindu-mi despre Radu Gheciu și alții, el, tovarășul Aristică Dolocan, președintele C.A.P.-ului din Dobrotești, își făcea — fără să vrea, bineînțeles — autoportretul. Un autoportret... colectiv dacă-mi îngăduiți să spun așa, și pe care nu socotesc că vi l-am redat în întregime pînă nu voi adăuga că pe toate ogoarele cooperativei, sute de pionieri și școlari își ajutau părinții la muncile de recoltare sau de întreținere a culturilor. La Dobrotești, ca pretutindeni în țară, pionierii își însușesc exemplul de hărnicie și cutezanță al comuniștilor muncind chiar alături de ei.

CONSTANTIN DIACONU

Zilele trecute, la Șantíerul naval Galați, constructorii de nave au primit oaspeți dragi; erau pionieri, invitați să participe, alături de muncitori, la un moment deosebit — lansarea la apă a unei noi nave de 18 000 tdw.

Realizare a constructorilor din secția I — în cadrul căreia s-au evidențiat echipele conduse de Toader Nichifor, Ion Balmuș și Tănase Ungureanu — noua navă a fost lansată spre apele mărilor în cînt voios și cald salut pionieresc.

EDIȚIE SPECIALĂ

Cutezătorii

SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ
DE PIONIERII DIN JUDEȚUL GALAȚI

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Galați sînt 70 830 de pionieri și peste 30 000 de membri ai Organizației «Șoimii patriei».

● 1 865 de pionieri poartă cu mîndrie titlurile «PIONIER DE FRUNTE» și «MERITUL PIONIERESC».

● 200 de unități de pionieri din județ au fost distinse, numai în acest an, cu «DIPLOMĂ DE UNITATE FRUNTAȘĂ» pentru succese deosebite obținute în activitatea pionierească.

● În cadrul Festivalului Național al muncii și creației, «CÎNTAREA ROMÂNIEI», s-au desfășurat numeroase acțiuni și activități de educație politico-ideologică, cultural-artistice și de creație tehnico-științifică.

● Peste 4 000 DE CERCURI TEHNICO-APLICATIVE ȘI ȘTIINȚIFICE au funcționat, numai în acest an, în unitățile de pionieri și în casele pionierilor și șoimilor patriei, antrenînd în activitățile lor peste 60 000 de pionieri și școlari.

● La startul actualei ediții a CONCURSULUI DE CREAȚIE TEHNICĂ A PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR s-au prezentat pe bază de brevete 4 372 de pionieri care au construit 1 436 LUCRĂRI dintre care cele mai bune au și fost prezentate în expozițiile comunale, orășenești, municipale și județeană, vernisate cu prilejul «Zilei pionierilor».

● 45 DE ECHIPAJE pionierești înscrise în CONCURSUL «EXPEDIȚIILE CUTEZĂTORII» au pornit și vor porni în zilele ce urmează în excursii, pe cărările patriei.

HĂRNICIE PIONIEREASCĂ

Acest an constituie pentru noi, pionierii gălățeni, un an în care am reușit să obținem rezultate superioare la învățătură și în activitatea practică.

Astfel, angajamentul anual de muncă patriotică al Organizației județene a fost realizat pînă acum în proporție de 75%.

Cele mai bune rezultate în colectarea și valorificarea deșeurilor au fost obținute de unitățile de pionieri din localitățile: **Galați (Școlile generale nr. 1, 11, 6, 16, 24), Tecuci (Școlile generale nr. 3 și 5), Berești, Tg. Bujor, Băleni, Băneasa, Țepu, Piscu, Tulucești, Cudalbi, Ghidigeni.**

Acum, în vacanța de vară 9 340 pionieri din clasele V—VIII participă la activități într-un număr de 192 tabere de muncă patriotică, organizate în cadrul cooperativelor agricole de producție și al întreprinderilor agricole de stat din județ. În cadrul acestor tabere, pionierii din **Barcea, Bursucani, Roșcani, Matca, Brăhășești, Corod, Costache Negri, Cuca, Frumușița, Fundeni, Independența** și **Nămoloasa** lucrează în sectoarele de legumicultură, iar cei din **Slivna, Tg. Bujor, Măstăcani, Nicorești, Ivești, Nărtești, Foltești** și **Fîrțănești** în viticultură.

Plăcute momente de destindere în tabăra Gîrboavele.

Muncind, alături de părinți, la recoltatul fructelor, al cerealelor păioase, la întreținerea culturilor de porumb, sfeclă și altele, pionierii realizează astfel o îmbinare plăcută a momentelor de odihnă ale vacanței cu bucuriile muncii și hărniciei.

LORIN DOROȘAN
pionier-locțiitor al președintelui
Consiliului județean Galați al
Organizației Pionierilor

COLEGUL NOSTRU, CAMPIONUL

Cu puțin timp în urmă, împreună cu colegii mei, am plecat la Săliște, Sibiu, locul de desfășurare a întrecerilor finale ale Campionatului republican de aeromodelism al pionierilor și școlarilor.

Grijile și emoțiile cu care am pornit au sporit mult cînd, ajunși acolo, am văzut că la startul competiției erau prezente patruzeci de echipe reprezentînd toate județele țării și Capitala, că aveam să ne întrecem cu mulți pionieri pricepuți, constructori ai unor aeromodele de primă clasă.

Într-o zi, cînd au început întrecerile individuale pentru cei mai mici, am aflat că în concurs a fost chemat și Costel, cel mai tînăr component al echipei noastre. Nu pot să vă spun ce emoții am avut! Priveam uimiți cum firavele construcții planau, se înălțau, coborau și urcau iarăși în liniștea desăvîrșită care domnea... Mi se părea că doar inimile noastre, care băteau puternic pentru Costel erau singurele care tulburau tăcerea. Și, în final, construcția lui se dovedi a fi cea mai bună! În întrecerile individuale, pionierul **Costel Gheorghe,** din clasa a IV-a, de la Școala generală nr. 10, Galați, s-a clasat pe primul loc cîștigînd titlul de campion republican, iar **Viorel Voinescu,** un alt coleg din echipă, a ocupat după probe viu disputate locul trei.

Și acum, o bucurie pentru noi toți: formația Casei pionierilor și șoimilor patriei, Galați, a ocupat locul 5 în clasamentul general.

DORIN COPACI
Școala generală nr. 13, Galați

FESTIVALUL NAȚIONAL «CÎNTAREA ROMÂNIEI» a marcat și în județul nostru un moment de puternică afirmare a resurselor de creație ale șoimilor patriei, pionierilor și școlarilor, hotărîți să-și aducă și pe această cale prinosul lor de stimă și recunoștință față de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

RUXANDRA SIMIONICĂ
președinta Comitetului județean
de cultură și educație socialistă,
Galați

PE ADRESA PIONIERILOR

● În întîlnirile pe care le avem cu pionierii, stăm de vorbă adesea despre munca noastră de constructori de nave și despre munca lor de școlari. Astfel, copiii îi cunosc îndeaproape pe comuniști, învață de la ei adevărate lecții de conduită muncitorească, din care desprind înalte tradiții ale conștiinței muncitorești, exemple vii în creșterea și formarea lor ca tineri revoluționari. Și bucuria noastră este deosebită cînd descoperim inventivitatea și priceperea lor de constructori în expozițiile pionierești de creație tehnică.

ANATOLIE MEHIC
secretarul Comitetului de partid
de la Șantierul naval Galați

●

● Îi admir și îi prețuiesc pe copiii din comuna noastră pentru hărnicia și dragostea lor pentru locurile natale. Acum, în aceste zile calde de vară, îi întîlnesc în fiecare zi la muncă alături de membrii cooperatori — frați și părinți —, la recoltatul legumelor și fructelor, la îngrijirea viței de vie, contribuind astfel, și ei, la îmbogățirea și înflorirea comunei.

ION NEGOIȚĂ
Erou al Muncii Socialiste,
președintele C.A.P. Pechea

Formația de dansuri a pionierilor din comuna Munteni, în Festivalul Național «Cîntarea României».

ȚARĂ LUMINOASĂ

Aici numai țărîna
Poate socoti vîrsta Dunării.
Cîntecul țîșnește
Din miezul aprins al cuvîntului
Și sîngele strămoșilor
Cutreieră harnic
Somnul mugurilor.
Sînt fiica acestui pămînt
Și aud curgînd Dunărea
Între malurile
Celui mai frumos cuvînt —
România.

MIRELA CRISTOFAN
clasa a VII-a,
Școala generală, Berești

TIMPUL MEU

Timpul meu vine din glia bătrînă
Ca merii de aur ce știu să rămînă.
Atît cît sînt, mă leg să slujesc
Culorile vii de pămînt românesc.

CĂLIN ȚIGĂNUȘ, clasa a VI-a,
Școala generală nr. 24, Galați

La realizarea acestei pagini au mai colaborat pionierii **Cristina Mircea, Monica Vasile, Nelu Iruc, Sanda Nicolae, Dorina Cristea, Aura Mîndru.**

Redactor: **LIDIA NOVAC**

SEMAFOR „CUTEZĂTORII“

«HEXAPENTA - POLIGONUL»

O nouă figură geometrică!

În după-amiaza asta, mare premieră: Mihăiță D. din București, strada Rușețu nr. 2, va ieși în spatele blocului, la copii, cu mingea lui nou-nouță. Mai ceva ca a lu' Radu: cu buline albe pe fond roșu. A lui are... Stați să mai citească o dată (n.n. ce vreți, Mihăiță e în clasa a III-a și cuvîntul ăsta nu l-a mai auzit pînă acum): hexagoane. Da, așa scrie: «Mingi tip II — Mici cu hexagoane». Se și închipuie adresîndu-se vreunui pici: «Mingea aceea nouă, albă,cu hexagoane, este a mea». «A ta? Ohooo...!»

Și ocazia s-a ivit mai repede decît spera el. Sandu, vecinul lui dintr-a VII-a care trage cu stîngu', a prins mingea care tocmai scăpase din cercul «voleibaliștilor» și se pregătea să-i tragă una de la distanță lui George — cînd aude vocea speriată a lui Mihăiță.

— Las-o mă în pace că e a mea.

— Ce te-arunci așa? Ți-o antrenam și eu puțin. (Apoi superior.) Poftim, ia-ți bălțătura!

Atins la mîndrie, Mihăiță i-o întoarce cu apropos: «Și mai studiază și tu: «bălțătura» asta e o minge cu hexagoane! Bagă la cap!» — și-n timpul ăsta, harști! îi ia mingea din mînă și dă să plece. Sandu rămîne privind obiectul și deoadată face doi pași mari (el e într-a VII-a, doar) și pune la rîndu-i mîna pe minge. «Care hexagoane, măi! Nu știi să numeri pîn' la cinci? Sau ți-ai luat premiul într-o clipă de neatenție a învățătoarei?» Auzi insinuare? El, Mihăiță, premiantul clasei, al școlii, al cartierului, al... «Ba am numărat foarte bine. Și mai ales am citit eticheta pe care tu n-ai citit-o!» «Și ce scria?» «Scrie ce ți-am spus.» «Fugi mă: nu vezi că aici sînt 5 laturi! Asta e **pentagon**. Ai citit tu cuvîntul invers.» «Ba n-ai dreptate că eu am citit foarte atent.» «Pe cît?» «Pe... Pe lanterna mea.» «Fii serios că te las pe întuneric și-ai să plîngi.» «Pe un Ci-Co!»

Era cald, cald teribil, așa că Sandu s-a grăbit să accepte. Mihăiță a urcat treptele ca o furtună și s-a întors la fel, ținînd între degete triumfător un petic de hîrtie pe care scria... Ei da: au citit toți copiii cu voce tare: «Mingi tip II — mici cu hexagoane». Și au început numărătoarea laturilor: una, două, trei, patru, cinci. Dar imediat a venit și Sandu cu «Dicționarul limbii române contemporane» și le-a citit tot cu voce tare: «Hexagon: poligon cu șase laturi și șase unghiuri egale. De la latinescul hexagonus.»

— Dar nu-ți dau un Ci-Co, fiindcă eu ți-am spus cum am citit pe bon.

— Da, dar **eu** am dreptate. Ți-am dovedit și cu dicționarul.

— Da, dar tot nu-ți dau Ci-Co fiindcă...

— Dar eu **merit** un Ci-Co, fiindcă am îndreptat o greșeală!

— Da, dar eu n-am nici o vină, fiindcă..

N.R.: Poate că pe cei doi copii — și pe alți numeroși cumpărători de vacanță ai buclucașei mingi mici cu **hexagoane-pentagoane** îi va împăca autorul: Cooperativa Chimica, București, Calea Șerban Vodă 22—24.

T. RĂCEANU

O MIE DE BUCHETE PENTRU SĂNĂTATE!

Între Iași și Botoșani, la loc de șes, lîngă apa Jijiei, se află satul Cîrniceni. Sat mic, deci o școală cu copii puțini. Din primăvară și pînă în toamnă, tăpșanurile, poienile, sînt pline de plante, ierburi și flori. Plante înalte, semețe, sau mici și modeste; flori albe, roșii, galbene... Cîmpul își schimbă priveliștea de la o lună la alta — fiindcă el nu stă să privească chipul fiecărei plante, al fiecărei flori: el n-are o culoare, el e un tablou.

CALENDARUL

Se culeg, se culeg și-n alte locuri astfel de plante: cu zecile, cu sutele de kilograme, cu tonele chiar. Dar și cu... sezonul, cu ochii la îndeplinirea angajamentului de muncă patriotică. Odată obiectivul **plante medicinale și aromatice** realizat (fie că se-ntîmplă aceasta în mai, în iunie sau august), se trece la altul.

Desigur, nu se gîndește nimeni să-i critice pe aceia care astfel și-au îndeplinit angajamentul, dar nu putem să nu vorbim cu emoție — da, da, cu emoție — despre cele ce se-ntîmplă în satul Cîrniceni, unde copiii fac parte dintre cei care se ocupă tot timpul de «plantele sănătății». Aici trecerea timpului se măsoară nu numai cu săptămînile, cu lunile, dar și după soiul fiecărei plante dătătoare de sănătate: vremea mușețelului, vremea sunătoarei, a patlaginei, a socului. Aici, discuțiile copiilor conțin adeseori dialoguri ca acestea: «Mai e puțin și-ncepe stînjenelul»... «Dacă nu vine ploaia, săptămîna asta terminăm cu pătlagina» etc. Aici «vremea mușețelului» sau a altei plante marchează nu doar o perioadă din viața cîmpului,ci dă identitate fiecărui moment de hărnicie pionierească.

Pentru că aici nu numai c-a înflorit mușețelul, **dar el n-a înflorit degeaba!**

DE LA NALBĂ LA... COADA ȘORICELULUI!

Din întîmplare sau nu, poporul a dat acestor plante binefăcătoare nume din cele mai pitorești.

După ce ne lăsăm în voia mirării privind marile cantități culese de acești superbi copii — și ascultăm precizările profesorului Joseph Brandel — nu mai mică ne este mirarea citind pe un afiș lunga listă cu numele acestor plante... anonime. Nume grațioase: nalbă, anason, sulfină, nume mai... opintite: vîsc, păpădie, patlagină; nume alintate: păducel, nalbă mică, stînjenel; nume hazlii: coada-șoricelului, ciuboțica cucului, talpa gîștii. Pe un panou alăturat, un articol decupat din ziarul «România liberă» în care un profesor universitar (farmacolog) vorbește despre efectele binefăcătoare ale fiecărei **plante în parte**.

Un grup de copii tocmai vine de la cîmp. Rod bogat: ultimele recolte de sunătoare. Au în mîini niște unelte ciudate. Niște greble prevăzute cu un fel de cutii late în loc de... dinți. Au și dinți, dar aceștia sînt dedesubt. Ei trec ca niște piepteni printre plante și rețin numai florile care rămîn acolo, în cutie.

De șase ani de cînd culeg plante medicinale cei din Cîrniceni au ajuns adevărați... profesioniști ai acestei îndeletniciri: au 400 de uscătoare speciale, în formă de grătare, cîteva cîntare mari, de pînă la 500 kg, saci, pungi și.. cîte-un catastif mare pentru fiecare brigadă unde sînt trecute minuțios datele: numele și prenumele, cantitatea, felul plantei, zona de recoltare etc.

Cuceriți de hărnicia și seriozitatea copiilor, Plafar Botoșani colaborează direct cu ei, oferindu-le îndrumare tehnică și de specialitate.

...**Nalbă, păducel, ciuboțica cucului — nume diafane, alintate sau hazlii, care însă au devenit aici, printre copiii din Cîrniceni, repere onomastice ale unei preocupări de cea mai înaltă stimă.**

ȘI, ACUM, CÎTEVA CIFRE

Da. Această școală cu copii puțini care se numesc Dumitru Spînu, Elena Ariton, Mihai Roibu sau Romică Munteanu — a putut raporta la sfîrșitul lunii iunie 1978 un cîștig de 18 614 lei numai prin valorificarea plantelor medicinale. Această unitate de pionieri, cu un procent de promovare la sfîrșitul ultimului trimestru de 98%, are ateliere bine dotate, o bază sportivă complexă. În momentul citirii acestor rînduri, o parte din pionieri fac o excursie de 10 zile prin Ardeal, Banat, Lunca Dunării — și înapoi în nordul Moldovei. Ceilalți s-au programat pentru excursia din toamnă. Splendide excursii cu banii lor! Excursii în valoare de... 18 614 lei. Dar în curînd vine vremea pelinului, a chimenului; pe urmă, talpa gîștei, coada cocoșului; **apoi păpădia, odoleanul, anasonul, apoi...**

I. TRAIAN

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

MEDALIAȚI CU AUR LA CROSUL REPUBLICAN

Populara competiție sportivă «Daciada», această adevărată olimpiadă națională, continuă să lanseze noi nume și în sportul pionieresc, campioni pe care buna pregătire școlară precum și perseverența la antrenamente îi vor confirma, poate, mîine și în sportul de performanță

AȚI CUCERIT UN TITLU — PERSEVERAȚI PENTRU CELE VIITOARE!

Pînă în această primăvară, la Liceul industrial din localitatea Bălcești (jud. Vîlcea) Nicolae Bolocan, pionier bun la învățătură, disciplinat, pasionat pentru matematică, nu era socotit printre sportivii școlii. Dar iată că anul acesta Nicolae Bolocan ocupă locul întîi la faza județeană a crosului «Daciadei». Ce a urmat?...

— Așteptam întîlnirea cu reprezentanții celorlalte județe cu multă curiozitate și... emoție. Cînd ne-am aliniat la start, am observat că eu eram cel mai firav dintre concurenți. În jurul meu, toți ceilalți mi se păreau mai înalți, mai solizi. Cursa a fost dificilă. La numai 2 m de la pornire am alunecat... Desigur, m-am ridicat și am continuat să alerg. În fața mea plutonul se îndepărta vertiginos. Dar, la un moment dat, Nicolae Bolocan **a observat că alerga aproape singur... în frunte!. Un ultim efort, și linia de sosire a fost trecută. Devenise campion republican la crosul «Daciadei» la categoria 13—14 ani.!**

Am așteptat cu interes și curiozitate întîlnirea cu «cea mai iute de picior» fetița din Prahova — ploieșteanca Luminița Costea. Luminița a început prin a ne mărturisi că din ziua aceea în care s-a pomenit alergînd, așa, copilărește, pe pista goală a stadionului, a simțit

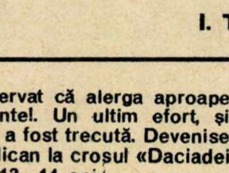

o mare bucurie. Își închipuia că e încălțată cu papucii lui Muck și că nimic nu e mai minunat decît să alergi. Acesta a fost primul pas în atletism al Luminiței. Antrenamentele care au urmat, au devenit apoi un adevărat stimulent pentru cursa spre notele mari din catalog, au ajutat-o să fie mai disciplinată, mai perseverentă, mai exigentă cu ea însăși. Și... în cadrul competiției sportive națio-

(continuare în pag. 9)

ARBITRUL PORTOCALĂ

SCHIŢĂ DE
Ovidiu Zotta

Portocală ţîşni spre găină dar renunţă indispus după primul salt. Lungit pe burtă, în iarba caldă, se hotărî să aţipească. Tihna nu-i ţinu mult. Se ridică, alergă cît îi îngăduia frînghia şi se zbătu neputincios la capătul ei. Îşi înfipse colţii dar era solidă şi pe deasupra unsă cu păcură ceea ce îi dădea un gust cu totul dezagreabil. Mîrîind indignat, se învîrti de colo-colo, încercă iarăşi să doarmă, sări din nou în picioare, lătră furios la un trecător, la pisică, la un fluture — manifestări neobişnuite pentru recunoscuta lui fire calmă. Îi era pur şi simplu ruşine că speriase biata găină refugiată sub banca de lîngă bucătăria de vară. Împotriva dorinţei sale, hămăise scurt şi gros la ea, vîrînd-o în răcori. Pe scurt, Portocală avea o zi proastă şi contradictorie din toate punctele de vedere. Să fie priponit ca un dulău de rînd!? Era întîia oară cînd cunoştea această îngrădire. Nu-şi amintea să-l fi supărat cu nimic pe Motoi, şi totuşi Motoi personal îl legase cu funia aia nesuferită. Bine, să zicem că fusese o toană neghioabă, dar de ce nu venea să-l scape de umilinţă măcar Dolete? El, Portocală, se purtase întotdeauna la fel de frumos cu amîndoi, cucerind un renume mai rar întîlnit. Unde eşti, Motoi, pe care la scăldat te păzesc să nu te ia apa, şi pe stradă te păzesc să nu te bată vreo haimana, că eşti slab şi fricos, şi cînd dai teză sau te scoate la răspuns şi-o încurci îţi simt de departe necazul şi vin în goană de oriunde m-aş afla să te întîmpin la ieşire ca să-ţi alung mîhnirea? M-ai legat şi ai şters-o, laşule. Dar tu, Dolete? Măcar că sînt al lui Motoi, inima mea bate pentru tine la fel ca pentru el, fiindcă sînteţi vecini şi prieteni şi cînd eram căţel m-aţi hrănit amîndoi cu biberonul. Cînd te-ai pricopsit cu amigdalită în tabără şi aveai 39 de grade, am simţit de-aici, treaba mea cum am simţit, dar am alergat cincizeci de kilometri şi-am intrat pe geam în infirmerie. Iar cînd ţi-ai luxat piciorul la fotbal şi-ai umblat în baston, cine te însoţea peste tot şi oprea maşinile pe stradă ca să traversezi în siguranţă? Tot eu, Portocală. E drept, am şi eu o ciudăţenie: mă irită minciuna, răutatea, lucrul strîmb — cînd le simt la unul din voi, îl pedepsesc părăsindu-l pentru o zi-două, şi mă duc să stau la celălalt. Poate acest obicei vă supără dar mi-l dictează instinctul, n-am ce face. Trebuie să mă luaţi aşa cum sînt, dar uite că Motoi mă pune în laţ iar tu, Dolete, nu vii să mă scoţi, dar nu te învinuiesc, poate că nu ştii nimic, n-ai instinctul meu, te absolv, sînt generos.

*

— Motoi, vrei tu să-i probezi niţel? Ca să fiu sigur pe ce trag la maşină.

Motoi avea exact statura şi robusteţea lui Remus, care, cu ochii micşoraţi, examină lungimile şi lăţimile diferitelor zone din cîmpul stofei împînzite de pîraiele albe ale aţelor cu care fusese însăilată, trasînd ici, colo, linii subţiri cu creta.

— Ai tehnică! exclamă Silvia, cu o admiraţie suspectă. Ce migală, cît dichis! Eu un nasture dacă e să cos, gata, dau tunel prin degete! Tu însă văd că ai aptitudini, o să ajungi să lucrezi mai bine ca maică-ta, bravo!

— Lucrez mai bine decît mama, zise liniştit Remus. Uneori chiar mă roagă să trag la maşină cînd e vorba de un material mai gros. Mersi, Motoi, poţi să-i scoţi.

În afară de vestitele lui desene cu corăbii, Remus nu se ocupa de nimic spectaculos; dulgherea instalaţiile de pe terenul sportiv, lega cărţi, întindea, pe sîrme viţa de vie de ajunsese să facă în curte un adevărat acoperiş. Curiozitatea însă tocmai aici era: chiar dacă n-ar fi făcut decît să repare o cataramă de servietă, această măruntă operaţiune concura cu evenimente mult mai răsunătoare cum ar fi o recentă poezie a lui Titel Popenici sau ultimul gol marcat de la 30 m de Iulică Dolete. Silvia încă nu ajunsese să găsească un răspuns la întrebarea: Avea Remus o personalitate atît de puternică încît atrăgea atenţia chiar şi atunci cînd realiza un lucru de nimic sau, într-adevăr, făcea atît de bine acest lucru încît faptul lua proporţii neaşteptate? Era un mister pe care se străduiau să-l dezlege şi alţii.

— Ne-ai chemat aici ca să ne arăţi cum îţi cîrpeşti nădragii? bombăni ea.

— Întîi că n-am chemat pe nimeni, răspunse Remus liniştit, şi al doilea că nu cîrpesc. Pantalonii sînt noi, vezi asta foarte bine, atît că modelul nu-mi place şi-i refac după gustul meu.

Ambele afirmaţii erau adevărate, nimeni dintre cei aşezaţi la umbra vişinului nu-l contrazise. Numărul lor creştea; la început fusese doar Motoi, apoi apăruseră Popenici, Grigoraş şi Silvia — care de fapt se ducea în mare grabă la piaţă dar se oprise să vadă despre ce e vorba, era incapabilă să treacă pe lîngă un grup mai mare de doi fără să afle şi ea despre ce e vorba, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să-şi lase baltă toate treburile. Pe urmă veniseră Iulică Dolete, Didel Porumbescu, Puiu Stroia, şi poarta continua să se deschidă din zece în zece minute. Dacă te uitai bine, constatai însă că nu se aşezaseră la întîmplare, ci în două grupuri — e drept, nu foarte precis delimitate — centrul unuia fiind Motoi, iar al celuilalt, Dolete.

Prin scurtarea pantalonilor prea lungi, Remus obţinuse material pentru buzunare aplicate. Ataşarea lor constituia o mică performanţă, avîndu-se în vedere că tivul era dublu, partea de jos a buzunarelor rotunjită, iar cusutul, cu trei tigheluri. Puiu Stroia opri cu hotărîre maşina şi trînti peste stofă o foaie de 50×50 cm, acoperită de litere cît o monedă de cinci bani:

— Citeşte.

Remus examină cu interes documentul:

— Excelent, Puiule, felicitări. Tu erai bun de caligraf medieval. Stilul însă nu e tocmai clasic, nu crezi?

Concis şi înţepat, Puiu nu se pierduse în metafore, el spunea lucrurilor pe nume: în minutul 90, la scorul de 1—1, Dolete se prefăcuse în mod josnic că e faultat în careu de către Motoi — care n-a lovit în viaţa lui pe nimeni! — şi se zvîrcolise ca un măgar cabotin pînă cînd arbitrul — sentimentalul Grigoraş — acordase penalti, ca să înscrie ăia, cîştigînd campionatul prin furtişag şi acum să vezi viaţă pe ei la faza municipală — cantonament, tricouri noi, microbuz — aşa că meciul trebuie rejucat.

— Semnezi? întrebă Puiu, nerăbdător.

Remus rupse cu dinţii un capăt de aţă, privind publicul. Motoi şi Dolete, din mijlocul grupurilor lor, se uitau ţintă la el. Chipul lui Motoi era muncit de o expresie necăjită, îndurerată — şi la fel arătau cei din jurul său. Dolete se ţinea însă băţos, agresiv ca întotdeauna — şi acelaşi aer îl aveau coechipierii şi suporterii lui. Se vedea bine că numai faptul de a se găsi acasă la Remus le ţinea mîinile la locul lor. Cu Dolete, fie că voiai, fie că nu, ajungeau repede la bătaie.

— Tu n-auzi? ridică Puiu glasul. Ţine pixul şi dă-i drumul. Noi am semnat. Sau te pomeneşti că ţii cu ăştia?

Pronunţase ultimul cuvînt pe un asemenea ton, încît din alaiul lui Dolete se iscă un murmur greu şi ameninţător.

— Ia să văd, spuse Remus, -una, două, cinci... unsprezece semnături, va să zică titularii, şi încă patru, rezervele. Corect — dar ce să caut eu aici? Nu fac parte din echipă, nici măcar nu joc fotbal.

Puiu îl privi descumpănit:

— N-ai spus tu că ştii care e adevărul?

— Cum o să spun aşa ceva! (Remus se uită în jur, adresîndu-se tuturor): M-a auzit vreunul din voi? (Şi din nou lui Puiu): Vezi? N-am spus!

— Eşti de groază! Păi atunci de ce am mai venit noi aici?

— Bănuiam că vreţi să învăţaţi niţică croitorie, zîmbi Remus. Sau nu vă interesează?! Ar fi păcat. Omul trebuie să ştie să facă de toate. Uite, eu în vara asta m-am gîndit că poate învăţ fotbal.

Cu toată încordarea, cei de faţă surîseră — unii înveseliţi, alţii intrigaţi, alţii cu ironie. Era notoriu că Remus dacă voia să tragă un şut spre dreapta, mingea se ducea la stînga, asta, bineînţeles, într-unul din cele două-trei cazuri din zece cînd nimerea în ea şi nu în pămînt.

Remus făcu maşina să mitralieze ultima cusătură, apoi împături pantalonii fără să se mai uite la ei, fiind, ca întotdeauna, convins că reuşise, şi-şi fixă privirile asupra lui Grigoraş. Băiatul şedea izolat şi năuc lîngă poarta întredeschisă, gata să dispară în caz că vreuna din echipele pe care le arbitrase în acel meci nefericit ar fi luat vreo iniţiativă periculoasă.

— Grigoraş, zise Remus, tărăgănat, cred că e timpul. Ia dă tu fuga, că noi te aşteptăm.

— Unde se duce? zise Puiu. Unde-l trimiţi? De ce trebuie să-l aşteptăm?

*

Posac şi furios, Portocală lătră urît şi-şi arătă duşmănos colţii de cîine ciobănesc la apariţia lui Grigoraş. Îl cunoştea foarte bine şi îl simpatiza, dar orele petrecute cu frînghia de grumaz îl aduseseră în pragul mizantropiei.

— Fii serios, Portocală! îl rugă speriat Grigoraş. Ce purtare e asta? Tocmai tu! Stai cuminte, am venit să te dezleg.

Coada lăsată a indispoziţie se ridică imediat, mişcîndu-se cu vioiciune, lătratul se preschimbă într-un mic scheunat amical; Portocală înţelesese.

— Aşa, vezi? zise Grigoraş, strecurîndu-i lama briceagului între părul cefii şi cercul de hîrtie şi tăind legătura dintr-o mişcare. Acum vino cu mine şi poartă-te domneşte, eşti un personaj important.

Portocală se ridică, atingîndu-l recu-

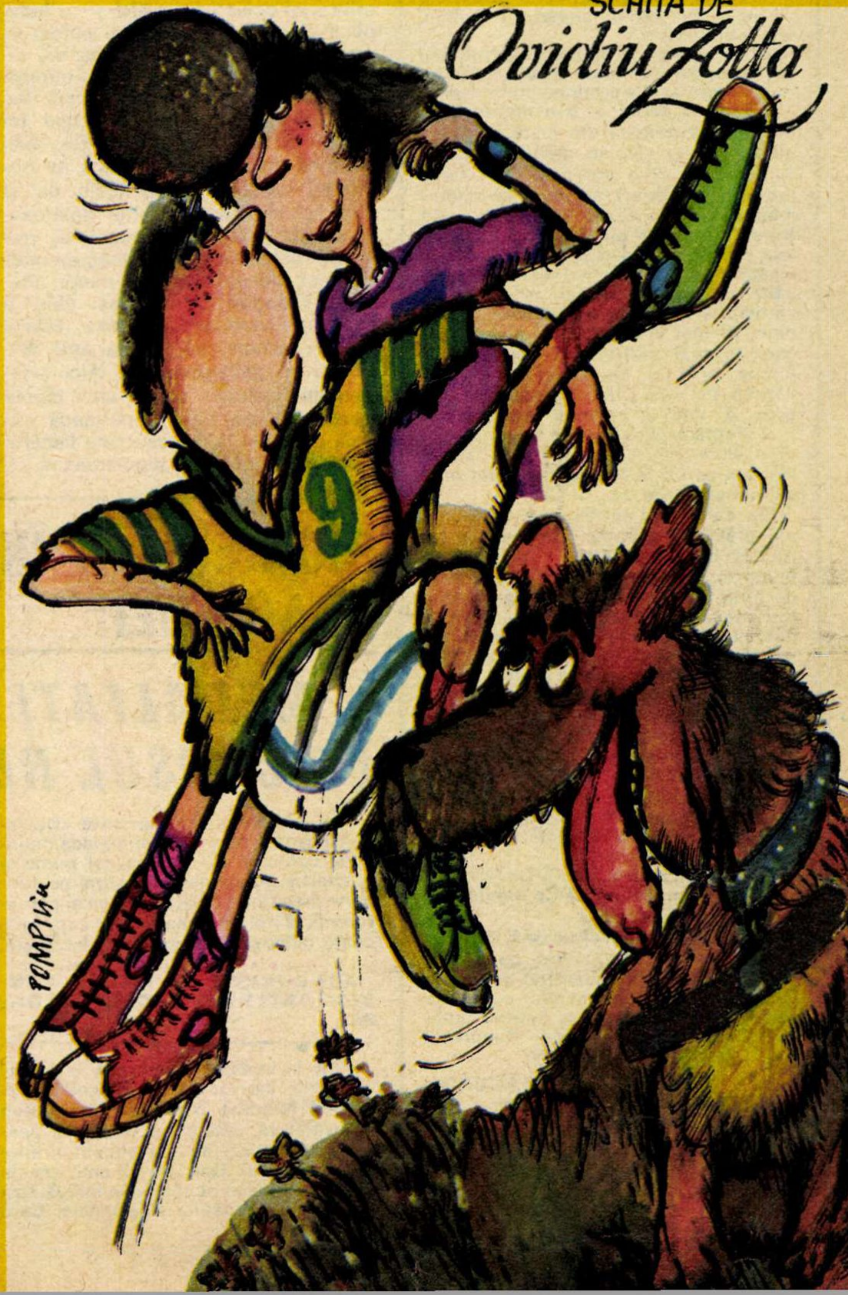

noscător cu labele pe umeri, apoi sări poarta şi-o luă la fugă.

— Stai, încotro? strigă Grigoraş. Am nevoie de tine!

Dar Portocală n-avea nevoie de Grigoraş. Ştia şi singur cum să ajungă acolo, unde simţea că trebuie să fie.

Cînd intră în curtea lui Remus, îşi reluă obişnuita lui înfăţişare de dulău amabil şi glumeţ. Se plimbă încolo şi încoace, ca şi cum ar fi venit fără nici un scop.

— Portocală! strigă disperat Motoi, cine ţi-a dat drumul? Marş acasă imediat!

Portocală nu-i acordă nici o atenţie. Clămpăni după o muscă, se uită foarte interesat printre uluci după o motoretă, şezu căutînd cu botul prin blană un purice — dar cine îl cunoştea ştia că toate acestea erau nişte mici prefăcătorii. În realitate, încerca să cîştige timp pentru a lua o hotărîre.

— Portocală, am spus să pleci! urlă Motoi, roşu ca o vişină. Du-te şi păzeşte casa, ori ţi-ai uitat datoriile?

Portocală căscă zdravăn, şi, încet-încet, se strecură printre ei, pînă ajunse lîngă Dolete. Îşi frecă capul de genunchii lui, apoi se aşeză alături, supus şi prietenos, de parcă Dolete, nu Motoi, i-ar fi fost stăpîn.

— Marş de-acolo! îşi ieşi din fire Motoi, căutînd o piatră. Te dai bine pe lîngă străini? Păi, atunci din clipa asta să nu te mai prind acasă! Diseară îţi pun coteţul pe foc.

— Auzi, Puiule, ce voiam să-ţi spun? zise Remus pe gînduri. A, exact. Din contestaţia ta se poate face un zmeu foarte bun pentru ăia mici. Măcar de atît să fie bună, că de altceva vezi şi tu că nu mai e. Speteze îţi dau eu.

Gîfîind, apăru şi Grigoraş, care aruncă la picioarele asistenţei frînghia unsuroasă:

— Îl legase cu asta.

Era suficient, era chiar prea mult. Oamenii lui Motoi începură să se retragă unul cîte unul, spunînd fiecare cu o vioiciune suspectă că are treabă, că nu mai poate sta, că e aşteptat într-un loc — pretexte improvizate ca să le ascundă stînjeneala şi dezamăgirea. Ai lui Dolete rămaseră însă pe loc, cu un aer victorios.

— Eşti tare, Remus! exclamă Silvia. Cum de ţi-a trecut prin cap? Adică, de ce să mă mir, era ceva foarte simplu. Puteam să mă gîndesc şi eu. Motoi are un cîine de aur!

— Dacă vrei, ţi-l dăruiesc, bombăni Motoi, descurajat. Mie mi-ar fi mai de folos unul obişnuit.

— Cum e, Motoi? întrebă Remus, privindu-l cu o blîndă curiozitate. Spune, bătrîne. Portocală şi-a făcut datoria dar sper că n-ai pretenţia să ne rezolve problemele pînă la capăt!

— A fost fault, murmură Motoi. Cînd l-am văzut pe Dolete în careu că e gata să dea gol, i-am plasat o «rădăcină» tare plus o «cracă», să fiu mai sigur că-l dau jos.

Aşadar, Motoi îi pusese într-adevăr piedică lui Dolete şi-l mai şi îmbrîncise. El, cumsecadele Motoi, îl dărîmase pe neiertătorul Dolete.

— Cum, chiar *l-ai lovit? Tu, blegule? Nu s-a prefăcut Dolete? strigă Puiu. Şi nici măcar nu ne-ai spus, ne-ai lăsat să credem că noi avem dreptate! Să ne facem de rîs umblînd cu contestaţii!*

— Pentru echipă am făcut-o... oftă Motoi. Mi-am zis că e păcat de munca noastră. Acu', cine ştie, dacă îl lăsam, poate trăgea afară. Dar ce să mai vorbesc degeaba, oricum o iau, tot eu ies prost.

Brusc, Portocală ciuli urechile, adulmecă intrigat, se ridică şi, dintr-un salt, veni lîngă el, scheunînd uşor şi frecîndu-şi capul de mîna lui.

Cine poate fi în același timp tehnician, istoric, muzician, etnograf și chiar chimist?

PIONIERUL CINEAST!

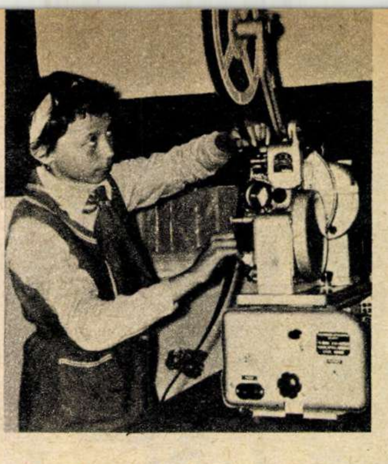

Pe bogata agendă a vacanței școlare a fost înscrisă și o frumoasă întîlnire între cinecluburi pionierești, reprezentînd 12 județe ale țării. Gazdă bună, primitoare a fost cineclubul de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Medgidia. Foarte tinerii realizatori au arătat prin peliculele prezentate că pot aduce o cantitate de informații prețioase, din diferite domenii: istorie, științele naturii, limba și literatura română care să completeze manualele școlare. Din numeroasele realizări ca de altfel și la alte reuniuni ale cinecluburilor, s-au evidențiat filmele create de purtătorii cravatei roșii cu tricolor de la Cîmpulung Moldovenesc. Realizatorii au dovedit încă o dată că știu să mînuiască camera de luat vederi, știu să observe și să descopere. Și mai știu să prelucreze pelicula, să monteze, să-și sonorizeze filmele. Ei s-au impus în întîlnirea de la Medgidia cu două ecranizări, una dedicată domnitorului Moldovei, Ștefan cel Mare, cea de-a doua monumentului de la Adamclisi.

O notă de originalitate a avut «Izvorul», filmul pionierilor din comuna Pojorîta. Realizînd un caleidoscop — cusătură, sculptură în lemn, cîntec — a ceea ce are zona specific folcloric, ei au dovedit fantezie, dar și un orizont larg de cunoaștere. Desigur, se mai pot cita filmele realizate și de alte cinecluburi pionierești: «Lecția de tenis» (București), «Ecluze» (despre Hidrocentrala de la Porțile de Fier — Drobeta-Tr. Severin), și, bineînțeles, gazdele care au fost prezente cu «Fîntînița», un documentar despre rezervația de la Basarabi și o peliculă cu tema istorică «Românii la 1877».

Invitații de onoare ai acestei întîlniri au fost doi cunoscuți regizori de la Animafilm: **Victor Antonescu** și **Laurențiu Sîrbu.**

— Filmele pe care le-am văzut la Medgidia dovedesc că cinecluburile au o activitate în plină creștere calitativă, ne declară regizorul V. Antonescu. Excepțională ideea de a produce filme în ajutorul manualului școlar. Fac o singură recomandare: filmul așa-zis didactic trebuie să aibă și fantezie, de aceea aparatul de filmat trebuie purtat cu răbdare, ca să găsească unghiuri cu adevărat interesante.

— Păcat că din competiție a lipsit filmul de animație. Este un gen foarte indicat în filmul didactic și arta animației poate fi ușor însușită, a spus în completare regizorul **L. Sîrbu.** Fac o invitație, prin amabilitatea revistei «Cutezătorii». Stăm la dispoziția tuturor cinecluburilor din țară pentru a-i introduce în arta filmului de animație. Și, de asemenea, punem la dispoziție materialele necesare. **Adresa noastră: Animafilm, str. Olteni 45, București, sector V.**

Întîlnirea cinecluburilor de la Medgidia constituie un început pe calea realizării de către pionieri a filmelor necesare pentru ei la învățătură. Să sperăm că tematica lor va fi mereu îmbogățită, reflectînd marile realizări ale poporului nostru pe drumul deschis de partid. Astfel prezența cinecluburilor pionierești în cadrul celei de-a doua ediții a Festivalului Național «Cîntarea României» va însemna și o contribuție la formarea politico-ideologică a pionierilor.

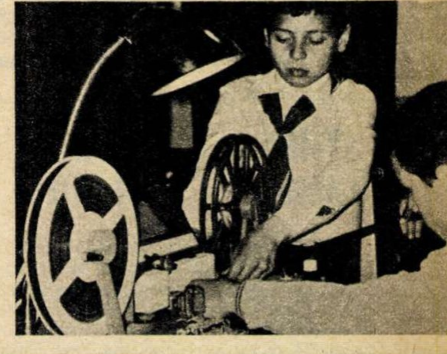

INTERVIUL NOSTRU

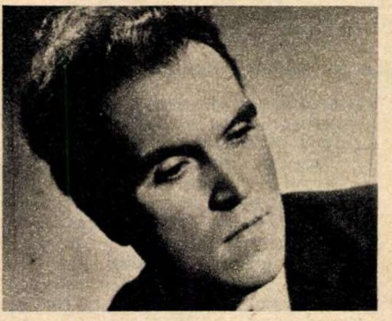

DORU POPOVICI, compozitor, muzicolog, scriitor, realizatorul unor interesante emisiuni muzicale la radio și televiziune este de asemenea autorul unor opere lirice de incontestabilă valoare: «Interogatoriu din zori», «Mariana Pineda», «Noaptea cea mai lungă» ș.a.

— Tovarășe Doru Popovici, am avut prilejul să urmărim adeseori interesantele dumneavoastră opinii asupra Festivalului Național al muncii și creației «Cîntarea României». Vă rugăm să ne spuneți ce credeți despre prezența pionierilor în programele muzicale ale Festivalului.

— Știu că pionierii au fost prezenți pe scenele Festivalului cu numeroase coruri dintre care unele s-au impus printr-o ținută artistică cu totul remarcabilă, drept care au fost și laureate. Nu fiecare școlar are posibilitatea să cînte la un instrument. În schimb, aproape toți copiii pot face parte dintr-un cor, iar aceasta reprezintă un factor primordial în educația muzicală a celor foarte tineri, cu o condiție: melodiile să fie expresive, acceptabile, iar textele, de ales fior poetic. Ca să poată corespunde înaltelor exigențe a celei de a doua ediții a Festivalului, repertoriul corurilor pionierești se cere îmbogățit. Este necesar să se înlăture o anumită monotonie din repertoriu, pentru ca fiecare cor să aibă o notă originală. Să nu semene unul cu celălalt. Se cere de asemenea participanților la cor în afara multor repetiții să-și îmbogățească cunoștințele teoretice. Și aceasta se poate obține printr-o atenție deosebită acordată orelor de muzică în școală. Practica este necesară, dar numai cu ea nu se pot atinge performanțe artistice.

— Ce propuneți pentru îmbogățirea repertoriului?

— Secția didactică a Uniunii Compozitorilor, condusă de Liviu Comes, va edita în curînd o culegere de cîntece valoroase, aparținînd unor prestigioși compozitori, din care corurile pionierești își vor putea alege partiturile cele mai potrivite. De curînd a mai apărut volumul «Cîntece patriotice și revoluționare» o judicioasă și inspirată selecție de melodii de caldă vibrație patriotică care va oferi, de asemenea posibilitatea lărgirii repertoriului.

— Ce sugestii ați mai putea face pentru diversificarea formațiilor muzicale pionierești?

— Ar fi bine ca în cît mai multe școli să ia ființă ansambluri vocale, formații camerale. Cu un pian, o vioară, un violoncel, cîteva voci se poate alcătui o formație expresivă care poate pătrunde în miezul artei sonore. Așa cum poezia reprezintă o chintesență a literaturii și muzica de cameră reprezintă o chintesență a artei sunetelor, o esențializare a lor. Lărgind sfera de preocupări muzicale ale celor tineri îi conducem spre o artă înaltă, străbătută de umanism, îi apropiem de marile valori ale artei naționale și universale. Reluăm astfel o veche tradiție a tracilor care, așa cum spunea Platon, aveau credința că muzica e de nelipsit într-o lume a binelui, a adevărului, a frumosului.

B. CARAGIALE

Lucrare decorativă executată în piele de MAGDA PĂUN, București.

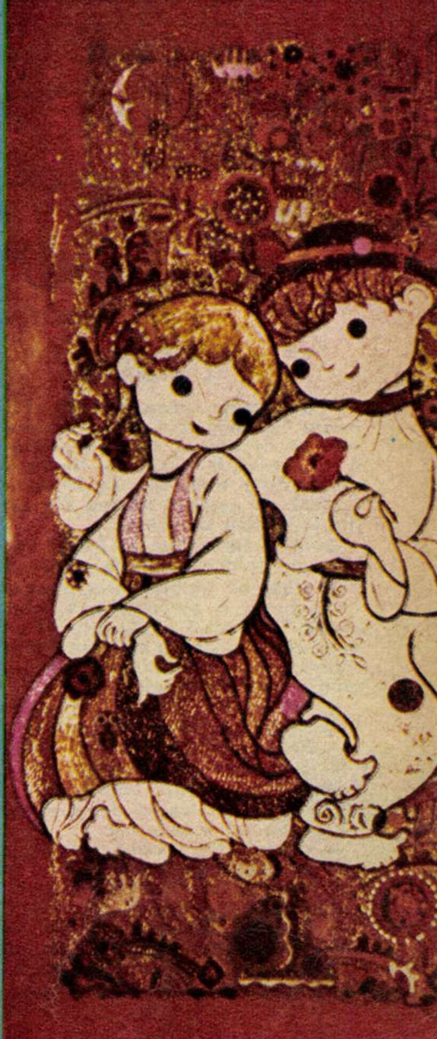

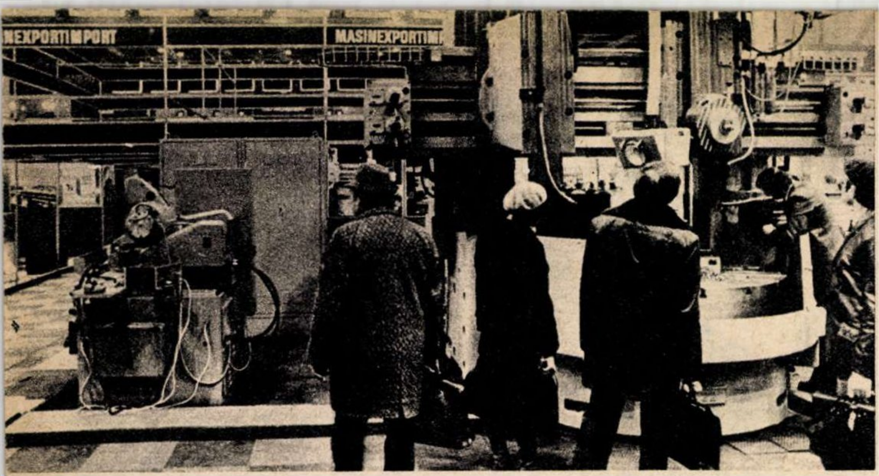

PREZENȚĂ DE PRESTIGIU

Participantă în fiecare an la zeci de tîrguri și expoziții internaționale, România prezintă produse de cea mai înaltă competitivitate. Specialiști de pretutindeni au cele mai bune aprecieri pentru inteligența tehnică înmagazinată în mașinile și instalațiile industriale purtînd inscripția «Fabricat în România», produse de mare tehnicitate și randament, reprezentative pentru modul în care industria românească răspunde exigențelor revoluției tehnico-științifice contemporane.

În imagine: pavilionul țării noastre la Tîrgul de la Leipzig, 1978.

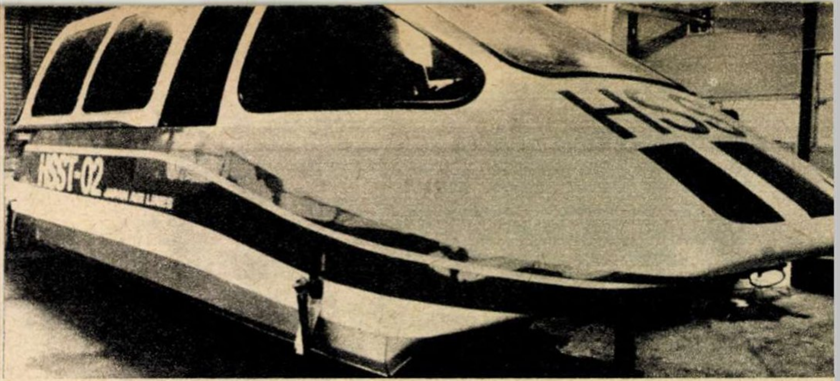

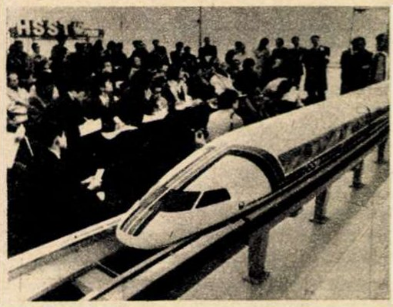

TEST

Prototipul superexpresului japonez cu motor linear HSST a efectuat o cursă-test cu public. El a atins 337 km/h circulînd în deplină siguranță. Prototipul, care are opt locuri, va face și o cursă de probă cu pasageri la bord.

ȘTIINȚA DEZVĂLUIE TAINELE UNUI JOC

Cel mai vechi joc din lume — bumerangul — nu este specific Australiei. Arheologii au găsit bumeranguri în Egipt, S.U.A., Danemarca, Olanda etc. La triburile australiene însă el s-a păstrat în actualitate, ca joc și nu ca armă, cum greșit s-a crezut. În zilele noastre, bumerangul cunoaște o mare răspîndire pe toate continentele, fiind apreciat ca joc foarte accesibil, silențios și care acționează în chip fericit asupra musculaturii.

Zborul bumerangului se bazează pe fenomene fizice bine studiate. Traiectoria bumerangului este totdeauna curbă. Pentru a ajunge la 40 m de lansator, bumerangul parcurge o traiectorie de 100 m. Cele mai obișnuite au între 30 și 60 cm și cîntăresc 30 pînă la 180 g. Unghiul ideal între cele două brațe este de 109°, dar oscilează adesea spre plus ori spre minus. Cele două brațe lasă impresia că fac parte dintr-o elice cu trei pale din care una a fost eliminată. Profilul ideal este al aripei de avion, întrucît asigură maximum de portanță.

Lansat printr-o mișcare rotativă, bumerangul se comportă ca o elice de elicopter. În zbor, el se rotește nu în jurul punctului de întîlnire al celor două brațe, ci al centrului de greutate, aflat între brațe.

Lansarea nu presupune o pregătire specială. Gestul necesar este asemănător mișcării celui care plesnește din bici. Mișcarea începe într-un punct situat în spatele umărului și se termină drept înainte, cu brațul întins în linie cu umărul.

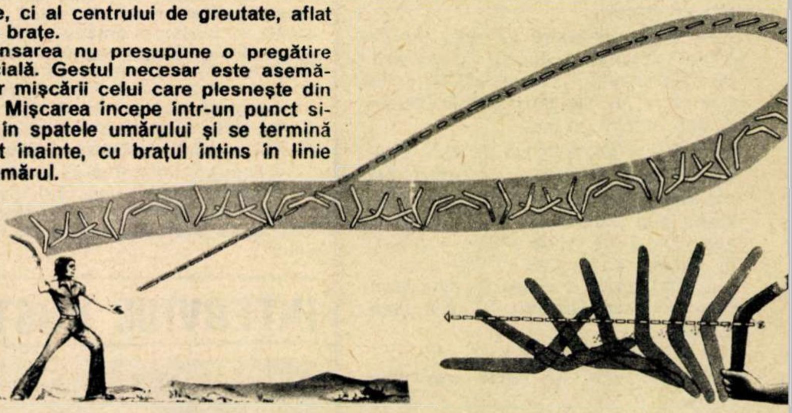

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNȚI

de **SEVER NORAN**

VII — PAPIRUSUL DIN ALEXANDRIA

În dimineața aceea, profesorul Călinoiu își începuse lucrul la orele opt, ca de obicei. Șeful șantierului îl rugase să traducă, din limba engleză, niște note apărute în revista editată de vestitul muzeu din Londra — British Museum.

Ovidiu, Sebastian și Fănel veniseră dis-de-dimineață pe șantier, ca să-l ajute pe magazinerul principal în așezarea și sortarea materialelor găsite în timpul săpăturilor. Pe la orele zece, la șantier apăruse și Mihai Pavica. De îndată ce își găsi prietenii le relată ultimele vești.

— Ieri am fost la spital, la unchiul Gicu și nu l-am mai găsit, spuse el.

— Păi... cum? făcu, mirat, Ovidiu.

— L-au dus la București, să fie operat la cap. Știți, cînd a fost rănit, a căzut cu capul de bordură... De aceea nu-și revenea.

— Asta-i tot? întrebă Sebastian, ghicind pesemne că prietenul lor mai avea niște vești. Nu degeaba pe Mihai îl porecliseră «Agerpres».

— Nu-i tot, începu Mihai. Unchiumeu Alexandru a spus că s-a mai găsit o legitimație, întocmai ca a lui, dar cu fotografia lui unchiu' Gicu.

— O legitimație falsă? întrebă Fănel.

— Da. Iar tăticul tău poate sta liniștit. Cei doi sînt frați gemeni, știți, nenea Sandu și nenea Gicu. Apoi mai era și furtună. Se spărsese și un geam la cabina portarului...

Fănel simți că sîngele îi năvălește în obraji.

— Uite ce e: tata nu poate greși! Că a a fost furtună sau nu, asta-i altă treabă! Și... și... dacă chiar vreți, am să vă spun un secret...

Fănel se opri, auzind pași. Era maiorul Bota.

— Ei, s-auzim ce secret! îl îndeamnă acesta. Ia spune-i, Fănele.

Băiatul se codi cîteva clipe, apoi murmură.

— Tata, care-i de ani de zile portar, are... un semn al lui pe fiecare legitimație. Cînd le-a adunat și le-a dus la semnat (că el le adună și le duce la director), la secretariat, adică — le-a făcut un semn al lui. Și... și chiar aseară îi spunea mamei că amîndouă legitimațiile au semnul acela!

— Înseamnă că nu-i nici una falsă! spuse, cu ton categoric, Mihai.

— Doar dacă...?

Bota privi spre Ovidiu, care începuse să spună ceva, dar se oprise.

— Doar dacă... ce? întrebă maiorul.

— Dacă mai știa cineva de acest semn? Cine a mai știut de el?

— Ia te uită! exclamă maiorul. N-au greșit copiii poreclindu-te Kojak! Ai aptitudini de detectiv! Întradevăr... trebuie aflat cine mai știa de acest semn. Hm!

— Eu cred că dumneavoastră știți deja, interveni Ovidiu.

— Încă o dată dovedești că îți meriți porecla, spuse el. Da, s-ar putea să știu, însă... eu n-am uitat promisiunea pe care mi-ați făcut-o! Așaaa... Și-acum, ia spuneți-mi unde se află profesorul Călinoiu?

Fănel se oferi să-l conducă, dar maiorul le spuse că, mai întîi, voia să vorbească cu șeful șantierului. După plecarea sa, cei patru lucrară încă vreo oră, apoi se îndreptară spre camera unde lucra Călinoiu.

— Ei, bine ați venit! îi întîmpină acesta. Tocmai am terminat de lucru și voiam să vă văd. Ia așezați-vă să vă citesc ceva foarte interesant.

Băieții se rînduiră pe scaunele din încăpere.

— Uite, aici, un articol publicat de revista tipărită de «British Museum». Articol semnat de domnul Rowbeam, care a făcut o descoperire nemaipomenită. De aceea a și venit în România, la grupul acesta de arheologi. Caută... Comoara lui Brîncoveanu.

Ovidiu și Sebastian se priviră semnificativ.

— Uite aici, continuă profesorul, revista în care se publică articolul. Domnul Rowbeam vine din Egipt, de la Alexandria, unde a găsit un papirus-testament, lăsat de un român, vel-spătarul Nicolae sîn Nováceanu. Ia priviți aici.

Băieții se înghesuiră să vadă revista. Textul era scris cu litere arabe — în partea stîngă a paginii — și cu litere latine în partea dreaptă.

— Arabii scriu de la dreapta spre stînga, nu-i așa? întrebă Fănel.

— Da. De la dreapta spre stînga, confirmă profesorul. Ei, și-acum ascultați, vă rog, traducerea din engleză. Dacă aș fi știut scrierea arabă, aș fi citit direct în... românește. Știți de ce? Spătarul Nicolae sîn Novăceanu a scris cu litere arabe, dar în limba română!

— Așa cum a scris și Coresi primele tipărituri... Adică, vreau să zic, Coresi a scris cu litere cirilice, adică slavone, dar pe românește, spuse Fănel, cel mai bun din clasă la limba română.

— Hai să vă citesc. Deci... așaaa: «Eu, vel-spătarul Nicolae sîn Novăceanu, las cu limbă de moarte știre despre o comoară pe care domnul și stăpînul meu, omorît de turc la Edicule împreună cu fiii săi, a ascuns-o ca să nu cadă în mîna păgînului. Și se află această comoară la răsărit de mănăstirea Polovragi pe care domnul Brîncoveanu a dăruit-o cu icoane și cu un policandru. Comoara am îngropat-o la trei ceasuri de mers spre soare-răsare. Cotești apoi spre miazănoapte și mergi prin brădet pînă la poiana Sîn Toaderilor, căreia îi zice «Poiana ielelor», că noaptea joacă ielele acolo. Iar eu am îngropat comoara împreună cu un arnăut care a fost scurtat de cap de Edicule, în Stambul. Ci eu am rămas în viață, că știam arăbește, și am fost luat rob de pașa Ibrahim la Alexandria. Și încredințez acest papirus preasfințitului episcop Macarie al Lisădriei care să-l dea urmașilor brîncovenilor. Iar dacă s-o găsi comoara, să se facă pomenire pentru sufletul domnului nostru Brîncoveanu pe care turcul l-a poreclit Altîn-bey = Prințul aurului ...» Ei, ce ziceți? Vă place?

— Deci, totuși comoara lui Brîncoveanu se caută, spuse Ovidiu.

— Și-atunci, comoara lui Decebal? întrebă Sebastian, nedumerit.

Profesorul Călinoiu îi privea zîmbind. Lectura îi impresionase. Cei patru aveau obrajii roșii. Profesorul n-avea de unde să știe că, în clipele acelea, lui Ovidiu îi încolțise în gînd ideea de a porni, împreună cu prietenii săi să caute «Poiana ielelor».

(VA URMA)

PRIMA FINALĂ NAȚIONALĂ A ÎNTRECERII PATRULELOR PIONIEREȘTI „PRIETENII GRĂNICERILOR“

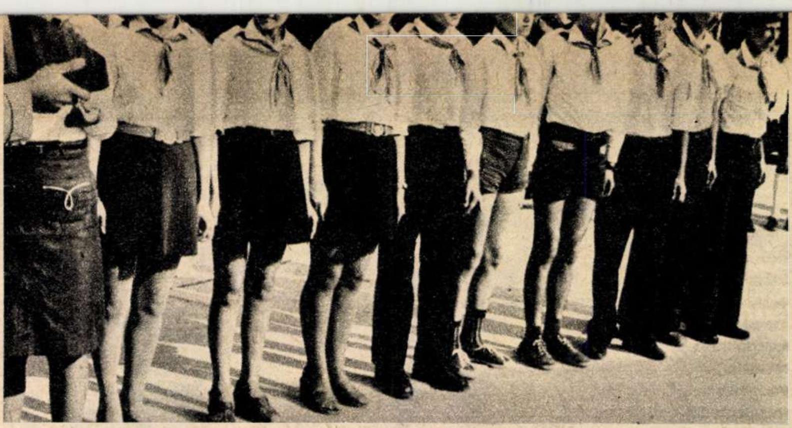

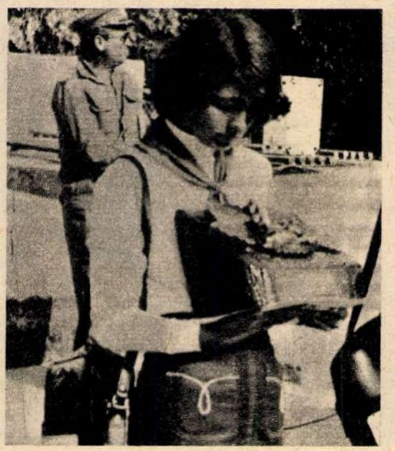

Am întîlnit în tabăra pionierească de la 2 Mai, în zilele acestui iulie, «un mănunchi de cutezători» cum s-au autodefinit ei. Au sosit aici pionieri — fete și băieți — reprezentînd echipajele patrulelor pionierești de prieteni ai grănicerilor din 20 de județe ale țării. Deci 200 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor, reuniți pentru prima dată — în cadrul competiției sportive naționale «Daciada» — în vederea desemnării celui mai bine pregătit echipaj.

Probele propriu-zise s-au desfășurat pe parcursul a trei zile și au solicitat din partea concurenților nu numai o cunoaștere temeinică a noțiunilor de legislație a frontierei, dar și o bună pregătire fizică, o orientare corectă în teren, precum și cunoștințe militare specifice grănicerilor. Aici omogenitatea echipei, pregătirea exemplară a fiecărui membru în parte, seriozitatea, calmul și în special dorința de-a învinge și-au spus cuvîntul.

Cîștigătoare și campioane naționale ale «Daciadei», ediția 1978: **locul I: echipajul județului Ilfov,** Școala generală nr. 5 Oltenița (433 puncte); **locul II: echipajul județului Arad**, Liceul Curtici din Arad (428 puncte); **locul III: echipajul județului Suceava,** Școala generală nr. 3 Rădăuți (422 puncte). Următoarele trei locuri au fost ocupate, în ordine, de echipajele județelor Teleorman, Maramureș și Satu-Mare.

Dar cum era și firesc, emoțiilor concursului le-au urmat zile de adevărată tabără de vacanță, în care soarele, plaja și marea, poezia, muzica, dansul si sportul au fost la ele acasă. Asa că, celor cărora nu le-a zîmbit șansa in prima finală națională a patrulelor pionierești, li s-au acordat premii pentru: cea mai bună creație literar-artistică, cea mai reușită construcție în nisip, cel mai bun înotător ori cel mai bun cîntăreț sau recitator.

Mențiune specială (n.n.) colectivului de redacție al «Semaforului» și «Jurnalului de tabără» (Viviana Radu, Gabriela Sfichi, Dalia Mironescu și Gabriela Filipic — Școala generală nr. 3, Rădăuți — Suceava). Ce păcat, totuși, că băieții nu și-au găsit puțin timp pentru a colabora cu acest harnic colectiv de pioniere!?

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

(urmare din pag. 5)

nale de masă «Daciada», în urma cîștigării consecutive a etapelor zonală și județeană la cros, iată, Luminița aleargă, depășește și... trece prima linie de sosire! Un prim mare succes sportiv, cărora le vor urma, poate, și altele! Noi i-o dorim.

«Iubesc deopotrivă atît învățătura cît și sportul — ne-a declarat **Ovidiu Burdujan** — elev al Liceului Național din Iași. Sînt comandant de unitate și în această calitate mă simt obligat să fiu, în măsura posibilului, un exemplu pentru toți colegii mei. Pregătirea mea sportivă i-o datorez tovarășei profesoare Haragea Rosmarie, care m-a ajutat și m-a încurajat foarte mult. M-am antrenat pentru rezistență, deoarece urma să particip la crosul «Daciadei», faza pe municipiu (n.n. pe care-l cîștigă) și la

cea județeană. A urmat, apoi, finala națională a crosului — prima competiție sportivă republicană la care am participat. Am avut mari emoții, dar cred că dorința de a nu înșela speranțele prietenelor și colegilor mei m-au făcut să alerg bine.»

Pentru Ovidiu Burdujan, acest pionier fruntaș, deosebit de modest, iubit de colegi, «bine» înseamnă titlul pe care l-a obținut la crosul «Daciadei» — campion republican și medalia de aur (categoria 12—13 ani).

Ana Rauch (cl. a VIII-a, Șc. gen. Carei, jud. Satu Mare) este o pionieră cu care se mîndresc nu numai colegii ei de clasă și de școală, ci și toți tovarășii profesori, frații și surorile ei, părinții. La «Crosul pionierilor» la care a participat și anul trecut, (tot în București, pe Stadionul Republicii) Ana a ajuns la linia de sosire a cincea. Atunci... și-a promis (în gînd) ca la viitoarea ediție să nu se mai întoarcă acasă decît cu titlul de campioană! Și s-a ținut de cuvînt. E drept, au ajutat-o foarte mult condițiile de antrenament deosebite pe care le-a avut la dispoziție, încurajările profesorilor-antrenori și, desigur, colegii — cei care au crezut în puterea de muncă a Anei, în rîvna și ambiția ei.

«Pe mama mi-a fost cel mai greu s-o conving că antrenamentele mele nu sînt «timp pierdut», că sportul îmi dă energia și ambiția necesară să fiu și o elevă din ce în ce mai bună. Acum însă, de cînd m-am întors de la București cu medalia de aur a campionilor «Daciadei», se pare, că nici ea nu se mai îndoiește de mine. Este încă o izbîndă care îmi dă încredere în ceea ce am de făcut pe viitor!»

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

LANTERNA MAGICĂ

Cronicar: VIOREL BURA

5

Tovarășul comandant ne atrage atenția să nu aruncăm pietre că s-ar putea afla și alți vizitatori în peșteră. (Parcă mi-a ghicit gîndul, căci tocmai voiam să arunc o piatră, să văd în cît timp ajunge pînă jos!...)

Marți, 26 iulie. Prea puțin ne-am bucurat de timp frumos. Iată că iarăși începe să plouă mărunt. Hotărîm ca, deocamdată să ne ocupăm de un scurt program administrativ. Între timp ploaia a mai încetat, iar noi, băieții, profitînd de acest «intermezzo» între două ploi, jucăm fotbal cu un echipaj din Arad. Cîștigăm meciul cu 7—5. Ploaia a început din nou. Pe o astfel de vreme nu-ți vine nici să stai «acasă». Așa că plecăm la avenul descoperit de cei doi colegi cu două zile înainte. Cam neîncrezători sîntem, dar ne vom edifica la fața locului. Presupusul aven trebuia să fie pe aproape. Îl găsim și intrăm numai cei din echipa de vîrf. Rămîne afară echipa de sprijin. Observăm că acest aven e o diaclază mare și că s-ar putea să ajungem la rîul subteran, iar de aici... cine știe, poate ajungem la uriașa peșteră a acestor rîuri subterane!...

Visul nostru a fost însă prea mare. Am reușit să coborîm pînă la adîncimea de 24 m. Avenul mai continua, însă fiind foarte îngust nu mai putem înainta. Iluminînd cu lanternele, care deși sînt cam consumate, ne dăm seama că avenul nu ajunge la rîul subteran. Cînd am ieșit se înserase și ploua din nou. Pierdusem mult timp pentru că fiind atît de strîmt înaintarea și în jos și în sus era foarte anevoioasă. Cartăm avenul doar pînă la adîncimea de 24 m. Ne întoarcem apoi la corturi întrucîtva mulțumiți. Aici aprindem un foc mare, mîncăm tocăniță de cartofi cu carne și bem cîte un ceai fierbinte. Strînși în jurul focului, comentăm apoi despre meciul de fotbal de dimineață și... despre ciupercile adunate azi, care vor trebui completate mîine dimineață cu ciuperci din conservă.

Miercuri, 27 iulie. Dimineața, cînd ne-am trezit, începuse o ploaie măruntă, ca de toamnă. Nu aveam curaj să parcurgem un traseu mai lung din cauza vremii și, ca să nu pierdem totuși timpul, hotărîm să mergem la ponorul Văii Benghii. Ne-am gîndit că, cine știe, poate pe-aici vom găsi vreo intrare în rîul subteran. Ne urmărea mereu acest gînd al peșterii uriașe din inima platoului Padiș. Ajunși aici, observăm că locul de pătrundere a rîului e un fel de dolină adîncă. Înaintînd, descoperim alte două doline. Credeam că acestea pot fi avene. Fiind acoperite cu foarte multe crengi de conifere, muncim foarte mult ca să degajăm intrarea. Scormonim în continuare la baza peretelui de stîncă. Intrăm tîrîș printr-o crăpătură ce se îngusta și continua brusc la dreapta, dar constatăm că e cu neputință să mergem mai departe. După ce înlăturăm o mulțime de crengi verzi și uscături, descoperim o altă intrare. Pătrundem în ea și observăm că aceasta continua la stînga, în pantă mică, conform faliilor stîncii. Pe jos erau aluviuni. Deci a curs cîndva apă. Am început să săpăm. Am scos pietre și pietroaie și, la un moment dat, am întîlnit o piatră mare ce părea că poate fi urnită din loc. Cu toate încercările noastre însă n-a fost posibil. Ne-am dat seama că acoperea un aven cam de vreo 7—10 m lungime. Speram că dacă puteam scoate bolovanul vom da de rîul subteran. Mai sus, spre poiană, am putut lucra mai cu spor. Bolovanii i-am legat cu funia sau i-am urnit cu ajutorul unor pîrghii. În sfîrșit, s-a putut pătrunde în jos, dar galeria se bifurca într-o parte spre ponoarele fosile, iar în cealaltă spre poiană. A intrat Ghiță Maghiar cu lanterna la cca 7 m și a observat că cele două comunică.

(Va urma)

Concursul „EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ“

TALONUL NR. 10

Întrebare: Care este totalul sumelor înscrise în polița de asigurare complexă a elevilor și studenților, care se plătește de către ADAS?

Răspunsuri:

☐ a) 12 000 lei;
☐ b) 22 000 lei;
☐ c) 18 000 lei;

Întrebare: Pe ce perioadă se poate încheia asigurarea complexă a elevilor și studenților și dacă, pentru aceeași perioadă, se pot încheia mai multe polițe de asigurare?

Răspunsuri:

☐ a) pe 3 sau 6 luni, la alegere, putîndu-se încheia, pe aceeași perioadă, cel mult 2 polițe;
☐ b) pe 6 luni sau 1 an, la alegere, putîndu-se încheia, pe aceeași perioadă, cel mult 3 polițe;
☐ c) pe 1 an, putîndu-se încheia, pe aceeași perioadă, cel mult 3 polițe.

Adresa participantului . . . .
. . . .
. . . .

Vă reamintim: participanții la concurs trebuie să stabilească răspunsurile corecte prin marcarea lor cu un X în spațiul special rezervat (pătrățelele din talon); taloanele, începînd cu nr. 4 și sfîrșind cu ultimul (nr. 12) vor fi trimise la redacție la încheierea concursului, toate într-un singur plic.

TINERI SOLI AI UNEI ARTE STRĂVECHI

Ansamblul de copii din Nankin, binecunoscut şi apreciat pentru remarcabilele spectacole susţinute în oraşul natal precum şi în alte oraşe ale Chinei, a întreprins recent un turneu în ţara noastră. Turneu care le-a prilejuit bucuria de a petrece o parte a vacanţei alături de copii români, dar şi de a prezenta totodată o suită de spectacole în Capitală, în staţiunile de pe litoral, la Braşov şi Rm. Vîlcea.

Cei 55 de copii din Nankin au poposit şi în tabăra de la Năvodari. Scena, iluminată nu de reflectoare, ci de soarele generos al litoralului, a oferit spaţiul unei emoţionante întîlniri pe tărîmul artei. Dansul «Tobele de brîu», cu care şi-au inaugurat spectacolul, este relevant pentru specificul folclorului chinezesc. Piesa «Răţuştele», în care protagonistă e o neastîmpărată răţuşcă surprinsă de furtună şi salvată de suratele sale, este o fabulă coregrafică, unde rolul prim îl interpretează cu o graţie desăvîrşită... un băieţel în vîrstă de opt ani. O suită de dansuri foarte sugestive sînt dedicate naturii, întîmpinării primăverii, salutului de bun sosit pe care oamenii, copiii îl adresează vestitorilor acestui anotimp — păsărilor, fluturilor, florilor. O adevărată sărbătoare a cîntecului, a jocului şi a culorilor. Orchestra din care nu lipseşte instrumentul specific «er-hu», şi un grup vocal susţin fundalul muzical al acestor tablouri coregrafice. Surpriză deosebită: la fluier, xilofon şi vocal pionierii chinezi interpretează melodii româneşti, între care vestita «Ciocîrlie».

La încheierea programului, desigur, aprecierile erau exprimate la modul superlativ: fascinant, strălucitor, excepţional. Aprecieri justificate de amplul repertoriu, uimitor prin extraordinara unitate, prin plasticizarea şi îmbinarea plină de măiestrie a elementelor tradiţionale cu cele ale artei moderne. L-am întrebat pe pionierul Tang Ju-Giang dacă înainte de a apărea pe scenă nu-l încearcă fireasca emoţie a confruntării cu publicul. Mi-a răspuns că de fiecare dată trăieşte emoţii, evident artistice, dar nu cunoaşte tracul de scenă. Înzestrat cu excepţionale însuşiri muzicale, el a reuşit să înveţe melodia românească «Mult mi-e dragă primăvara» doar într-o singură seară. Eram convinsă că Tang Ju-Giang e hotărît să îmbrăţişeze cariera artistică. Dar iată ce mi-a mărturisit: «Sînt pasionat de toate domeniile ştiinţei şi doresc să devin tehnician, în orice caz un bun tehnician şi un muncitor perfect».

La rîndul lor, pionierii din tabăra de la Năvodari au oferit colegilor chinezi surpriza unui spectacol nocturn, iluminat de flăcările unui fabulos foc de tabără, în finalul căruia oaspeţi şi gazde s-au prins într-o exuberantă horă a prieteniei.

ILEANA PIŢA
Foto: CONSTANTIN POPESCU

CUPA „CUTEZĂTORII“ LA FOTBAL

Mai sînt 15 zile pînă la sfîrșitul fazei preliminare a Cupei «Cutezătorii» la fotbal, ediția a VIII-a.

La data de 1 august 1978, clasamentul provizoriu arată astfel: «RĂGĂLIA», N. Bălcescu, Bacău; «A.S. SĂGEATA», Cojasca, Dîmbovița; «SPERANȚA», Valea Dragului, Ilfov; «A.S. SILITORUL», Bolintin-Deal, Ilfov; «VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj; «OLIMPICII», Conțești, Teleorman; «VIITORUL», Balda-Sărmașu, Mureș; «VIITORUL», Comoșteni, Dolj; «FULGERUL-COZANCEA», Ionășeni-Trusești, Botoșani; «LUCEAFĂRUL», Dobroteasa, Olt; «VIITORUL I» Blidari, Bacău; «ȘTIINȚA», Lișteava, Dolj; «PITICII», Grivița, Galați; «A.S. VOINȚA», Urișiu de Sus, Mureș; «ARCAȘII LUI ȘTEFAN», Războieni, Neamț; «FLACĂRA», Tîrnova, Arad; «ALBATROS», Cogealac, Constanța; «VIITORUL II», Blidari-Căiuți, Bacău; «SPERANȚA», Mircea Vodă, Brăila; «AJAX» Zîmbreasca, Teleorman.

Restul echipelor înscrise în concurs au rămas cam... depărtișor, însă de vină poate fi netrimiterea la timp a tuturor foilor de arbitraj.

Reamintim ca pînă la data de 16 august a.c., data poștei, trebuie să ne sosească jurnalele echipelor.

NICOLAE DOANĂ

LIȘTEAVA
ȘTIINȚA

Fotografia de mai sus reprezintă echipa de fotbal «ȘTIINȚA» din comuna Lișteava, Dolj, care se afla, pînă la 29 iulie a.c., printre fruntașele clasamentului competiției noastre.

FOTO-GHICITOARE

Iată un clișeu care infirmă o veche zicătoare. Ați putea spune însă cărei rase îi aparține simpaticul cățel?

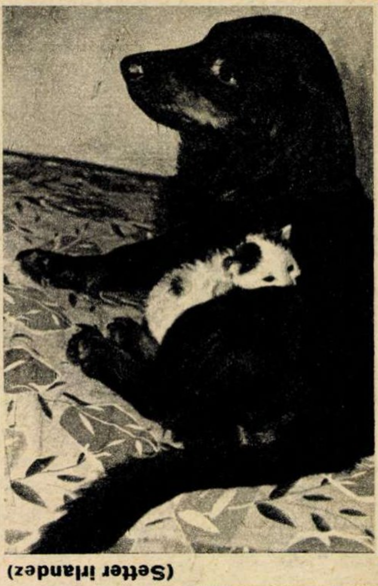

(Setter irlandez)

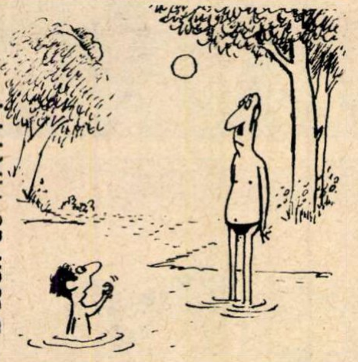

Desen de MATTY

— Curaj, tăticule, nu-i chiar așa adîncă!...

MONOVERB (5—7)

CO=V

Dezlegare: ROS-C-O-V-E

ROȘCOVE

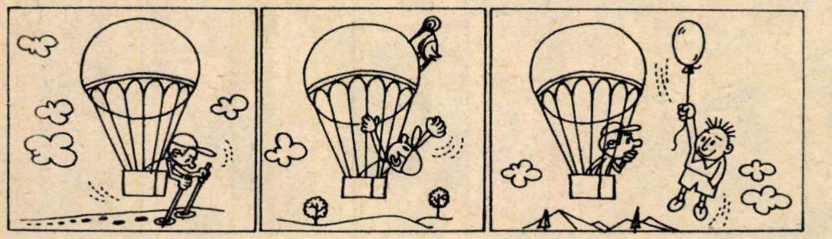

FILATELIE ȘI AVIAȚIE

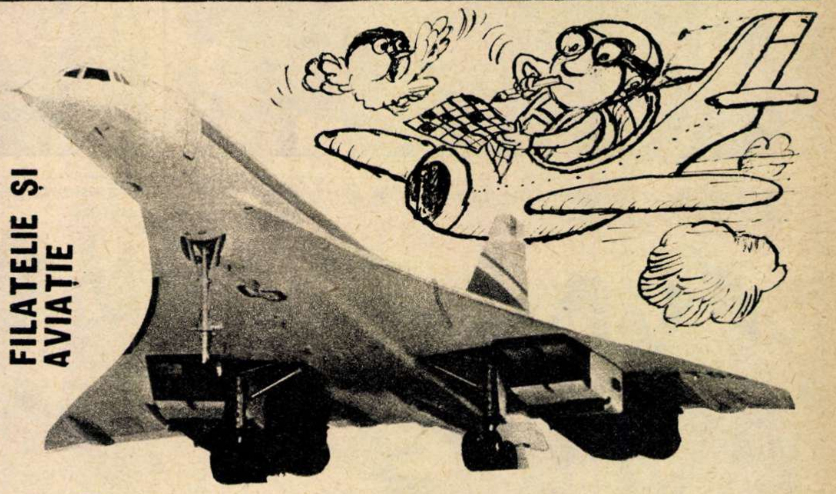

În 1976, avioanele «Concorde» au efectuat primele lor zboruri de linie. Cu ocazia inaugurării rutei Paris—Rio de Janeiro cu avionul «Concorde», poșta franceză a emis o marcă specială. O obliterare aerofilatelică a consemnat, pe de altă parte, primul zbor «Concorde», pe traseul Londra—Bahrein, al aviației comerciale britanice. Aproape concomitent, avionul sovietic Tu-144 a efectuat prima cursă pe ruta Moscova—Alma-Ata și retur, eveniment consemnat printr-o ștampilă publicitară specială.

I. PENESCU

UN MILION DE PRIETENI

DANIEL ȘI COPACUL DIN HERCULANE

Fotografia alăturată reprezintă un copac de lîngă hotelul Roman din Băile Herculane.

Ea a fost făcută — cu indignare — de corespondentul nostru **Pavel Daniel**, str. Balint nr. 16, Arad.

După cum vedeți, sărmanul arbore e acoperit de inscripțiile făcute cu briceagul de turiști prost educați (mai bine-zis, needucați).

Îi mulțumesc lui Daniel pentru promptitudinea critică de care a dat dovadă și îi trimit **Diploma specială a redacției.**

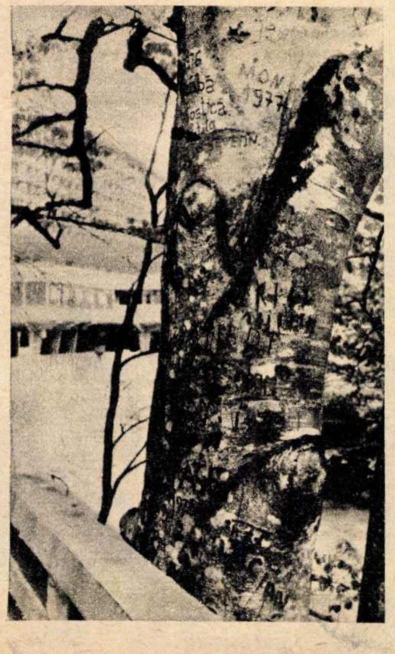

HANDBAL

«Ce calități trebuie să aibă o bună handbalistă?» mă întreabă **Marieta Axinte** cl. a opta, Șc. gen. Perișoru-Ialomița.

N-am să-ți spun noutăți: e vorba despre viteză, forță, rezistență fizică, îndemînare în preluarea și trimiterea paselor, precizie în aruncările la poartă, incadrarea perfectă în tactica echipei. Fiind un joc a cărui tehnică se bazează în bună măsură pe rapiditate și forță, mai demult antrenorii își căutau adesea jucători printre tineri formați anterior în atletism, volei sau chiar... haltere. Acum, pregătirea specifică handbalului începe, ca în multe alte sporturi, de pe la 12—14 ani. Poate te interesează să știi dacă jucătorul de handbal trebuie să fie neapărat foarte înalt? E de dorit, dar nu obligatoriu. Fără a face parte dintre **giganți — ba dimpotrivă!** — inginerul Cristian Gațu, binecunoscutul internațional de la clubul «Steaua», se numără printre cei mai mari jucători din istoria acestui sport. Talentul, dragă Marieta! Talentul — la care trebuie să adăugăm seriozitatea în pregătire și o viață exemplară din toate punctele de vedere.

OVIDIU ZOTTA

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33, Telefon 17 60 10; **ADMINISTRAȚIA:** Editura «Scînteia» **TIPARUL** C.P.C.S. **ABONAMENTE** prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. — 136—137 telex: 11225, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU**
Desene: **ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU**

9

3

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: Anul 336 î.e.n. Alexandru cel Mare hotărăște să treacă Dunărea și să ia în stăpînire mănoasele pămînturi ale daco-geților. Neavînd corăbii și lipsindu-i răgazul de a construi un pod, regele macedonean își transportă armata în sute de bărci pescărești.

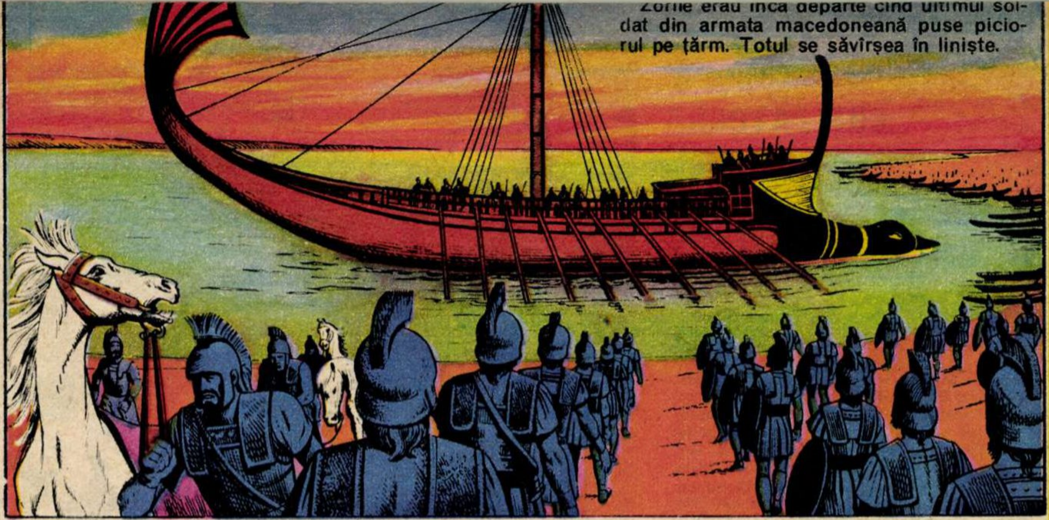
Zorile erau încă departe cînd ultimul soldat din armata macedoneană puse piciorul pe țărm. Totul se săvîrșea în liniște.

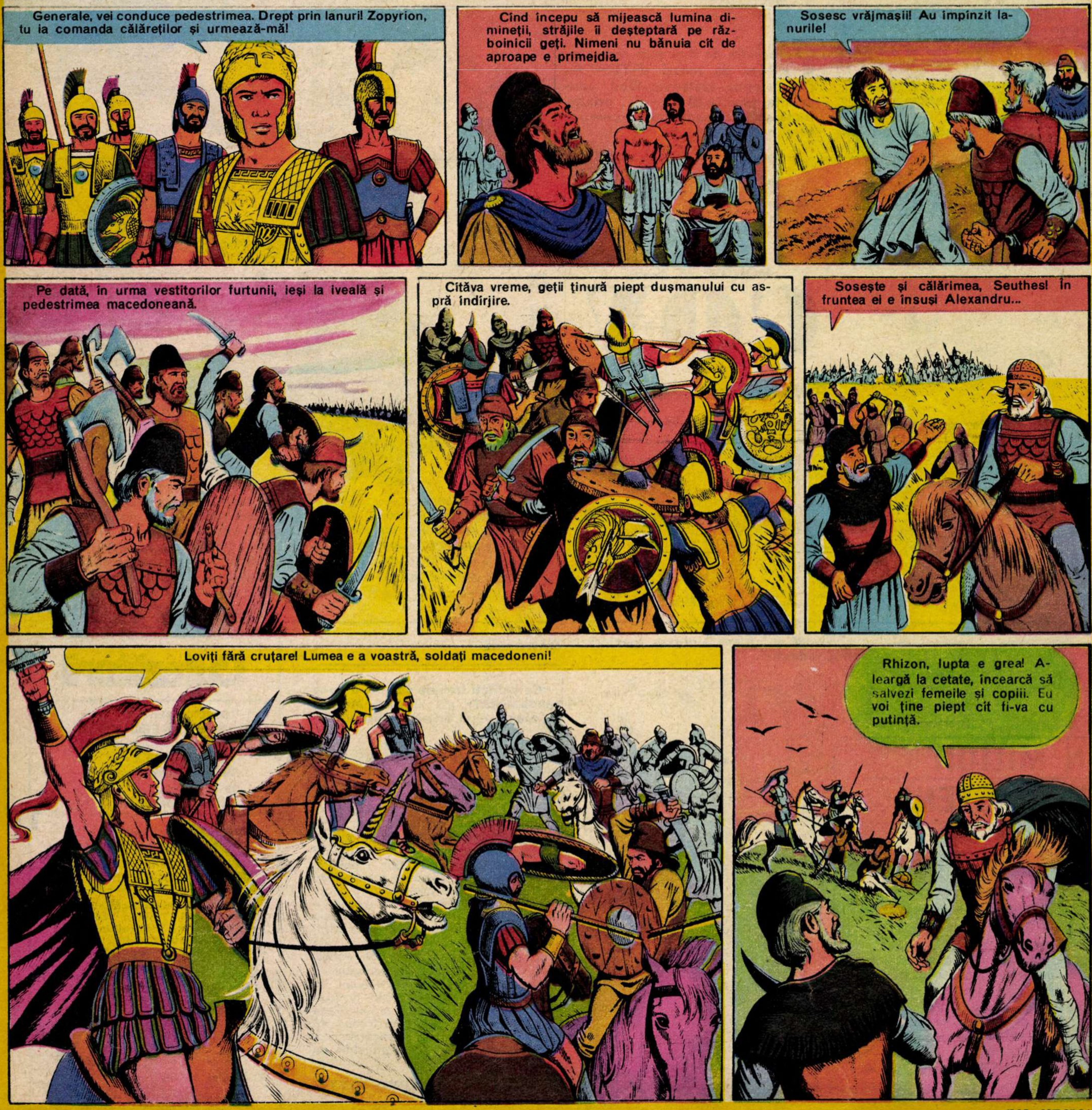
Generale, vei conduce pedestrimea. Drept prin lanuri! Zopyrion, tu ia comanda călăreților și urmează-mă!
Cînd începu să mijească lumina dimineții, străjile îi deșteptară pe războinicii geți. Nimeni nu bănuia cît de aproape e primejdia.
Sosesc vrăjmașii! Au împînzit lanurile!
Pe dată, în urma vestitorilor furtunii, ieși la iveală și pedestrimea macedoneană.
Cîtăva vreme, geții ținură piept dușmanului cu aspră îndîrjire.
Sosește și călărimea, Seuthes! În fruntea ei e însuși Alexandru...
Loviți fără cruțare! Lumea e a voastră, soldați macedoneni!
Rhizon, lupta e grea! Aleargă la cetate, încearcă să salvezi femeile și copiii. Eu voi ține piept cît fi-va cu putință.

(VA URMA)

33

JOI, 17 AUGUST 1978,
ANUL XII (NR. 568)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Trăiască 23 AUGUST!

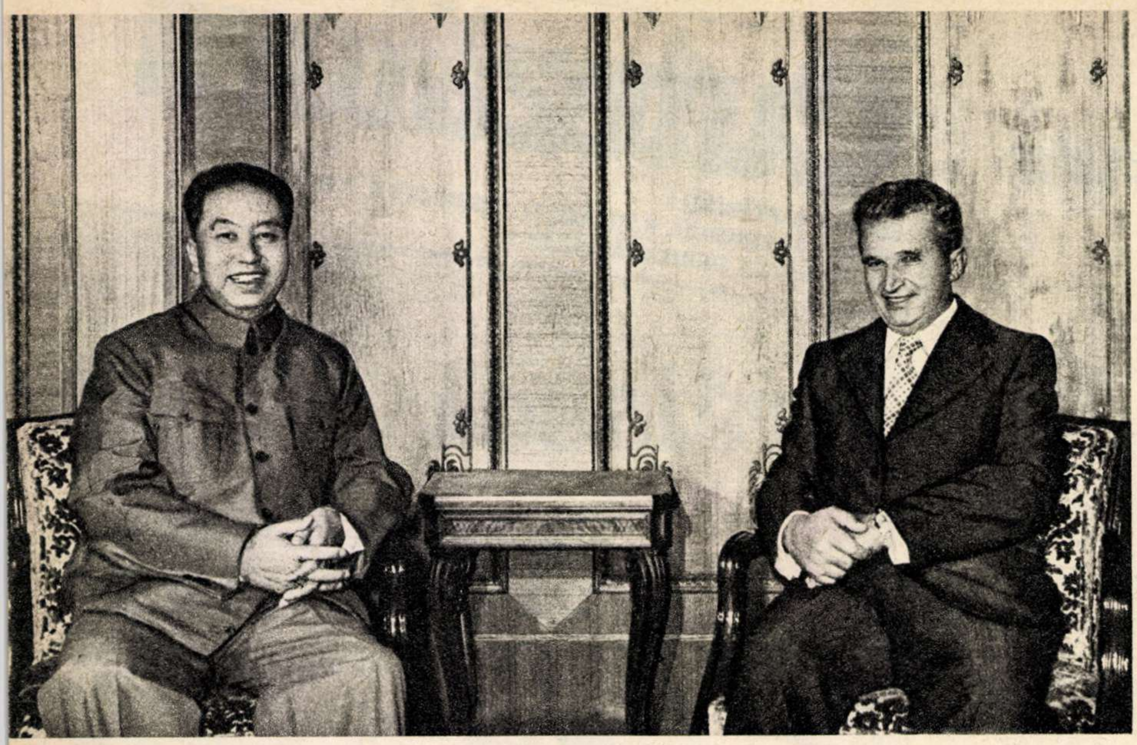

Capitala Republicii Socialiste România, îmbrăcată în straie sărbătorești, inundată de flori și drapele, strălucitoare în soarele de august, dar și prin zîmbetul cald al locuitorilor ei, trăiește încă o dată atmosfera marilor momente politice, bucuria sinceră a întîmpinării unor înalți oaspeți, mesageri stimați ai unei țări socialiste prietene, ai unui glorios partid, ai unui popor harnic și viteaz — poporul chinez.

În această ambianță, la invitația tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, miercuri dimineață a sosit la București, într-o vizită oficială de prietenie, tovarășul Hua Kuo-fen, președintele Comitetului Central al Partidului Comunist Chinez, premierul Consiliului de Stat al Republicii Populare Chineze.

Populația Capitalei României socialiste și, împreună cu ea, întregul nostru popor l-au întîmpinat ca pe un oaspete stimat, ca pe cel mai de seamă sol al marelui popor chinez prieten, văzînd în noua întîlnire dintre tovarășii Nicolae Ceaușescu și Hua Kuo-fen un moment de deosebită importanță și semnificație în cronica relațiilor româno-chineze, în dezvoltarea și adîncirea solidarității militante, în conlucrarea rodnică, multilaterală dintre cele două partide comuniste și țări socialiste, spre binele ambelor popoare, al cauzei păcii și socialismului. La primire au participat, cu entuziasmul propriu copilăriei, pionieri și șoimi ai patriei din Capitală. Ca un cald omagiu adus conducătorilor de partid și de stat ai României și Chinei, tovarășilor Nicolae Ceaușescu și Hua Kuo-fen le-au fost înmînate insigne și cravate roșii cu tricolor. Grupuri de șoimi ai patriei au oferit celor doi conducători frumoase buchete de flori.

Noul dialog româno-chinez la cel mai înalt nivel marchează un aport de seamă la adîncirea permanentă a prieteniei și colaborării dintre partidele, țările și popoarele noastre, în folosul comun, al accelerării operei de edificare a socialismului și comunismului în România și China, al sporirii forței și influenței socialismului în lume, la triumful idealurilor de pace, libertate și progres social.

PURTĂTORII CRAVATEI ROȘII CU TRICOLOR RAPORTEAZĂ ÎN CINSTEA ZILEI DE 23 AUGUST FAPTELE LOR DE MUNCĂ SI CUTEZANȚĂ.

Slăvim în cîntec, joc și vers măreața zi de 23 August. Sub acest generic, pionierii de la **Școala generală Șibot,** județul Alba au prezentat un spectacol în cinstea marii sărbători. «Mîndră zi a libertății» și-au intitulat spectacolele formațiile muzical-coregrafice pionierești și ale șoimilor patriei, participante la actuala ediție a Festivalului Național al muncii și creației «Cîntarea României». Tinerii și talentații interpreți aparțin comunelor: **Pătîrlagele, Berca, Beceni, Săhăteni, Ulmeni, Rîmnicelu, Buda, Bisoca** — județul Buzău. Ei au evoluat pe scenele căminelor culturale și pe estrade special amenajate, rostind, în vers și cînt, un vibrant omagiu zilei de 23 August.

«Cupa eliberării». Întrecerile «Daciadei» deschid cîmp larg energiei sportive a participanților, purtători ai cravatei roșii cu tricolor, de data aceasta în jurul unui trofeu simbolic: Cupa eliberării. În orașul **Tîrnăveni,** județul Mureș, au avut loc întreceri de fotbal, handbal, tenis de cîmp, șah și înot, la care au participat peste 500 de pionieri și școlari. La baza sportivă «Pescăruș» a **Casei pionierilor și șoimilor patriei Brăila,** s-au desfășurat, pentru cîștigarea Cupei, meciurile de fotbal. Cei mai buni fotbaliști au fost selecționați în echipele de copii ale divizionarei B «Fotbal-Club», Brăila.

1 500 de pionieri și șoimi ai patriei de pe **Valea Carașului,** județul Caraș-Severin s-au angajat să colecteze 300 kg mușețel, 500 kg potbal, 400 kg frunze de mure, 600 kg patlagină. Pionierii de la școlile generale din localitățile **Sînzieni, Tg. Secuiesc, Zăbala, Bretcu,** județul Covasna, și-au propus realizarea integrală în această lună a angajamentelor de muncă patriotică la colectarea plantelor medicinale și aromatice. Pionierii de la **Școala generală nr. 3, Brașov** s-au angajat să colecteze 1 000 kg maculatură. Totodată, ei sînt prezenți la lucrările de înfrumusețare din cartierul în care locuiesc.

Aflați într-o adevărată întrecere, pionierii argeșeni ce s-au întors din tabăra de la Cumpăna au reușit să strîngă 500 kg potbal. Pionierii de la școlile generale nr. 1 și nr. 2 din Pitești au reușit să adune fiecare cîte 1 000 kg plante medicinale. De asemenea, cei din localitatea Căldăraru au predat 100 kg de mușețel. Colegii lor din Cîmpulung-Muscel au dat un ajutor prețios C.A.P.-ului din localitate adunînd 2 500 kg coacăze.

«Asaltul Carpaților». Echipajele pionierești de la **Casele pionierilor și șoimilor patriei** din **Tg. Mureș** și din **Sighișoara,** de la **Școala generală Glăjar** și de la **Școala generală nr. 1 din Sighișoara** refac marcajele pe unele trasee turistice din Munții Gurghiu și Călimani.

●

Pionieri și șoimi ai patriei de la Școala generală Bucovăț, comuna Remetea-Mare, județul Timiș, la colectarea plantelor medicinale și aromatice. (Cercul foto, Șc. gen. Bucovăț).

«Școala noastră» — in permanență în gîndurile și preocupările noastre, mai ales acum cînd noul an școlar e aproape. În țară, în zeci de sate și orașe, numeroși pionieri și școlari participă la construirea unor noi localuri de școală, la amenajarea sălilor și laboratoarelor, la curățenie.

La **Blăjeni, jud. Hunedoara,** se lucrează la extinderea localului școlii, la **Băița,** același județ, se pregătește introducerea încălzirii centrale; la **Corbasca** și **Dărmănești, județul Bacău,** școlile, curate-lună, își așteaptă «locatarii»; la **Hadîmbu, județul Iași,** la construirea noului local al școlii participă nu doar pionierii din sat, ci și vecinii și prietenii lor din Mogoșești.

Clopoțelul poate să sune.

AUGUST 23

În august, cerul este mai înalt, merii sînt împovărați de rod, lanurile se leagănă în soarele dimineții, izvoarele își sună clopoțeii de argint. Pionierii întîmpină ziua de 23 August cu fapte cutezătoare, cu porumbei albi în mîini, încrezători în viitor.

Venim la marea sărbătoare cu pîine și sare, cu unelte și zîmbete, cu flori și ovații. Iar părinții noștri vin luminați de muncă. Vin să raporteze despre oțel și cărbune, despre vapoare și automobile, despre hidrocentrale și tractoare, despre case și lăcașuri de învățămînt și cultură. Vin cu conștiințe noi. Și poartă în mîini semnele emblematice ale noilor făuriri. Pentru că astăzi construim într-o zi cît altădată într-un an. Pentru că astăzi, făurim într-o oră cît altădată într-un an. Iar multe, foarte multe din înfăptuirile părinților și fraților noștri mai mari nu își găsesc termenul de comparație în trecut, ele fiind creații depline ale erei noi, socialiste a țării. Uzine de fibre sintetice, calculatoare electronice, echipamente de automatizare, turbine de mare tonaj, utilaje tehnologice, mașini-unelte cu comandă numerică sînt doar cîteva din metaforele care vorbesc despre muncă la cel mai înalt coeficient al calității, care fac poezia și măreția de azi a patriei. Sărbătoarea zilei de 23 August este un simbol al libertății. Este bucurie plenară, subliniată de chipul copilului purtat pe umeri și de puritatea florilor, a sutelor de mii de flori. Sărbătoarea zilei de 23 August este un semn de recunoștință atît către comuniștii de ieri cît și pentru cei de azi, pentru marele luptător și marele făurar care este tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel care și-a făcut din înălțarea patriei țelul suprem al existenței. Sărbătorind ziua de 23 August poporul își spune plenar cuvîntul, își exprimă adeziunea față de tot ce s-a înfăptuit și dă un entuziast vot de încredere viitorului.

Steaguri tricolore și roșii ne împodobesc pridvorul, flutură libere, libere. Este 23 August!

IULIA PÎNZARIU
elevă, Liceul de matematică-fizică, Dorohoi

Imn Patriei

Eu de milenii prins-am rădăcini...
Cu munții, marea sînt tovarăș vechi,
Îmi sună duse lupte, în urechi,
Mă-nalț în pisc spre blîndele lumini.

Pe plug am apăsat să fie anii plini,
Păstor am fost pe plaiuri, coperit cu zeghi.
Eu de milenii prins-am rădăcini...
Cu munții, marea sînt tovarăș vechi.

Apus-au domnii, hrăpăreți străini
Spre-o zariște a vîrstelor străvechi,
Cresc zile vesele, ce n-au perechi,
Destinul, roză-n care nu te-nspini;
Eu de milenii prins-am rădăcini.

A Patriei izvoare-s dezlegate!
Ca-n sori, în inimi e-unitate vie...
Lumină dreaptă-i cum noi vrem să fie:
Îi prindem țării zări nemaivisate.
Spre soare crești de-a pururi, Românie!

IOAN ȘERB

SÎNTEM NEPOȚI DE DACI ȘI DE ROMANI!

Ceașcă dacică, vas din cultura neolitică Gumelnița, monedă romană din sec. III e.n. — iată doar cîteva dintre obiectele descoperite de membrii cercului de istorie al Școlii generale din comuna Conțești, județul Teleorman și autentificate de specialiștii de la Institutul de arheologie din București.

Pioniera Angela Brîncoveanu, comandanta unității, membră a cercului, ne-a condus prin muzeul școlii unde am putut admira multe alte obiecte; unelte din silex, din perioada paleolitică; piuă pentru zdrobit cereale, din aceeași perioadă; vase pentru diverse întrebuințări, din cultura neolitică (5500 î.e.n. — 1900 î.e.n.) care fac mîndria muzeului și a școlii.

— Obiectele de aici sînt aduse de colegii noștri, care le-au găsit pe cîmp. Florina Panait — de exemplu, a adus o ceașcă dacică; Stelian Ochialbi — o monedă romană din sec. III e.n. Exemplele ar fi nenumărate. Periodic, toți pionierii școlii participă la recoltare de material în cele două vetre de sat. De fapt, aceste deplasări, pe care le facem sub conducerea tovarășului profesor Gheorghe Cristea, sînt adevărate lecții de istorie vie. Multe am învățat din aceste lecții despre poporul român, despre continuitatea noastră pe aceste meleaguri, despre vatra strămoșească.

Cercetarea istorică este numai un aspect al activității pionierilor teleormăneni. În numărul viitor al revistei ne vom reîntîlni din nou cu ei.

Fotoreportaj:
CONSTANTIN POPESCU

EDIȚIE SPECIALĂ

Cutezătorii

SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ DE PIONIERII
DIN JUDEȚUL BRAȘOV

Asaltul nostru — «Asaltul Carpaților» (Pionieri din Zărnești pe un traseu din Masivul «Piatra Craiului»),

SAT. VACANȚA «PLAIUL LISEI»

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE

Ar fi multe de spus în legătură cu faptele pionierilor de la Școala generală nr. 6, din Făgăraș. Aș vrea însă să vă descriu numai una dintre aceste fapte. Vă amintiți proverbul românesc «Gospodarul își face iarna car și vara sanie»? La fel au gîndit astă-iarnă și pionierii-gospodari ai unității noastre: «Ce minunat ar fi ca vacanța de vară să o petrecem într-un sătuleț construit de noi și așezat la poalele Munților Făgăraș!...»

Nu după mult timp, pe o pitorească vale a apărut firma **Satul de vacanță «Plaiul Lisei»;** *apoi, prin nenumărate ore de hărnicie pionierească, locul s-a transformat într-un vast șantier.*

Este o adevărată cutezanță să transferi albastrul minunat al cerului, verdele crud al pădurilor, culoarea de catifea a căprioarelor în peisajul «satului» nostru în care pionierii își petrec clipe de neuitat!

Să nu uităm însă că pentru a visa «pînă la luceafăr și chiar mai sus», zile în șir am ținut strîns mîinile pe tîrnăcoape și lopeți, am muncit cu rîvnă. Acum trăim cu adevărat bucuria unui efort împlinit.

OVIDIU SGLIMBEA
clasa a VIII-a, Școala generală nr. 6, Făgăraș

Pe aripile cutezanței. (Activitate în cercul de aeromodele de la Casa pionierilor și șoimilor patriei, Brașov).

CARTE DE VIZITĂ

● În județul Brașov activează: 64 000 de pionieri și 24 000 de șoimi ai patriei.

● În cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» s-au înscris peste 49 200 de pionieri și școlari să activeze în cele 1 685 de cercuri tehnico-aplicative. Pionierii din județul Brașov au cîștigat de trei ori Marele trofeu la concursul de creație tehnică. În anii 1973, 1974, 1975 au primit trofeul «Orizont 2000», trei premii la concursul național de creație tehnică din cadrul «Săptămînii științei și tehnicii românești» — aprilie 1978, remarcîndu-se în mod deosebit cercurile și atelierele de creație tehnică de la Școlile generale nr. 8, 9, 13 Brașov, Școala generală Șinca Nouă și Casa pionierilor și șoimilor patriei Codlea.

● La prima ediție a aceluiași festival au participat 1 240 formații artistice, cuprinzînd 42 000 pionieri și școlari, remarcîndu-se în mod deosebit Ansamblul folcloric al Școlii generale din satul Drăguș, formația de păpușari de la Școala generală nr. 15, Brașov și corul de cameră al Școlii generale nr. 26, Brașov, care au cucerit titlul de laureați.

● În cadrul campaniei agricole de toamnă — 1977, pionierii brașoveni au recoltat 155 tone legume, 85 tone sfeclă de zahăr, peste 2 670 tone cartofi, 243 tone fructe. De asemenea, au fost strînse 43 tone fructe de pădure și plante medicinale.

● În cadrul competiției naționale «Daciada» au participat 50 298 de pionieri și șoimi ai patriei. La nivelul județului au fost inițiate acțiuni ce se bucură de mare succes, cum sînt: Cupa «Trei Brazi» și «Vulturii Bîrsei».

● Premii, diplome, distincții: 17 premii la concursul «Tinere condeie» — 1978; 47 diplome — «Meritul pionieresc»; 723 titluri — «Pionier de frunte»; 239 diplome — «Detașament fruntaș»; 200 diplome de «Grupă fruntașă»; 100 distincții pionierești cu caracter tehnico-științific; 634 distincții pionierești pentru activitatea sportiv-turistică; 480 distincții pionierești pentru activitatea cultural-artistică.

▲ Vechiul nostru local de școală va arăta în curînd ca nou. (Aspecte de la acțiunile de muncă patriotică a pionierilor de la Școala generală nr. 1, Făgăraș).

◀ Rodul pămîntului — rodul muncii noastre în tarlalele din Codlea și Săcele. ▼

CREAȚIA TEHNICĂ PIONIEREASCĂ ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CINTAREA ROMÂNIEI"

DE-O VÎRSTĂ CU NOI

În anul 1968 a luat ființă la școala noastră atelierul de creație tehnico-științifică. Debutul l-am făcut cu robotul «Mișa», care a obținut premiul I al revistei «Cutezătorii». Tot în acest atelier a fost construit vehiculul lunar, care imita funcțional primul vehicul trimis pe lună. În anii următori ne-am gîndit să realizăm cîteva mașini agricole. Așa s-a construit în 1974 mașina de transport specială, cu bandă transportoare. În anul 1976, în atelierul nostru se executa mașina de strîns fructe. Acest prototip era destinat lucrărilor din livezi pentru stringerea fructelor căzute din pomii fructiferi, prezentînd avantajul de a înlocui astfel munca manuală. Cu această lucrare am obținut locul I colectiv grupa D și medalia de aur la Expoziția de creație tehnică pionierească din anul 1976.

...Au urmat zile de căutări, de studieri pînă cînd ne-am oprit la ideea să executăm o combină de recoltat sfeclă de zahăr.

Acest model a fost văzut și apreciat chiar de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, cu prilejul vizitării Expoziției republicane de creație tehnică pionierească. Acel moment emoționant, n-o să-l uităm niciodată.

MAROSI JENŐ, clasa a VIII-a C,
Școala generală nr. 8, Brașov

Cercul nostru tehnic în inima uzinei. (Pionieri de la Școala generală nr. 7, Brașov, la Întreprinderea «Steagul Roșu»). ▼

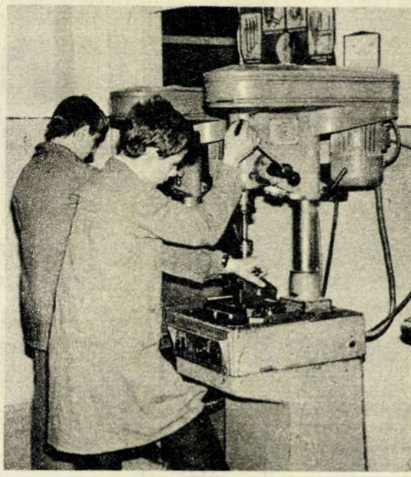

Ritmuri pionierești în Festivalul Național «Cîntarea României», în Orașul Victoria. ▼

La realizarea acestei pagini au mai colaborat alături de poetul **ION CRÎNGULEANU**, pionierii: **Adrian Moraru**, Șc. gen. Tărlungeni, **Silviu Rădulescu,** Șc. gen. nr. 12, Brașov, **Dorin Basanagă,** Șc. gen. nr. 1, Codlea, **Mihai Sandru, Tudose Adrian, Ciprian Chișe,** Casa pionierilor și șoimilor patriei, Brașov.

„SCUTIERII NATURII" SE... ANTRENEAZĂ!

● MICROSCOPUL CU DOMICILIUL ÎN BUZUNAR ● O FRUNZĂ DE VARZĂ FOARTE... VORBĂREAŢĂ ● RÎUL AŞEZAT SUB LUPĂ ● «APĂRĂTORII APUSENILOR» ÎNTÎLNESC «FLOAREA DE COLŢ»

Poate n-a existat niciodată un teren de «antrenament» şi experiment mai mare ca acesta: Delta Dunării! Purtători ai cravatei roşii cu tricolor din

cele mai diferite colţuri ale patriei au venit aici, în tabăra «Tinerilor naturalişti» de la Sulina — oraşul de la gurile de vărsare în mare ale Dunării. Astfel, membri ai numeroaselor cercuri cu nume de flori sau animale, cu embleme care vorbesc despre cutezanţă şi neînfricare, despre perseverenţă şi îndrăzneală — şi toate la un loc, exprimînd, neapărat, dragostea de meleagurile patriei, de natura ei — s-au întîlnit, în minunata împărăţie a apei şi a stufului, a pelicanilor şi a peştilor. Odihnă? Desigur! Dar aşa cum o înţeleg neobosiţii cercetători, cei veşnic răscoliţi de întrebări...

● Primul contact cu natura darnică a Deltei Dunării.

● La masa discuţiilor, a comunicării observaţiilor şi experimentelor.

Nicoleta Neguţ este necăjită. Şi pe drept cuvînt! Cum de a uitat acasă, ca un vînător care pleacă fără puşcă la vînătoare, chiar microscopul... de buzunar? E drept, le-a vorbit ea amănunţit colegilor de tabără despre inovaţia pionierilor tehnicieni din unitatea ei (Şcoala generală nr. 1, Odobeşti, judeţul Vrancea) dar, trebuia să recunoască, nu se pricepea prea bine la tehnică. Circumstanţe atenuante i se acordaseră, fiind de abia în clasa a IV-a. Cu toate acestea, îşi dădea sema, ar fi făcut adevărată vîlvă punînd la dispoziţie creaţia atît de folositoare a priceputilor ei colegi. «Toţi avem astfel de microscoape de buzunar! Vă promit că dacă îmi daţi adresa, vă trimit schema şi lămuririle necesare oferite chiar de constructori», le-a promis Nicoleta. Şi, de îndată, filele caieţelului ei s-au acoperit de adrese...

Pe ecran apare o frunză mare, mare de... varză. În sală se aud chicoteli.

— Da, o varză. Dar nu o varză oarecare! îi lămuri Dan Chihaia. Observaţi petele mari, de culoare închisă? Ele spun foarte multe lucruri. Am plantat-o în platforma industrială a oraşului Iaşi şi i-am urmărit întreaga dezvoltare. Planta ne-a ţinut foarte bine la curent cu gradul de poluare a zonei. Cu ajutorul acestui test şi al altora, efectuate cu aparatură, am ajuns la multe concluzii pe care le-am comunicat forurilor răspunzătoare. Aş putea spune, cu mîndrie, că am fost luaţi în seamă, că unele măsuri aplicate împotriva poluării se datoresc şi activităţii noastre.

Băiatul mic de statură, cu părul tăiat scurt, şi părînd cam timid este mereu asaltat cu întrebări. Aceasta pentru că la una dintre întîlnirile lor «de comunicări», Iulian Velicu din Caracal venise cu un studiu interesant efectuat asupra rîului Caracal care le traversează oraşul. «La intrare, apa este foarte curată — spusese, printre altele, Iulian. La ieşirea din oraş, dimpotrivă — devine tulbure, poluată cu tot felul de deversări ale unor unităţi industriale şi chiar ale unor locuitori. Am luat probe, le-am analizat. Am trecut apoi şi la unele măsuri punînd plăcuţe de avertizare, îngrijindu-ne ca rîul să fie într-adevăr o podoabă a oraşului». Colegii lui Iulian vor să ştie mai în amănunt cum au procedat, cum au făcut determinările, ce substanţe au folosit etc.

Este al doilea an cînd au prilejul să stea împreună şi pe-ndelete «la sfat»: pionierii naturalişti din Oraşul Victoria, cei care şi-au spus «Apărătorii Apusenilor» şi cei din Filea de Jos (Cluj) întruniţi în cercul «Floare de colţ». Renumiţi expediţionari, cunoscuţi iubitori ai naturii, dar şi «scutieri» ai ei, aceşti pionieri inimoşi au sosit în tabără dornici să împărtăşească din bogata lor experienţă, să facă propuneri pentru activitatea de viitor.

Într-o tabără unde sînt copii nu poate lipsi veselia. Nici drumeţia, nici serile distractive, nici cîntecul şi poezia. Toate acestea, se-nţelege, au fost prezente din plin şi în tabăra «Tinerilor naturalişti».

ELENA MĂNESCU

INSTANTANEU

EXPEDITORUL...

Mai ales cînd treci în clasa a IV-a sau a V-a şi te afli în tabără pentru prima sau a doua oară, semeni neapărat cu Cristian Traicovici din Tîrgovişte, eroul nostru de azi. Semeni întîi de toate în ceea ce priveşte intensitatea cu care e prezentă imaginea mamei în fiecare împrejurare pe care o trăieşti. Mai ales geamantanul care poartă în fiecare ungher (batiste, ciorapi, şerveţele) dovezi ale grijii ei; geamantanul pe care-l clămpăni zgomotos în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară...

Nimic mai firesc deci ca după primele zile de tabără, după o excursie frumoasă, după un prînz copios, să te gîndeşti la o scrisoare: tradiţionala scrisoare de tabără aşteptată în fiecare vară de mii de părinţi, al cărei cuprins, oricît de entuziast ar fi, începe invariabil cu fundamentala introducere: «Dragă mamă şi dragă tată, eu sînt sănătos şi...»

Priviţi-l deci: În spate, undeva — pentru că o scrisoare se compune în linişte şi concentrare — larma copiilor care se joacă. Eroul nostru coborît de curînd în tabără vrea să scrie acasă. Are toc, are hîrtie, dar n-are... pupitru! Iar o scrisoare către mama şi tata trebuie scrisă ca lumea. A găsit soluţia: o scîndură lată şi netedă, peste ea o revistă — şi acum să începem.

«Dragă mamă şi dragă tată. Eu sînt sănătos şi mă simt foarte bine aici în tabără. Azi am fost în excursie, a fost foarte frumos...» Deodată îşi aminteşte că în geamantan mama i-a pus nişte cărţi poştale spre a le trimite acasă cu veşti. «Iertaţi-mă că nu vă trimit carte poştală dar am vrut să vă scriu mai multe ca să ştiţi şi voi cum mă simt eu în tabără...»

ILIE TRAIAN

UN TITLU PENTRU „SEMAFOR"

Tocmai îmi apăruse în revista «Cutezătorii» foiletonul intitulat «Ore de linişte». Aici ironizam pe cei care nu respectă programul de linişte al după-amiezii în cartierele de blocuri. Într-un paragraf spuneam: Angela ţine un lemn în mînă şi anunţă ca la microfon:

— Urmează cunoscuta cîntăreaţă Vasilica...

Copiii cărora le apăruse numele erau foarte bucuroşi, iar ceilalţi erau şi ei bucuroşi că s-a scris ceva despre blocul lor. Iată însă că într-o după-amiază se prezintă la mine doi băieţi mici.

— Gilu, dă-ne şi pe noi la «Cutezătorii»!

— De ce?

— Am jupuit asfaltul de pe trotuar, am rupt flori de pe spaţiul verde. Vino să vezi. Dacă mai trebuie, mai jupuim. Ce zici? Ne dai?

— Eu zic să nu mai faceţi prostii, că faceţi degeaba. Data viitoare voi scrie despre cei cuminţi.

— Ăăă... şi băieţii pleacă supăraţi.

Mă întorc acasă. Lîngă bloc dau nas în nas cu tatăl Angelei. Omul mă priveşte furios, apoi...

— Da' cine te crezi tu băieţaş? să-mi publici mie copchiii?

Tac, ce să zic?

— Ce? Numa' fiică-mea face muzică uşoară? Să scrii acolo să-i schimbe numele! Imediat! Dacă nu scrii, o să-ţi sucesc gîtul şi ai să mergi cu spatele înainte.

Îmi pipăi gîtul...

M-am dus acasă şi m-am gîndit cu spaimă cam cum aş merge cu spatele înainte. Brrr!

«Am să mă liniştesc! — mi-am spus. Are dreptate tatăl Angelei: cine sînt eu să dau copiii la revistă, să...? Da, da; am să mă potolesc... am să...» Dintr-o dată însă aud de-afară: «Nelu! Vino încoace că Sandu a bătut-o pe aia mică!»

Sandu? Din nou Sandu? Bătăuşul palierului, al cartierului, al...

Aa, nu mă potolesc! **Nu trebuie să mă potolesc!** *Un titlu! Îmi trebuie un titlu!*

VIRGIL STOICA
Iaşi

ARC DE TRIUMF IN VIITOR

1944 – AUGUST – 1978

Reportajul pe care îl veţi citi în pagina de faţă îşi are mica sa istorie. Într-una din zile, la redacţie a sosit o scrisoare care purta semnătura unui grup de purtători ai cravatei roşii cu tricolor care activează la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din sectorul IV al Capitalei.

«Am promis unor colegi din Galaţi — ne scriau ei — că le vom trimite un album cu fotografii despre locuri din oraşul nostru legate de zilele de luptă din August 1944 pentru eliberarea ţării de sub dominaţia fascistă. La rîndul lor, ei ne vor trimite date asemănătoare din Galaţi. Ne-am hotărît să facem un tur în Capitală şi invităm un fotoreporter de la «Cutezătorii» să ne întovărăşească.»

Aşa se face că două zile ne-am aflat împreună cu prietenii revistei pe unul dintre cele mai tulburătoare itinerarii din istoria Capitalei, a patriei noastre.

În prima zi, am poposit într-unul din noile cartiere ale oraşului, printre blocurile înconjurate de largi şi bogate spaţii verzi.

— Este punctul de pornire, ne spune pionierul Eugen Dragne. De aici ne vom îndrepta spre Bulevardul Muncii.

— Ştiţi de ce se numeşte aşa? întreabă el zîmbind. Pentru că acest bulevard duce spre două din cele mai mari uzine bucureştene: Întreprinderile «23 August» şi «Republica», unde lucrează mii şi mii de muncitori.

Aceste întreprinderi, adevărate citadele ale socialismului, ocupă un important loc în procesul de industrializare a ţării. Gama largă de utilaje produse aici sînt de mare complexitate, cu performanţe la nivelul ştiinţei şi tehnicii celei mai înaintate. Aici, ca pretutindeni în ţară, colectivele de muncitori îşi dăruiesc întreaga capacitate creatoare, devotamentul lor revoluţionar pentru înfăptuirea luminosului program de edificare a societăţii socialiste multilateral dezvoltate şi înaintare a patriei spre comunism.

Trecem apoi prin cîteva ramificaţii ale modernului cartier Titan. Acolo, unde odinioară a fost cîmp cu bălării sau insalubre bordeie se văd bulevarde largi, parcuri şi grădini, se înalţă cu semeţie blocuri de locuit, spaţioase complexe comerciale, şcoli. Părăsind zona Titanului, întîlnim pe străzile de lîngă Întreprinderea «23 August», vaste şantiere unde se înalţă zidurile unor noi blocuri de locuinţe destinate oamenilor muncii.

O luăm apoi pe largile bulevarde ale Capitalei, şi iată-ne în Piaţa Victoriei, oprindu-ne la **Muzeul de istorie a partidului comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.** Pionierii poposesc în sălile muzeului în faţa unor largi panouri cu documente care evocă momente din organizarea şi desfăşurarea insurecţiei naţionale armate antifasciste şi antiimperialiste de la 23 August. O fotografie şi o explicaţie ne atrag atenţia. Este o casă simplă din Bucureştii anului 1944, o locuinţă obişnuită. Aici, în noaptea de 13 spre 14 iunie 1944 a avut loc, din iniţiativa Partidului Comunist Român, o consfătuire la care au participat reprezentanţi ai P.C.R. şi ai altor forţe politice, ofiţeri superiori. Atunci a fost discutat planul elaborat de P.C.R. pentru răsturnarea dictaturii fasciste şi de alăturare a României la coaliţia forţelor antihitleriste. Partidul Comunist Român a fost singura forţă politică din ţară care a acţionat de la începuturile sale, pentru apărarea intereselor clasei muncitoare. Cu aceeaşi consecvenţă, partidul s-a ridicat şi împotriva dictaturii fasciste. În fabrici şi uzine, muncitorii, avîndu-i în frunte pe comunişti, sabotau producţia de război. La «Malaxa», (azi Întreprinderea «23 August») întîrziau reparaţiile şi livrările de armament destinate frontului hitlerist. Muncitorii de la Nicolina Iaşi, provocau deraierea unor trenuri, iar în alte uzine din Capitală şi din ţară muncitorii scoteau din uz maşini-unelte, instalaţii electrice pentru subminarea maşinii de război germane.

În muzeu se află un panou în care desfăşurarea insurecţiei este înfăţişată pe ore: arestarea guvernului antonescian, intrarea în dispozitiv operativ a unităţilor militare împreună cu formaţiunile de luptă patriotică, ocuparea instituţiilor de guvernămînt.

În acele zile, Germania hitleristă, armatele ei, sufereau lovituri zdrobitoare din partea coaliţiei antihitleriste şi, în primul rînd, a armatelor sovietice care suportaseră greul, dînd numeroase jertfe. De asemenea, forţele de rezistenţă din toate ţările ocupate de hitlerişti acţionau cu intensitate.

În continuare îi întovărăşim pe pionieri prin sălile muzeului, oprindu-ne la acele exponate care îi ajută să cunoască mijloacele de acţiune ale formaţiunilor de luptă patriotică.

● Cele 1 000 de miliarde de lei alocaţi pentru investiţii în actualul cincinal sînt repartizaţi în mod judicios pentru toate sectoarele economice şi sociale: 58 la sută pentru dezvoltarea industriei, circa 12,3 la sută în agricultură, 9,5 la sută în transporturi şi telecomunicaţii, 8,2 la sută pentru construcţii de locuinţe, 3,4 la sută în construcţii, 2,6 la sută în comerţ, alimentaţie publică, turism, 2,5 la sută pentru gospodărie comunală, 2,2 la sută pentru învăţămînt, cultură, ocrotirea sănătăţii, 0,8 la sută pentru cercetare ştiinţifică.

DIN CARNETUL DE ÎNSEMNĂRI AL PIONIERULUI AURELIAN MARIN

Paragraful care urmează, aşa cum îl citiţi mai jos a fost pregătit de pionierul Aurelian Marin:

...În numeroase întreprinderi muncitorii erau pregătiţi. Partidul Comunist Român acţiona. Comuniştii de la Depozitul de armament «Uranus» procurau arme care erau depozitate în diferite puncte ale Bucureştiului. În ajunul lui 23 August 1944, comuniştii, punîndu-şi în primejdie viaţa, au acţionat în aşa fel încît formaţiunile de luptă patriotică să fie mobilizate. Chiar în noaptea de 23 spre 24 august unele formaţiuni au intrat în luptă atacînd cantonamentele hitleriste, instituţiile lor. Alte formaţiuni au intrat în luptă pentru apărarea Capitalei, la 24 august, alături de unităţile militare. Populaţia oraşului, muncitori înarmaţi au dat ajutor militarilor care luptau la Băneasa pentru a opri intrarea armatelor fasciste în Bucureşti. La 26 august Capitala era eliberată. Peste două zile hitleriştii erau alungaţi şi din Valea Prahovei. În continuare, după victoria insurectiei, armata română, aşa cum ştim, a luptat în continuare cu eroism pînă la înfrîngerea definitivă a Germaniei hitleriste.

● Investiţiile economice şi sociale au avut drept rezultat o creştere substanţială a numărului de oraşe: de la 183 în 1956, la 236 în 1970, urmînd ca pînă în 1980 să depăşească cifra de 350.

● În acest cincinal se asigură pregătirea profesională a 1,8—2 milioane de oameni ai muncii.

● În cincinalul 1951—1955 s-au construit 46 600 apartamente: în cincinalul 1971—1975, 512 500 apartamente, iar în actualul cincinal peste 1 000 000 de apartamente.

TINEREȚE COMUNISTĂ

Pionierii cunosc multe momente din activitatea cutezătoare de revoluţionar, din viaţa dăruită în întregime cauzei poporului de către cel mai bun fiul al ţării, de către secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Vizitînd muzeul, ei se opresc în faţa fotografiilor care îl înfăţişează pe iubitul conducător al partidului, în zilele acelui August arzător. Ei consemnează în carnetele lor chemările tînărului revoluţionar de acum 34 de ani. Sînt chemări adresate Uniunii Tineretului Comunist: «Sarcina principală a U.T.C. în momentul de faţă este mobilizarea întregului tineret pentru zdrobirea fascismului». Sau: «Tinerii comunişti trebuie să mobilizeze întregul tineret pentru refacerea ţării».

În anii grei de început, cînd totul trebuia ridicat din temelii, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, cu spiritul clarvăzător de totdeauna, arăta necesitatea «învăţămîntului gratuit pentru copiii muncitorilor şi ţăranilor săraci».

Astăzi poporul nostru, sub conducerea Partidului Comunist Român, avînd în frunte strălucita personalitate a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, înscrie prin muncă un arc de triumf în viitor. Paginile de incandescentă istorie de acum 34 de ani rămîn pentru totdeauna în conştiinţa poporului. O istorie care a deschis calea spre făurirea unei Românii socialiste puternică, stimată şi preţuită de toate popoarele lumii.

LA BĂNEASA — DIN NOU PRIN LOCURI ISTORICE

Obiectivul fotografic i-a surprins pe prietenii noştri aducînd onorul la Monumentul Eroilor patriei din faţa Academiei Militare şi apoi la un popas lîngă Podul Băneasa. Ei au trecut astfel prin locurile unde atunci, în August '44, s-au purtat lupte grele, prin locurile care au fost scăldate de sîngele luptătorilor români. Pionierii îşi notează în carnetele lor dintr-o relatare a generalului în rezervă, Marcel Olteanu, care a participat la atacurile puternice împotriva hitleriştilor.

«În clădirea în care se află în prezent Academia Militară era odinioară Şcoala superioară de război, pe care hitleriştii o transformaseră într-o adevărată fortăreaţă. Ferestrele erau acoperite cu saci de nisip, lăsînd libere numai spaţii pentru ţevile armelor. Înălţimea terenului permitea hitleriştilor să ţină sub foc întreg spaţiul înconjurător, ceea ce făcea dificilă înaintarea ostaşilor noştri. Un atac şi încă un atac desfăşurate în ziua de 24 august, dinspre nord n-au dus la nici un rezultat. Abia a doua zi, la 25 august a început un atac năvalnic şi hitleriştii sînt nevoiţi să fluture steagul alb de predare. Trufia fascistă suferise o grea înfrîngere.»

La Podul Băneasa trecem prin locurile unde s-au dat lupte grele pentru a opri inamicul să pătrundă în Capitală. Se mai văd şi acum urmele tranşeelor. Transcriem din nou din relatările generalului Olteanu. «În zorii zilei de 24 august au fost respinse trei atacuri ale armatelor hitleriste. Dar la orele 9 dimineaţa, de pe malul lacului, o nouă coloană inamică se apropia de pod. Loviţi de ostaşii români şi de formaţiunile de luptă patriotică, hitleriştii au continuat totuşi să atace. Pe la orele 12,30, resturile coloanei duşmane se retrag în satul Băneasa şi de acolo sînt izgoniţi mai departe.»

Din nou ne aflăm pe străzile Bucureştiului scăldate în soare, unde, la fiecare pas, întîlneşti semnul hărniciei şi fanteziei, al spiritului creator al oamenilor care trăiesc în evul minunat al socialismului. Acum, cînd ne apropiem de încheierea reportajului, le mulţumim tinerilor noştri prieteni (pionierii: **Valeria Niţulescu, Constantin Niţulescu, Mirela Constantinescu, Irina Tudor, Teodora Constantinescu, Iuliana Tudor, Elena Tudor, Eugen Dragne, Dan Georgescu, Gabriel Dzuche, Vasilica Alexandru, Aurelian Marin, Daniela Oancea**) cu care am avut prilejul să rememorăm clipe dintr-o istorie care a deschis României calea unei noi dezvoltări.

Au trecut de atunci 34 de ani. Sub conducerea înţeleaptă a partidului şi a secretarului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, România socialistă devine pe zi ce trece mai frumoasă, mai bogată, mai puternică, o ţară liberă şi independentă în care masele muncitoare îşi făuresc propriul viitor, propria istorie. Întregul nostru popor, oamenii muncii români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi, strîns uniţi în jurul partidului, îşi consacră toată energia, toată însufleţirea în vederea traducerii în viaţă a Programului partidului, a documentelor adoptate de Congresul al XI-lea al partidului, de Conferinţa Naţională, pentru ca ţara noastră să se ridice pe culmi tot mai înalte de civilizaţie şi progres.

Vasta activitate desfăşurată de ţara noastră pe plan intern pentru edificarea socialismului constituie izvorul puternic al politicii sale externe. Mărturie stă profundul ecou al recentei expuneri a tovarăşului Nicolae Ceauşescu la adunarea activului central de partid şi de stat în care secretarul general al partidului, preşedintele Republicii, a formulat poziţia României în problemele fundamentale ale vieţii internaţionale. Respectul de care se bucură ţara noastră pe toate meridianele, respect datorat politicii partidului şi statului nostru de prietenie şi colaborare cu toate popoarele, rod al activităţii neobosite a tovarăşului Nicolae Ceauşescu, proeminentă personalitate a epocii noastre au determinat ca în prezent cuvîntul României să se bucure în toată lumea de preţuire şi stimă.

B. CARAGIALE
Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

● Ajutorul de stat pentru copii a fost în 1977 de 3 ori mai mare decît în 1965.

● Sumele alocate de bugetul de stat pentru asistenţă socială au fost în 1977 de 1 731,5 milioane, aproape de 5 ori mai mare decît în 1950.

● Fonduri alocate de stat pentru ocrotirea sănătăţii sînt în anul 1978 de 18 ori mai mari faţă de 1950.

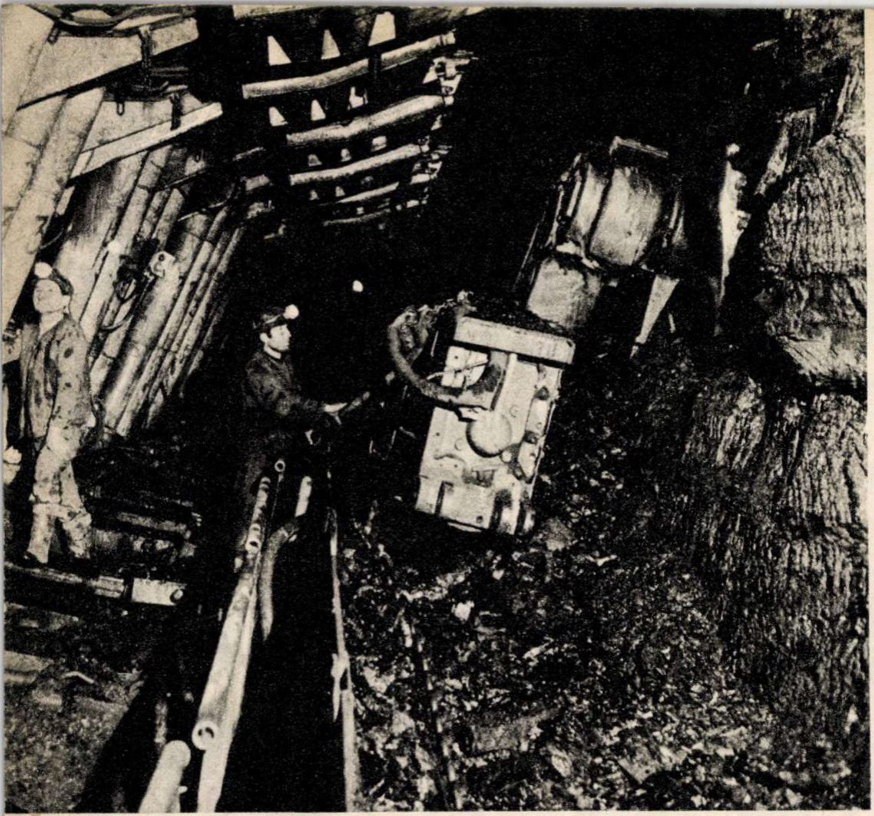

ÎNALTĂ MECANIZARE. Prezentă în toate sectoarele producției miniere, tehnica modernă a schimbat din temelii aspectul tradițional al abatajului. În imagine: aspect din mina Paroșeni.

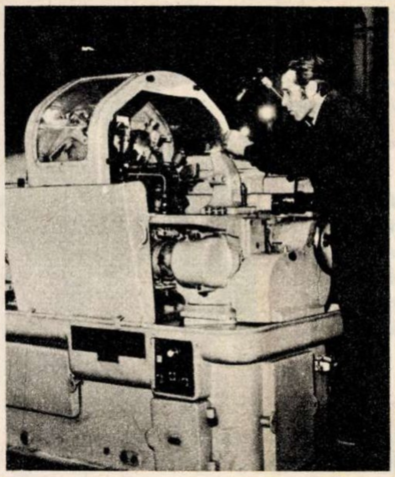

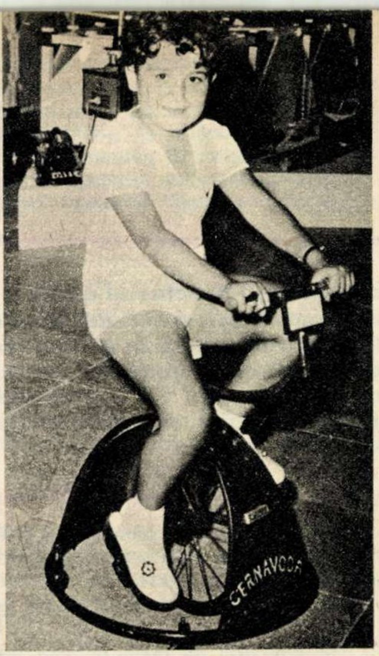

Cea mai recentă creație realizată la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cernavoda se adresează celor mai tineri prieteni ai purtătorilor cravatei roșii cu tricolor: șoimii patriei.

PREMIERE ALE CREAȚIEI TEHNICE ROMÂNEȘTI

«Pentru prima dată în țară»... Iată o expresie care a căpătat în ultimii ani, în limbajul nostru, caracterul și frecvența unui fapt cotidian. Realizarea în ritm susținut a Cincinalului revoluției tehnico-științifice face ca noutățile spectaculoase, performanțele științei și tehnicii să intre în aria obișnuitului.

■ Constructorii de tractoare din Brașov au realizat un **încărcător frontal pe roți cu transmisie hidraulică** tip «CLARK». Destinat marilor șantiere de construcții, încărcătorul are o capacitate a cupei de 4,5 mc și o putere de 360 CP. Este o adevărată performanță a industriei constructoare de mașini din țara noastră, care concentrează efortul și forța creatoare a nenumărați specialiști.

■ Un succes de prestigiu s-a înregistrat și la Întreprinderea de strunguri din Arad. În premieră pe țară, aici a fost produs un nou tip de **strung cu comandă numerică,** a cărui concepție aparține Institutului de cercetări și proiectări pentru mașini-unelte și agregate. Din același sector de activitate, de data aceasta de la Întreprinderea mecanică din Roman, aflăm despre fabricarea pentru prima dată în țară **a strungurilor carusel acționate cu motor de curent continuu.**

■ O altă premieră, spun specialiștii, confirmă renumele unui bine cunoscut colectiv de muncă și creație. Este vorba despre **excavatorul electric pe șenile** cu cupa de 8—10 mc, cu o putere instalată de 520 kW (sau 800 CP) și transmisie total electrică în curent continuu, opera muncitorilor, inginerilor și tehnicienilor de la Întreprinderea «Progresul» din Brăila. Excavatoare cu asemenea performanțe se mai construiesc în prezent doar în S.U.A., U.R.S.S. și Japonia.

Tot mai multe produse care se realizează astăzi în România se bucură de caracteristica cea mai înaltă a producției moderne: competitivitatea pe plan mondial.

I. VOICU

RALIUL IDEILOR

Noua haină a rubricii noastre a stîrnit interesul cititorilor, care ne-au transmis dorința lor de a lua parte activă la **Raliul ideilor.**

Din prima tolbă de corespondență am ales o scrisoare semnată de **Cercul de geografie** *de la* **Liceul agroindustrial** *din* **Valea lui Mihai,** *județul* **Bihor.** *Ei au avut ideea de a întocmi o hartă a înfloririi celor mai răspîndiți pomi fructiferi, pe zone și date calendaristice. În acest scop au făcut apel la pionierii din toate județele. Odată cu anotimpul recoltelor a sosit și vremea finalizării acestei frumoase acțiuni. Pionierii din Valea lui Mihai ne-au trimis un exemplar din harta pe care au întocmit-o, împreună cu un istoric al acțiunii lor.* **Pe scurt:** *au primit peste 200 de scrisori, dintre care însă numai 113 cuprindeau datele cerute. În trei județe ale țării, nici un pionier nu a socotit că inițiativa merită să fie susținută, ceea ce ne umple de mirare... Inițiatorii nu s-au mulțumit să transcrie pe hartă datele primite, ci le-au analizat, desprinzînd semnificațiile pe care le ascund. Iată cîteva din descoperirile lor: anual acesta, datorită desprimăvărării tîrzii, pomii au înflorit și ei mai tîrziu, iar perioada de înflorire a fost mai scurtă* ● *Primii pomi au înflorit în ultimele zile ale lui martie (Deta — Timiș, Ostrov — Constanța, Mărășești — Vrancea, For-*

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNȚI

de **SEVER NORAN**

O cifră și un.. cifru

Îndată după orele patru, personalul întreprinderii de prospecțiuni miniere începu să iasă pe poartă. La patru și jumătate Nicolae Dragotă închise poarta. Împreună cu Fănel, care venise pe la dînsul, cum avea obiceiul, traversă curtea și urcă să vadă dacă mai era cineva prin birouri. Ajungînd la etajul întîi, făcu ochii mari.

— Ce s-o fi întîmplat? Nea Tomescu a uitat să închidă grilajul!

Fănel îl știa pe bătrînul Tomescu. Acesta lucra la biroul unde se țineau documentele secrete.

— Ia să-l anunț pe ofițerul de serviciu, se hotărî tatăl lui Fănel.

Ofițerul de serviciu se afla în biroul directorului. Veni într-un suflet. Încercă clanța de la biroul special. Ușa era încuiată.

— Se aude un geamăt, spuse Fănel, care pusese urechea pe tăblia ușii și ascultase.

— Nea Dragotă, anunță «Salvarea» și miliția! Eu o să încerc să deschid ușa cu forța.

Ofițerul de serviciu era un ins înalt, solid. În timp ce tatăl lui Fănel dădea telefoanele necesare, el se propti de cîteva ori în ușă, apoi își făcu vînt și o izbi cît putu de tare cu umărul.

O clipă mai tîrziu, Fănel îl putu vedea pe nenea Tomescu, era căzut pe podea și respira greu. Avea ochii închiși.

— Salvarea vine imediat, spuse tatăl lui Fănel, intrat în cameră. Am telefonat și la miliție. Sînt pe drum. Pînă atunci, să încercăm să-l ridicăm.

— Lasă-l așa, tovarășe, spuse ofițerul de serviciu. Să nu fi avut un atac de inimă. În asemenea cazuri, bolnavul trebuie să rămînă nemișcat. Nu te atinge de casa de fier! Cine știe ce s-o fi întîmplat!

Fănel privi înspre casa de fier. Tatăl său voia să verifice, dacă era închisă, dar ofițerul de serviciu îl opri.

— Să lăsăm lucrurile așa cum sînt. Ce putem face... Da! Să-i punem lui nenea Tomescu niște comprese cu apă rece. Băiețaș, vrei să aduci niște apă de la toaletă? Ultima ușă pe stînga... Găsești acolo o cană...

Fănel alergă într-un suflet să aducă apă.

— Concluzia e limpede: tovarășul Tomescu a avut un șoc cardiac, spuse doctorul, după ce îl examină îndeaproape. Acum și-a revenit și e în afară de orice pericol...

— Credeți că putem sta de vorbă cu dînsul? întrebă maiorul Bota, care apăruse odată cu echipajul miliției.

— Desigur.

— Poți să răspunzi la cîteva întrebări, tovarășe Tomescu? întrebă Bota.

— Desigur. Ce doriți să aflați?

— Cum s-au întîmplat lucrurile...

— Păi... ce să zic? Mi-a venit rău, am simțit că mă prăbușesc. Asta-i tot.

— Geamul era deschis? Fișetele?

Zicînd acestea, Bota privi în jurul său și cei de față înțeleseră că trebuiau să se retragă. Fănel se prinse de brațul tatălui său și se îndreptă spre ieșire, cînd simți ceva sub talpa pantofului. Se aplecă să vadă: era o pietricică albă, lucioasă. O luă în mînă și, cu gîndul că o va zvîrli în curte, o puse în buzunar.

Coborînd scările alături de tatăl său, Fănel avea impresia că visează.

țeni —Harghita, Valea lui Mihai —Bihor ● Ultimii au înflorit pomii din Liveni — Botoșani, Nehoiu —Buzău, Cîmpulung Moldovenesc —Suceava (6 iunie) ● În această ultimă localitate, perioada de înflorire a fost cea mai lungă: 44 de zile ● Cea mai scurtă s-a înregistrat la Vlădeni — Botoșani, Sf. Gheorghe — Tulcea: 6 zile ● Diferențele foarte mari se explică prin altitudinea diferită a localităților, varietatea soiurilor și factorii meteorologici —pe care corespondenții noștri i-au urmărit pe toată perioada pentru fiecare județ!

Un detaliu semnificativ pentru ceea ce s-ar putea numi **stilul de muncă de la Valea lui Mihai:** *un grup de pionieri făcea observații meteorologice directe. Alți cinci pionieri se găseau seară de seară în fața televizoarelor pentru a nota datele privind maximele și minimele temperaturii, cantitățile de precipitații, viteza vîntului, și aceasta foarte repede, înainte ca harta meteo să dispară de pe ecran. În fiecare seară datele erau centralizate. Aceasta a permis interpretarea corectă a celor 600 de date cifrice primite din țară.*

Raliul ideilor consideră că acțiunea **Calendarul primăverii** *a pionierilor de la Valea lui Mihai este un exemplu de studiu științific cu valoare aplicativă și-i felicită pe inițiatori, ca și pe profesorul Kiss Imre, îndrumătorul cercului.*

Personal

George I. Mihail, Suceava: *Problema valorificării ambalajelor de material plastic nu este chiar atît de simplă pe cît pare. Mai gîndește-te și scrie-ne iar.*

Maria Anton, Drăgășani: *Ingenioasă ideea ta, dar nu crezi că paharele de material plastic sînt prea fragile pentru a face din ele navete pentru sticle de băuturi răcoritoare?*

Gelu Pascu, Tecuci: *Desenul schițat de tine pare a fi cu adevărat interesant. Îl reținem în studiu.*

Nu și pe al lui **Sorin Manoilescu** *din* **Buftea,** *foarte neîngrijit și aproape indescifrabil.*

Așteptăm noi soluții la problema noastră: **Ce se poate face din paharele de înghețată și alte ambalaje din material plastic?**

H. ARAMĂ

Notați pe scrisorile adresate rubricii noastre: «Cutezătorii» —Raliul ideilor.

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII“

„SUB SEMNUL DRAGOSTEI DE ȚARĂ!“

Sînt zece ani de cînd a luat ființă această minunată acțiune pionierească de vacanță! Zece ani de cînd mereu alte și alte generații de purtători ai cravatei roșii cu tricolor, sub semnul dragostei pentru patrie și pentru istoria ei, pentru frumoasele ei plaiuri, pornesc în mereu alte și din ce în ce mai noi și interesante expediții. După un an de pregătiri minuțioase «în laborator», an în care echipajele și-au însușit teoretic toate cunoștințele necesare drumețului-cercetător, iată că expediționarii își pun în practică proiectele și planurile lor îndrăznețe! Din toate colțurile țării, de pe cărările vacanței, acești prieteni ai drumeției și ai naturii ne trimit vești.

● **Echipajul «Șoimii»,** *format din pionieri membri ai cercului de turism de la Casa pionierilor și șoimilor patriei —***Beiuș,** *după ce anul trecut au studiat fauna și flora brațului Sulina, își continuă în prezent cercetările tot în Deltă, pe Canalul Sf. Gheorghe. Vestea ne-a sosit de la pionierul* **Daniel Degău,** *căpitanul echipajului, un veritabil veteran al expedițiilor. Daniel participă anul acesta pentru a șasea oară la această tradițională acțiune de vacanță.* **«Am învățat multe lucruri noi, fiecare expediție reprezentînd pentru mine și pentru întregul echipaj adevărate examene de viață. Aici, în Deltă, ne-am deprins să vîslim, să ne orientăm prin bălți, să pescuim și să ne pregătim singuri mesele, din pește gătit în două — trei și chiar mai multe feluri.**

● *Căpitanul* **echipajului brașovean «Gențiana 22»,** *Vasile Potra, aflat în expediție pe creasta Făgărașului, transmite tuturor expediționarilor aflați pe cărări de munte «vreme bună»!*

● *Tot despre vreme... dar mai puțin bună, ne relatează în mesajul trimis, cronicarul expediției* **«Montana»** din **Petrila,** *județul Hunedoara.* **«După ore de rătăcit prin ceață și vînt, ieri, pe o vreme de urgie, ajungem la vîrful Omul. La ieșirea spre vîrf ne întîmpină un viscol nebun, pornit parcă din senin. Vom renunța să coborîm astăzi la Babele!»** *Se pare că expediționarii s-au adăpostit de această «urgie» și, veseli și optimiști, în lipsa schiurilor s-au pus pe o bătaie cu bulgări de zăpadă. De unde... se vede că nu oricine are prilejul de-a trece printr-o asemenea iarnă în luna lui cuptor!*

● *Cu un bogat material didactic, un minuțios jurnal și... impresii de neuitat s-a întors de pe Valea Vîlsanului* **echipajul «Stelele dacilor»,** *de la Școala generală nr. 15,* **Pitești.** *Expediționarii și-au îndeplinit cu succes obiectivele propuse: studierea faunei piscicole din bazinul Vîlsanului, studierea și cercetarea istorico-geografică a bazinului Vîlsanului de la vărsare la izvoare, cartografierea zonei, fotografierea principalelor obiective din bazin. Expediționarii se pot mîndri cu șansa de a fi putut studia pe Valea Buții, o specie de pește unic în lume: romanihtus valsanicolas, specie ce datează din epoca romană.*

Grupaj realizat de
LILIANA IVAN
și EMILIA TEODORU

«Salutări tuturor de la «Curmătura fiarelor»... dar despre expediția **«Leaota '78»** *veți afla amănunte într-unul din numerele viitoare.*

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

O nouă finală națională a popularei competiții sportive de masă «Daciada» a reunit la Mangalia (3—9 august), în urma unei riguroase selecții valorice, cele mai bune echipe de oină din țară, 23 la număr.

Cei 300 de pionieri sosiți aici au susținut, în cadrul celei de-a 13-a ediții a acestei «Cupe a speranțelor», nu mai puțin de 90 de jocuri, dovedind o bună pregătire fizică precum și o mare dragoste pentru frumosul și originalul nostru joc sportiv național.

Locul I și Cupa Federației Române de oină a revenit pionierilor de la **Școala generală din Gherăiești, județul Neamț,** urmați de echipa **județului Suceava** (Școala generală Frasin) și, în ordine, de cea a **județului Buzău** — Școala generală Rîmnicelul.

Concursul „EDUCAȚIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ“

11

Întrebare: Care este limita legală minimă de vîrstă de la care este permisă conducerea unei motorete «Mobra 50» pe drumurile publice?

Răspunsuri:

☐ a) 16 ani
☐ b) 18 ani
☐ c) 20 ani

Întrebare: Conform normelor de înmatriculare a autovehiculelor numai unul dintre cele trei indicative prezentate mai jos corespunde unuia dintre cele două județe din dreptul lui. Care este acest indicativ?

Răspunsuri:

☐ a) TL: Timiș, Teleorman;
☐ b) MR: Maramureș, Mureș;
☐ c) BR: Brașov, Brăila.

Adresa participantului . . . . .
. . . .
. . . .

Vă reamintim: participanții la concurs trebuie să stabilească răspunsurile corecte prin marcarea lor cu un x în spațiul special rezervat (pătrățelele din talon); **taloanele, începînd cu nr. 4 și sfîrșind cu ultimul (nr. 12) vor fi trimise la redacție la încheierea concursului, toate într-un singur plic.**

«Ce s-o fi întîmplat? Dacă n-a fost un atac de inimă, ci aici e vorba de altceva? Mihai Pavica spunea că nenea Gicu Stoian a vrut să intre în întreprindere să fotografieze ceva... Avea acel film în buzunar. Ce păcat că nenea maiorul mi l-a dat să-l pot oferi acelui necunoscut!» Gîndind astfel, Fănel își pipăi creștetul capului. Umflătura mai stăruia încă.

«Dacă aveam acel film, puteam ști ce a fotografiat nenea Gicu. Dar... aparatul unde o fi fost? Că nu l-am găsit pe furtuna aceea! Să-l fi luat, oare, cel care l-a atacat pe nenea Gicu? Atunci, înseamnă, că l-a luat cu film cu tot. Cel din buzunarul rănitului era, oare, unul de rezervă? O fi fost gol! De aceea mi l-o fi dat nenea maiorul? Dar, atunci, de ce a venit cetățeanul acela să caute filmul? Nu i-a fost de-ajuns acela din aparat? Și de ce l-a întrebat și pe Sebastian? Nu, nu, filmul acela nu era gol...»

Ajunsese în curte cînd, vîrînd mîna în buzunar și dînd peste pietricică, își aduse aminte, fulgerător, de cele povestite de Mihai: «În camera lui nenea Gicu au găsit o pietricică... Avea pe ea o substanță din cauza căreia nenea Gicu a avut «stop... i-a stat inima».

— Tăticule, eu mă duc înapoi, sus, la nenea maiorul. Trebuie neapărat să-i spun ceva.

Nicolae Dragotă își privi feciorul cu mirare, dar nu zise nimic. Îi făcu semn că putea să se ducă.

Fănel urcă treptele în fugă. Ajungînd la ușa biroului special se opri și bătu.

— Intră! se auzi glasul maiorului Bota.

Băiatul deschise ușa și intră.

— Mă iertați... am venit pentru că... pentru că am găsit ceva aici, în încăpere, cînd am ieșit cu tata...

Vorbea gîfîind. Maiorul îl domoli:

— Încet-încet. Liniștește-te Fănel. Și, ia spune-mi: nu cumva ai găsit o... pietricică?

Fănel rămase cu gura căscată. De unde știa maiorul ce găsise el?

— Întocmai. A-ați văzut cînd am ridicat-o de jos?

Bota zîmbi.

— Nu, băiete. Mi-am închipuit... Dar, fiindcă te văd băiat isteț și, după cîte știu, ai și o memorie bună, altfel n-ai fi un școlar merituos — ia spune-mi: îți amintești, cînd cu pescuitul din bulboana lui Feleagă...

— Eu n-am fost. Doar Ovidiu cu Sebastian.

— Știu asta. Dar ai aflat că în buzunarul pantalonilor era o hîrtiuță...

— Da, tovarășe maior. Cu un număr: 81915.

Tomescu, care ascultase toată discuția, interveni.

— Cum ai spus? 81915? Dar ăsta e... ăsta e...

Bota ridică mîna și nea Tomescu tăcu. Maiorul puse mîna pe creștetul copilului, simți umflătura și zîmbi.

— Uite, pentru că m-ai ajutat de două ori azi — o dată cu pietricica, a doua oară amintindu-ți acest număr — o să-ți spun de ce e atît de tulburat nenea Tomescu: numărul acesta corespunde unui cifru, al unei case de bani. Uite seiful de colo, cel roșu... Dar de azi îl schimbăm. Nu-i așa, nene Tomescu?

(Va urma)

FESTIVALUL INTERNAȚIONAL „COPIII LUMII DORESC PACEA“

NĂVODARI '78

Ca în fiecare an, tabăra internațională de la Năvodari a redevenit tărîmul generos al vacanței, al vacanței pe care o petrec, alături de pionierii români, copii sosiți de pe toate meridianele Terrei. Aici, «unde și cerul și marea sînt de smarald», unde plaja cu nisipuri argintii întruchipează un miniatural, dar fermecător și exuberant «mapamond al copilăriei», graiul comun se numește prietenie și veselie, cîntec și joc. Însă, mai mult, aici, la Năvodari — așa cum frumos spunea un băiat din Alger, Aissou Djamel —, «fiecare copil e o țară». Căci, străbătînd sute de kilometri rutieri sau mile oceanice, fiecare aduce cu sine solia de prietenie a copiilor țării sale, a ardentei lor năzuințe de pace pentru toți fiii planetei. Dar, totodată, «copilul e o țară ușor de recunoscut» — mai spunea Aissou — după însemnele și uniforma specifice organizației din care face parte, după frumusețea și coloritul costumelor populare, atît de reprezentative pentru patria sa și care ne-au încîntat cu prilejul programelor artistice pe care fiecare delegație le-a prezentat aici la Năvodari. Pentru că, în activitatea diurnă a taberei, atît de bogată și diversă — cu întîlniri de lucru, întreceri sportive, manifestări culturale, expoziții elocvente pentru preocupările lor — membrilor fiecărei delegații le-a fost rezervată o zi în care au avut rolul de protagoniști în organizarea unor interesante și atractive acțiuni și a unui spectacol. Această suită de reprezentații artistice, ca și impresionantul spectacol de gală, s-au desfășurat sub egida Festivalului internațional «Copiii lumii doresc pacea», organizat de C.N.O.P. în colaborare cu Comitetul român pentru U.N.I.C.E.F. — manifestare dedicată Anului Internațional al Copilului — 1979.

Foto: C. POPESCU

Teatrul de vară din Mamaia — o scenă în aer liber, așa cum liber și întraripat este și gîndul pur și simțămîntul generos al prieteniei, frăției și dorinței de pace pe care le nutresc toți copiii lumii. Gazdele — pionierii români au fost cei care au vestit deschiderea spectacolului de gală, prin sunetul prelung al tradiționalilor buciumași, urmat de cîntecul «Copiii lumii doresc pacea», interpretat de o formație folk.

Grupul C.I.S.V. (care face parte din Organizația internațională a satelor de vacanță) constituit din membri reprezentînd 11 țări (între care și România) intonează emoționantul imn «Să fie pace», exprimînd această înflăcărată năzuință a copiilor lumii prin versurile: «Pace, pacea va veni/ Fie ca ea să înceapă cu mine/ Pace, dulce pace/ Fie ca viața mea să fie trăită spre binele tuturor».

O formație vocală din Spania și un băiat cu o chitară, acompaniați nu de o orchestră, ci de... aplauzele ritmice ale spectatorilor, interpretează un vivant cîntec de pe meleagurile Ebrului. Pionierii cubanezi ne fac cunoscute cîteva dintre cîntecele prin care ei omagiază patria, iar algerienii ne prezintă un dans folcloric, specific copiilor, în care se împletesc elemente de pantomimă cu momente comice. Un intermezzo de muzică ușoară îl oferă copiii din R.F. Germania. Îmbrăcați în pitorești costume populare, dansatorii din R.S.F. Iugoslavia cuceresc și scenă și spectatori, în iureșul unei vestite hore, numită «Sota». De o mare audiență la public se bucură, de asemenea, cîntecele copiilor din R.S. Cehoslovacă, Franța, R.P. Bulgaria, Tunisia, R.D. Germană, R.P. Polonă, R.D. Vietnam, Austria — fiecare formație aducînd pe scenă cu-

loarea, nota de originalitate şi frumuseţe a artei ţărilor ale căror mesageri sînt. Grupul fetelor din Copenhaga (membre ale organizaţiei denumite «Ghizi») execută apoi un potpuriu de dansuri daneze, iar pionierii sovietici susţin un program alcătuit dintr-un binecunoscut dans rusesc, o piesă muzicală umoristică şi un număr de gimnastică artistică. La încheierea spectacolului pionierii români au oferit ei înşişi un spectacol — un bogat şi sugestiv evantai de cîntece şi dansuri, de costume strălucitoare, reprezentînd zonele folclorice de tradiţie de negrăită frumuseţe ale milenarului pămînt românesc.

Tabloul final a încununat această impresionantă manifestare de forţe artistice, moment în care toţi participanţii, copii de pe cele cinci continente ale globului, au înălţat un vibrant imn închinat prieteniei, solidarităţii între toate popoarele lumii pentru triumful păcii.

În cadrul amplelor acţiuni desfăşurate sub genericul Festivalului internaţional «Copiii lumii doresc pacea» a avut loc şi vernisajul unei expoziţii (la Teatrul de vară din Mamaia) — cuprinzînd acuarele, guaşe, grafică şi pictură în ulei — transfigurări artistice ale aceloraşi teme majore — frăţie, solidaritate, pace. Printre participanţii acestui concurs: Solivar Preşov — R.S. Cehoslovacă, Maria Jedlinsky — R.P. Ungară, Ernault Bertie — Franţa, Cinzia Mengoni şi Nicoleta Fortin — Italia, Kersten Beyer — R.D. Germană, Nesboisa Dogovič — R.S.F. Iugoslavia, Florina Petrina, Carmen Bertea din R.S. România şi mulţi alţi foarte tineri virtuoşi ai penelului. Incinta taberei a găzduit de asemenea numeroase expoziţii ale tuturor delegaţiilor prezente la Năvodari. Ar trebui să mai spunem că tot aici s-au desfăşurat zilnic concursuri de desene pe asfalt. Culorile cretei, caligrafia sensibilă a desenului şi literele scrise cu majuscule, dimensionînd, la proporţii de frescă, imaginile unei lumi a dreptăţii, frăţiei şi a păcii.

ILEANA PIŢA

* * *

Debut

Aurelian Pavelescu este pionier în clasa a VIII-a a Şcolii generale Lădeşti, judeţul Vîlcea. S-a remarcat la concursurile de creaţie şi interpretare, organizate în cadrul taberelor pionereşti Păuşa — Călimăneşti (1977) şi Rîmnicu-Vîlcea (1978).

Apare în emisiunea T.V. «Antena vă aparţine» într-un microrecital de poezie şi muzică tînără, fiind apreciat de poetul Adrian Păunescu ca «mic (de vîrstă), dar cu suflet mare». Recent a devenit membru al Cenaclului literar judeţean «Anton Pann», unde este invitat să-şi prezinte creaţiile poetice, alături de scriitorii vîlceni consacraţi: Lucian Avramescu, George Ţărnea, Felix Sima ş.a.

În ziarul judeţean «Orizont», din 26 mai 1978, i-au apărut poezii, însoţite de următorul comentariu: «Dovedeşte talent, imaginaţie, putere de transfigurare. Întîlnim în poezia pe care o scrie candoarea copilăriei, dar şi idei majore care anunţă o conştiinţă poetică».

Viitorul

Trăim cu gîndul, cu privirile spre mîine,
Prin microscoape electronice privim,
Trăim cu nemurirea-n inimi, şi în minte,
Cu raze laser, ultrafine, noi privim.

Privim prin sînge şi privim prin creier,
Ca să aducem nemurirea-n casă,
Privim prin viaţă, şi privim prin inimi,
Ca omul să trăiască, să trăiască.

Trăim cu gîndul, cu privirile spre mîine,
Prin microscoape electronice privim.
Trăim cu nemurirea-n inimi şi în minte,
Spre înţelegere şi pace noi privim.

* * *

AUTOBUZE PENTRU ANUL 2000

Pe străzile Parisului au apărut recent două autobuze puţin obişnuite. Deşi din exterior nu se deosebesc prea mult de actualele lor surate, cele două masini au unele calităţi deosebite: la staţii caroseriile lor se lasă în jos cu 8 cm pentru a facilita urcarea şi coborîrea călătorilor. Ele sint dotate cu instalaţii pneumatice care le conferă un mai mare grad de confort. Începind cu anul 1985 neobişnuitele maşini vor începe să le inlocuiască pe cele actuale, urmînd ca pînă în anul 2000 întregul parc de maşini din capitala Franţei să fie inlocuit cu maşini de acest nou tip.

Pioniera Camelia Baicu, o interpretă talentată a baladelor populare. (Foto: Iulia Pînzariu, Liceul de matematică-fizică, Dorohoi).

Desen de
NIC NICOLAESCU

* * *

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL VI

Cronicar: VIOREL BURA

Hotărîm să plecăm, în zori, ambele echipaje, spre peştera Gheţarul Focul Viu şi apoi la Peştera cu aluviuni. Timpul e frumos. Pornim pe marcaj bandă roşie, trecem prin poiana Bălăleasa şi după cîtva timp ajungem la locul unde se desparte marcajul bandă galbenă care duce la Peştera Neagră şi la peştera Zăpodia. Noi însă urcăm la Piatra Galbenă. De aici se deschide o privelişte încîntătoare: se vede canionul Galbenei şi locul izbucului Galbenei. Întîlnim avenul de sub Piatra Galbenii, descoperit de un alt echipaj de al nostru acum trei ani. Curînd ajungem la peştera Gheţarul Focul Viu. E uimitor de frumoasă. N-am văzut niciodată atîta gheaţă, vara. În mijlocul primei săli se află un morman uriaş de zăpadă, avînd pe fundal două stalagmite uriaşe de gheaţă. Între ele picură apă, formînd o adevărată fîntînă cu pereţii de gheaţă, iar în spatele sălii se află o cascadă de gheaţă.

De la această peşteră ne continuăm drumul spre Poiana Florilor, apoi coborîm în Valea Galbenă, aproape de un afluent al ei, Valea Seacă. Cînd ne apropiem de firul apei, în amonte, cam la 100 şi ceva de metri, descoperim două grote. Tovarăşul comandant merge în recunoaştere. Coborîm şi noi abrupt în vale. Cea de a doua grotă, este de fapt, peşteră cu aluviuni. Traversăm rîul sărind de pe o stîncă pe alta, fără dificultăţi, întrucît stîncile sînt apropiate. Intrăm în peşteră şi urcăm destul de accentuat. După puţin timp observăm că peştera continuă şi la un etaj superior. Ajungem într-o sală mare şi ne îndreptăm spre galeria ce duce în stînga, într-o altă sală. Aici apar două galerii care se înfundă. Ne întoarcem şi nu coborîm pe planul înclinat, ci venim pe sus. Întîlnim o stalagmită uriaşă, foarte alungită, care are numeroase concreţiuni. Tovarăşul comandant ne spune că se cheamă baldachin. Concreţiunile nu erau din calcit,ci dintr-un material moale, numit mondmilch. Urcăm cu grijă pe acest baldachin şi sus întîlnim nişte stalactite care aveau spre vîrf un fel de măciucă. Mergem cu atenţie să nu rupem vreuna şi iată-ne ajunşi într-un alt etaj, unde se află o sală foarte largă. În dreapta continuă o galerie, iar în stînga tavanul sălii se apropie foarte mult şi sîntem nevoiţi să mergem tîrîş. Descoperim o galerie mare, care are toate tipurile de aluviuni: pietriş, prundiş, nisip etc. Ea se îngustează foarte mult, şi iar se merge tîrîş. Se aseamănă foarte mult cu galeria întîlnită în fundul peşterii. Ne aşteptam să corespundă cu aceea, dar probabil că ele continuă la nivele diferite.

De la această peşteră ne întoarcem în Poiana Florilor, de unde urcăm accentuat spre Gheţarul Focul Viu. Liviu Pop face următoarea observaţie: «Acela este cel mai bun drum pe care cobori şi cînd mergi şi cînd vii»... Toţi sîntem de acord cu el şi dornici să ni-l arate.

Ajungem seara la corturi, bucuroşi că am văzut lucruri atît de interesante.

(Va urma)

* * *

UNUI POET AMATOR

Cum compune-o poezie
Nelu mi-o citeşte mie,
Şi-mi mai dă şi o-ngheţată
Să i-o mai ascult o dată!

UNUI «ALPINIST»

Ce frumoasă-i Detunata!
Alpinist de-acum mă fac!
Mi-a promis că-mi pune tata
Scăunelul pe rucsac!

UNUI LĂUDĂROS

De orice maşinărie
Poate povesti un an,
Dar, de-i dai un cui, nu ştie
Cum să-l bată c-un ciocan!

UNUI ELEV LA MARE

De pe plajă, Dan cu toată gura
A-nceput să strige: «Ajutor!»
Depăşise-n vise geamandura...
Şi el nu era înotător!

LA CERCUL DE AEROMODELISM

— Am acasă în balcon
O minune de-avion!
— Şi de ce nu l-ai luat?
— Păi, e numai desenat!

ÎN TABĂRĂ

Au sosit la Năvodari
Pionieri cu visuri mari
Şi-au cules cu bucurie
Nuferi de prietenie!

G. ZARAFU

Cutezătorii

Redactor şef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacţie:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAŞ

Redacţia: Piaţa Scinteii nr. 1. Bucureşti 33. Telefon: 17 60 10; ADMINISTRAŢIA: Editura «Scinteia» TIPARUL C.P.C.S. ABONAMENTE: prin oficiile şi agenţiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresindu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. 136—137 telex: 11226, Bucureşti.

12 PAGINI, 1 LEU

index 41033

NEÎNFRÎNŢII

9

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN şi CLAUDIA STĂNESCU **4**

Rezumatul episoadelor precedente: Anul 336 î.e.n. Alexandru cel Mare, regele macedonenilor, trece Dunărea prin surprindere, năvălind pe pămînturile geto-dacilor. În fruntea luptătorilor săi, bătrînul, dar viteazul Seuthes, încearcă să-i ţină în loc pe cotropitori.

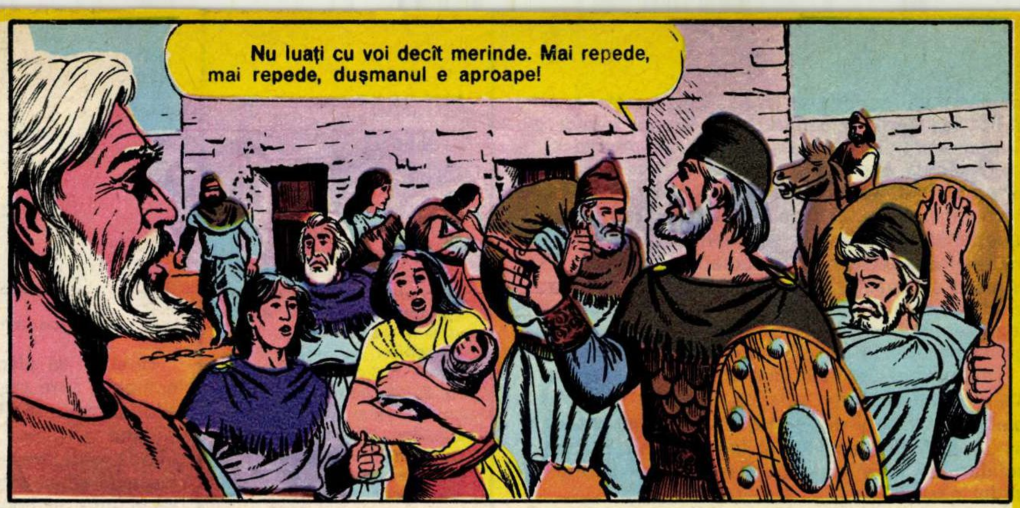
Nu luaţi cu voi decît merinde. Mai repede, mai repede, duşmanul e aproape!

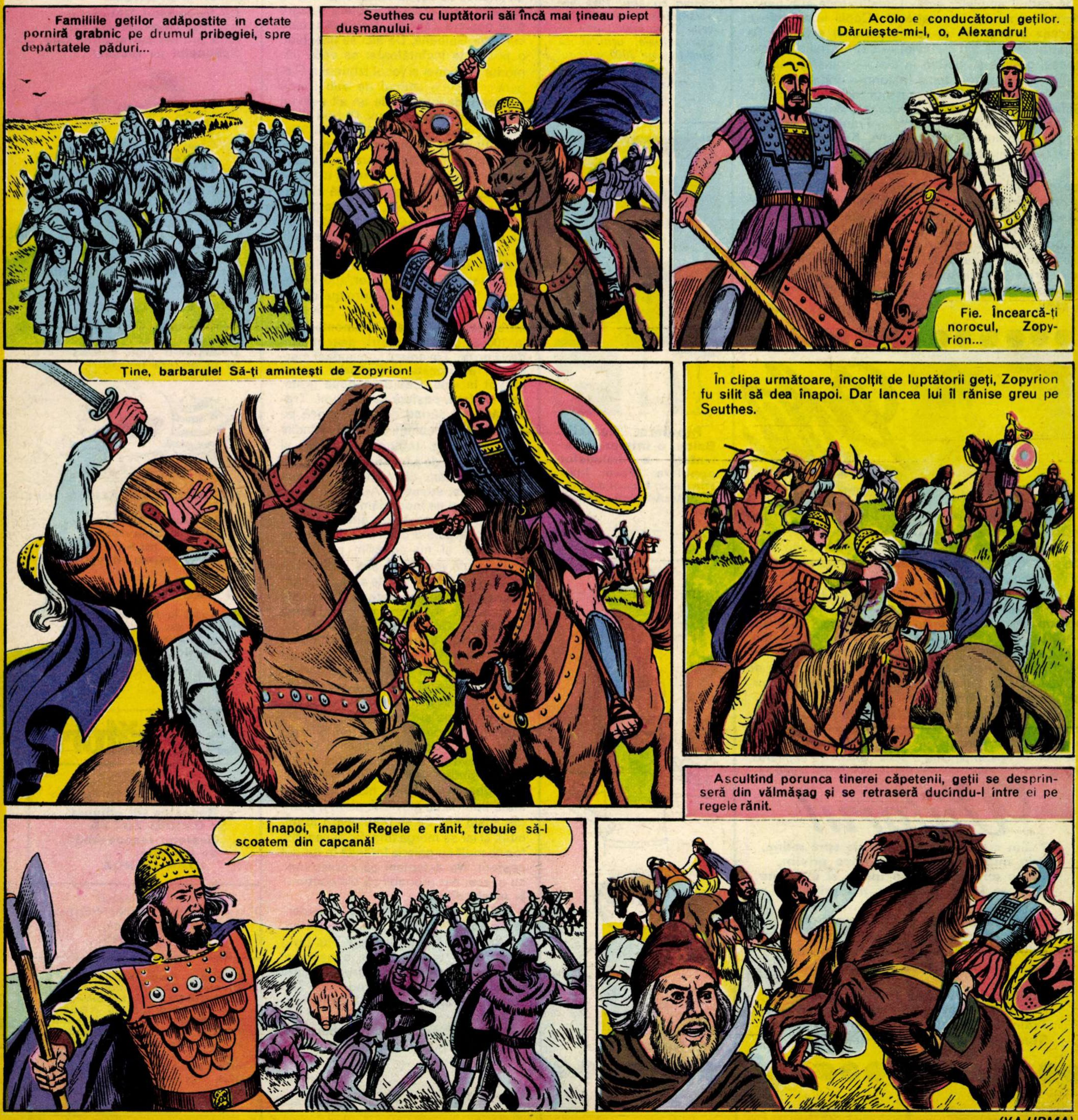
Familiile geţilor adăpostite în cetate porniră grabnic pe drumul pribegiei, spre depărtatele păduri...

Seuthes cu luptătorii săi încă mai ţineau piept duşmanului.

Acolo e conducătorul geţilor. Dăruieşte-mi-l, o, Alexandru!
Fie. Încearcă-ţi norocul, Zopyrion...
Ţine, barbarule! Să-ţi aminteşti de Zopyrion!

În clipa următoare, încolţit de luptătorii geţi, Zopyrion fu silit să dea înapoi. Dar lancea lui îl rănise greu pe Seuthes.

Ascultînd porunca tinerei căpetenii, geţii se desprinseră din vălmăşag şi se retraseră ducîndu-l între ei pe regele rănit.

Înapoi, înapoi! Regele e rănit, trebuie să-l scoatem din capcană!

(VA URMA)

34

JOI, 24 AUGUST 1978,
ANUL XII (NR. 569)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

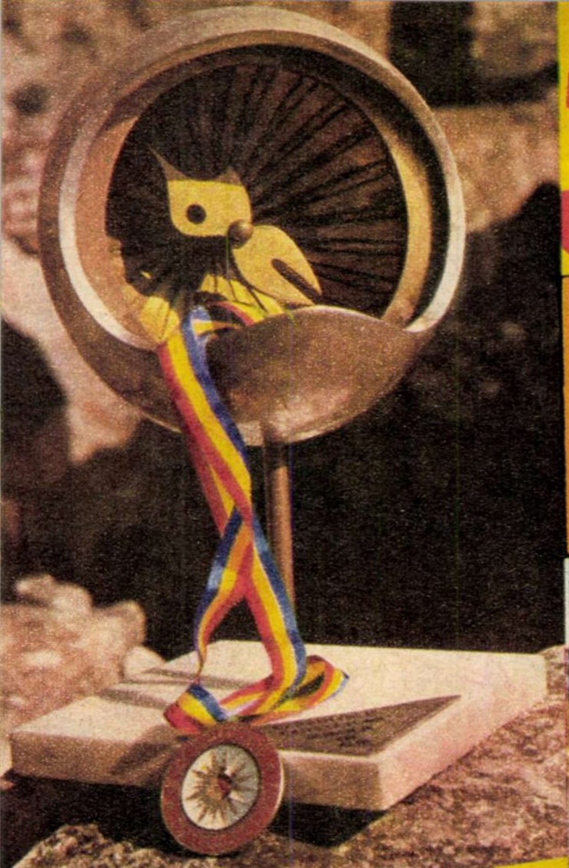

«Busola de Aur», marele trofeu al Expedițiilor «Cutezătorii», a fost obținută la ultima ediție a concursului de echipajele reunite «Lanterna magică» I și II din Halmeu, județul Satu Mare.

Foto: C. POPESCU

TRĂIASCĂ LUPTA UNITĂ A POPOARELOR PENTRU PACE ȘI COLABORARE, PENTRU O LUME MAI BOGA

TRĂIASCĂ COMUNISMUL-V

SUB SEMNUL MARII NOASTRE UNITĂȚI PARTIDUL-CEAUȘESCU-ROMÂNIA

Ziua de 23 August, cea mai mare sărbătoare națională a poporului român, a prilejuit și în acest an o puternică și entuziastă manifestare a unității întregului popor în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu. Sărbătorirea celor 34 de ani care au trecut de la acel august nepieritor al victoriei insurecției naționale antifasciste și antiimperialiste s-a desfășurat sub semnul mîndriei patriotice a oamenilor muncii pentru realizările înregistrate în ampla operă de construire a noii orînduiri, de transpunere în viață a mobilizatoarelor obiective cuprinse în Programul partidului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

Trecînd prin Piața Aviatorilor, locul de demonstrație al oamenilor muncii din Capitală, nesfîrșitele coloane au prezentat un bilanț mobilizator — izbînzile colectivelor muncitorești, ale lucrătorilor de pe ogoare, ale cercetătorilor din domeniul științei, ale oamenilor de cultură în îndeplinirea cu înalt patriotism a hotărîrilor Congresului al XI-lea și Conferinței Naționale ale partidului, au dat glas angajamentului lor ferm de a acționa cu și mai mult elan pentru ca actualul cincinal al revoluției tehnico-științifice să ridice prin înfăptuirile sale patria socialistă pe noi culmi de civilizație și progres.

Prezenți la sărbătorirea marelui eveniment istoric din viața patriei, eveniment care a deschis calea înfăptuirii celor mai profunde prefaceri pe care le-a cunoscut societatea românească, pionierii și șoimii patriei au raportat cu mîndrie despre succesele obținute de ei, făcînd cunoscute strădaniile și preocupările lor orientate în aceeași direcție cu eforturile creatoare ale întregului popor pentru devenirea comunistă a patriei. Ei au adus la marea sărbătoare raportul tinerei generații, un raport al rezultatelor tot mai bune la învățătură și în activitățile practice, un raport al hărniciei la muncă patriotică, al succeselor obținute în cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și al «Daciadei».

Din mulțimea celor ce au adus în Piața Aviatorilor entuziasm și voioșie, cîntec și voie bună s-a desprins un numeros grup de pionieri și șoimi ai patriei care au oferit buchete de flori tovarășului Nicolae Ceaușescu, tovarășei Elena Ceaușescu, celorlați tovarăși din conducerea partidului și statului. Președintele țării i-a îmbrățișat cu dragoste pe acești copii care au venit să exprime, prin gestul lor cald, recunoștința și dragostea nețărmurită față de tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai mare prieten și îndrumător al tinerei generații.

SOCIETATEA NOASTRĂ SOCIALISTĂ
23 AUGUST
TRĂIASCĂ PARTIDUL COMUNIST ROMÂN
TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU!

1

2

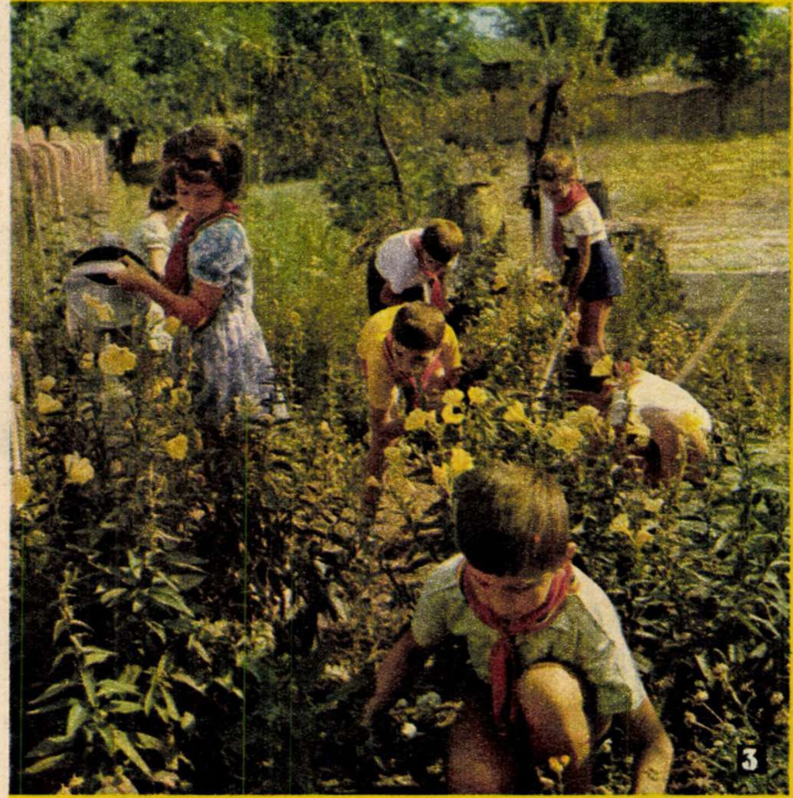
3

GATA PENTRU NOUL AN ŞCOLAR

La iniţiativa comandamentului unităţii de la Şcoala generală din Conţeşti, judeţul Teleorman, toţi pionierii, pe detaşamente, au ajutat la terminarea, în timp record, a pregătirii şcolii pentru noul an şcolar. Clasele sclipesc de curăţenie, laboratoarele au materialele didactice revizuite şi reparate, în curte se fac ultimele retuşuri la terenul de sport, aşa încît la sunetul clopoţelului, şcoala să arate ca o floare (foto 1).

Dar nu numai la şcoală, ci şi în grădina de legume a C.A.P.-ului harnicii pionieri dau o mînă de ajutor la strînsul recoltei. Cu cîntece şi voie bună, munca este mai cu spor (foto 2).

Vacanţa, însă, este vacanţă. Finalistă la ediţia trecută a Cupei «Cutezătorii» la fotbal, echipa «Olimpicii-Conţeşti» se antrenează de zor şi... cu spor, fiind, şi în această ediţie, înainte de finală, unul dintre lideri (foto 5).

Aceleaşi rezultate ale hărniciei pionereşti am constatat şi la Şcoala generală din localitatea Valea Părului din acelaşi judeţ. Sălile de clasă, materialul didactic, straturile cu flori — toate erau revizuite, împrospătate (foto3—4).

Fotoreportaj: CONSTANTIN POPESCU

4

5

EDIȚIE SPECIALĂ

Cutezătorii

SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ
DE PIONIERII DIN JUDEȚUL GORJ

CARTE DE VIZITĂ

- În cele 418 unități pionierești din județul Gorj activează 42 132 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor.
- 18 175 de copii fac parte din Organizația «Șoimii patriei».
- În cele 1566 de cercuri tehnico-aplicative și 1128 de cercuri științifice activează peste 72 la sută din totalul efectivului de pionieri din județ.
- În cadrul acțiunilor desfășurate sub genericul **«Fiecare pionier, un pom, o floare»**, sau: **«Pionierii — prietenii pădurii»**, **«Un dar pentru generațiile viitoare»**, au fost plantați **50 000 pomi fructiferi, 30 000 arbori ornamentali, 200 000 puieți de brad, molid, pin, stejar,** împădurindu-se astfel o suprafață de peste **100 ha.**
- Harnicii pionieri gorjeni au colectat și valorificat, în acest an, peste **230 000 kg fier vechi, 180 000 deșeuri de sticlă, 55 000 kg deșeuri de hîrtie, 10 000 kg plante medicinale.** În fruntea acestor acțiuni se află pionierii din unitățile: **Brănești** și **Bengești,** care și-au realizat angajamentul de muncă patriotică pe întreg anul.
- La Festivalul național al muncii și creației «Cîntarea României» mii de pionieri și șoimi ai patriei, constituiți în peste **10 500 formații artistice,** se întrec pe scenele căminelor culturale, ale cluburilor muncitorești în școli și tabere de odihnă.

Este demnă de remarcat activitatea corurilor pionierești din municipiul **Tg. Jiu,** orașul **Motru,** grupurile vocale de la Școala generală **Cărbunești,** Casa pionierilor și șoimilor patriei din orașul minier **Motru,** Școala generală **Polovragi,** montajele literar-muzicale de la Școlile generale nr. 1 și 5 din **Tg. Jiu,** Școala generală **Celei** și **Pociovaliștea.**

- Concursul de poezie și proză **«Tinere condeie»** a antrenat aproximativ **10 000 de pionieri** care au abordat în creațiile lor tema dragostei față de patrie și partid, teme inspirate din viața de școlari, din munca părinților lor — comuniștii.

GHID, PE NEAȘTEPTATE

Zilele de vacanță m-au îndemnat să pășesc, cu bucurie, pragul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu, cu dorința de a-mi întîlni prietenii, de-a revedea atelierele, sălile frumos amenajate, de a-mi continua preocupările. Dar mai ales, pentru că aflasem că lucrările noastre, executate în timpul anului, se aflau acum într-o importantă și bogată expoziție.

Prima întîlnire o am cu Daniela Prună, una dintre cele mai harnice membre ale cercului de artă plastică. Acum, în rolul de gazdă, ea vorbește unui grup de expediționari sosiți de la Drobeta-Turnu Severin. Îmi dau seama că lucrările noastre de pirogravură și ceramică, inspirate din basmele populare românești, îi interesează mult pe oaspeți. Împreună cu ei, ca un vizitator străin, merg și eu mai departe. Întîlnim pionieri care lucrează cu multă preocupare aero și navomodele. Acorduri plăcute de instrumente muzicale ne îndeamnă să intrăm în încăperea unde orchestra de muzică populară făcea de zor repetiție. «Pregătim un spectacol ce va fi prezentat în cea de a II-a ediție a Festivalului național al muncii și creației «Cîntarea României», spectacol ce va avea loc, pentru prima oară, în cinstea sărbătoririi zilei de 23 August», ne-au spus tinerii artiști. Mi-am dat seama, încă o dată, cît de minunate condiții de a ne dezvolta aptitudinile, talentele ne stau la dispoziție!

Nu m-am putut reține și am intervenit și eu, alături de Daniela, cu explicații pentru prietenii din Drobeta-Turnu Severin.

LILIANA VÎLCEANU, clasa a VI-a,
Școala generală nr. 6, Tg. Jiu

CÎNTAREA ROMÂNIEI
CONCURSUL FOLCLORIC INTERJUDEȚEAN AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR
PE FIR DE BALADĂ

Concursul interjudețean «Pe fir de baladă», organizat de gorjeni, a devenit o tradiție frumoasă.

PIONIERI CÎȘTIGĂTORI ÎN COMPETIȚIA NAȚIONALĂ „DACIADA“

TATIANA BOIAȘU, Șc. gen. nr. 2, **Motru; MIREL COCONEȚU,** Șc. gen. **Novaci** (tenis de masă).

MARIA VLĂDESCU, Șc. gen. nr. 3, **Tg. Jiu** (cros).

EMILIA PILICĂ, Licěul **Bîlteni; GHEORGHE VASILOIU, Tismana** (șah).

Echipele **«Gilortul», Tg. Cărbunești** și **«Vulturii»,** Șc. gen. **Polovragi** (fotbal).

Echipa Școlii generale **Novaci** (oină).

Formația de fluierași din Polovragi **a obținut locul II pe țară la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».**

Pionierii din Turcinești, **ca de obicei — harnici.**

Pasionați radiofoniști de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Tg. Jiu.

Cinstind memoria eroilor neamului.

«FLOAREA PRIETENIEI, 1978»

Desfășurată cu puțin timp în urmă, etapa județeană de cicloturism ne-a oferit încă o minunată posibilitate de a face cunoștință cu multe dintre realizările oamenilor muncii din județul nostru.

Parcurgînd traseul Tg. Jiu, Peștișani, Tismana, Padeș, Valea Mare, Glogova, Motru, Tismana, care însumează peste 200 de km., am vizitat unele dintre cele mai importante întreprinderi și unități economice, monumente istorice și de artă ale Gorjului.

Emoționante au fost întîlnirile noastre, ale pionierilor cicliști, cu muncitori fruntași de la unele unități industriale din Tg. Jiu, șantierele Trustului de construcții hidroenergetice Tismana și Valea Mare, cu minerii de la Motru. De asemenea, de un interes deosebit s-au bucurat adevăratele lecții de istorie—popasurile la Casa memorială Ecaterina Teodoroiu, Muzeul de istorie Arcani, monumentul de la Padeș.

Împreună cu pionieri din Tismana, Padeș, Glogova, Motru am organizat frumoase programe artistice și jocuri distractive.

Ca membru al echipajului, pot aprecia cu mîndrie buna pregătire de care au dat dovadă cei 60 de pionieri și, mai ales, comportarea lor ireproșabilă de-a lungul întregului traseu.

SORIN SPERDEA
clasa a VIII-a,
Școala generală nr. 8, Tg., Jiu

Redactor: ELENA MĂNESCU

COLEGELE

Schiţă de VINICIU GAFIŢA

De ce o urmărea mereu pe Simona? Ce avea împotriva ei chiar înainte de a-i fi adresat vreo vorbă?

La prima adunare, ochii Danielei au fost atraşi, aproape fără voie, de prezenţa unei pioniere de pe latura din faţă a careului. Tot timpul ceremonialului s-a întrebat ce avea deosebit această fată de o remarcase dintr-o dată între cei aproape o sută de pionieri veniţi odată cu ea în tabără. Mai scundă decît colegele lîngă care se aşezase, cam plinuţă la trup şi cu pielea feţei smeadă, cu părul negru legat în două coade groase, strîns împletite, pioniera aceea nu avea nimic deosebit la prima vedere. Totusi Danielei îi venea să se uite mereu la ea si asta o necăjea. «Poate am mai întîlnit-o în vreo tabără», îşi spuse ea şi începu să se gîndească la toate fetele pe care le cunoscuse în taberele pe unde fusese de cînd era pionieră. Putea să facă acest lucru fără efort, cunoştea bine ceremonialul ridicării drapelului, a primelor ore de viaţă în tabără, cînd totul e nou şi totuşi atît de asemănător cu ceea ce ai mai trăit cîndva, în timpul anului şcolar, sau în alte tabere de pe diferite meleaguri ale ţării.

Abia mai tîrziu, cînd a putut să se apropie de grupul celor din oraşul Galaţi, cînd a văzut-o mai de aproape, Daniela a descoperit ce anume avea deosebit pioniera care-i atrăsese privirile în timpul ceremonialului: costumul. Bluza era albă curată, fără nici o cută de prisos, parcă atunci ar fi ieşit spălată şi călcată din mîna celei mai desăvîrşite gospodine. Cravata strălucrea bine întinsă, cu colţurile drepte, cum ea nu reuşea să le păstreze nici o oră măcar cînd se îmbrăca în uniforma de pionieră. Iar fusta părea scoasă dintr-o cutie specială, nu dintr-un geamantan micuţ sau dintr-o sacoşă, cum observase ea că au toti pionierii veniţi în tabără. «Fata mămicăi, o categorisi Daniela, una care nu pune mîna pe nimic ca să nu-şi murdărească hainele».

În ziua aceea, ca şi în cele următoare, Daniela a observat-o în continuare pe colega ei. A aflat că o cheamă Simona Busuioc, că e din Galaţi şi că învaţă foarte bine. Deşi nu lipsea de la nici o activitate, iar la joacă era mereu în mijlocul copiilor, Simona îşi păstra uniforma la fel de curată. Bluza ei nu se înverzise în coate, şosetele nu aveau urme de praf sau de noroi, pe fustă nu rămăseseră urme de la iarbă sau de la pămîntul pe care se aşezau adeseori ca să se odihnească, după o plimbare prin curtea taberei, renunţînd la băncile pe care, nu se ştie de ce, acolo le dispreţuiau cu toţii. Aceasta o intriga pe Daniela cu atît mai mult cu cît Simona apărea numai în costumul de pionieră, ca şi cum n-ar fi avut altă îmbrăcăminte.

Pînă la urmă a întrebat-o:

—Tu cum faci că-ţi păstrezi atît de curată uniforma?

Simona a privit-o mirată.

—Cum să fac? O port.

—Dar de ce nu se murdăreşte?

—Ba se murdăreşte. Acum ar trebui s-o spăl, dar aici n-am unde să o calc.

—Tu îţi speli singură costumul?

—Tu nu?

—Mie mi-l spală mama. Ea e foarte pricepută. Dar nu ca a ta.

Simona lăsă privirile în jos. Murmură:

—Eu nu mai am mamă. A murit acum doi ani.

—Eşti singură?

—Cu tata şi cu doi fraţi mai mici.

—Ce e tatăl tău?

—La Combinat. Muncitor.

—Şi tu faci gospodăria casei?

—Dacă sînt mai mare! Acum a venit o mătuşă pentru două săptămîni, cît stau în tabără.

De data asta Daniela a fost aceea care a plecat ochii. Îi părea rău că adusese vorba despre lucruri care o întristau pe colega ei de tabără. Totuşi nu simţi dorinţa de a o mîngîia.

—Să mă înveţi şi pe mine cum să păstrez curat costumul, stărui ea.

Simona ridică din umeri.

—N-am ce să te învăţ. Şi costumul tău e foarte curat.

Daniela ştia că nu e adevărat. În clasă, acolo, la şcoala din satul ei, era dată drept exemplu de ţinută şi curăţenie. Mama ei era mîndră că are o fetiţă atît de ordonată. Dar niciodată cînd fusese în tabără nu izbutise să-şi ţină uniforma curată. Se simţea atît de liberă încît uita să mai fie atentă la felul cum se aşază, cum merge, cum se joacă.

În după-amiaza celei de a patra zile, participară la o acţiune de înfrumuseţare a taberei. Detaşamentul în care erau Simona şi Daniela urma să plivească răzoarele cu flori ce mărgineau aleile. Plantele micuţe, abia semănate înainte de venirea lor acolo, fuseseră năpădite de buruieni.

Fiecare pionier primi o porţiune cuprinsă între doi ţăruşi văruiţi alb, pe care era întinsă o sîrmă. Pentru Daniela această muncă era dintre cele mai plăcute. Avea impresia că smulgînd buruienile ajută la distrugerea răului în lume.

Se simţea bună, puternica.

—Simona, ce faci acolo? auzi ea deodată pe profesorul comandant al detaşamentului care supraveghea munca pionierilor săi.

Toate capetele se întoarseră într-acolo. Porţiunea dată Simonei pentru plivit era curată, neagră, parcă ar fi fost proaspăt săpată.

—Tu nu ştii ce înseamnă să smulgi buruienile, să pliveşti un strat de flori sau de legume?

Simona privea înspăimîntată la profesor.

—Am... cred că am greşit... încerca ea să explice, dar lacrimi mari i se rostogoliră din ochii negri, adînci.

Daniela o privi mirată, apoi veni repede lîngă ea.

—Nu-i nimic, spuse profesorul comandant. Vom aduce flori şi le vom planta din nou, le vom răsădi.

Au ajutat cu toţii. În scurt timp partea aceea de răzor a înverzit iarăşi. Apoi au cărat apă, au udat.

Simona a lucrat laolaltă cu ceilalţi pionieri, afînînd pămîntul, scobind mici gropiţe cu degetele, alergînd cu găleţile la pompa din spatele pavilionului. Dar, la sfîrşit, uniforma ei era la fel de curată, parcă atunci o îmbrăcase.

Totuşi, seara, în lumina puternică din sala de mese, Daniela a zărit pe bluza Simonei două pete mai întunecate. Erau urmele lacrimilor. Şi deodată îi deveni dragă Simona, merse la ea, o îmbrăţişă şi o sărută. O simţea atît de aproape, atît de aproape!

INSTANTANEE

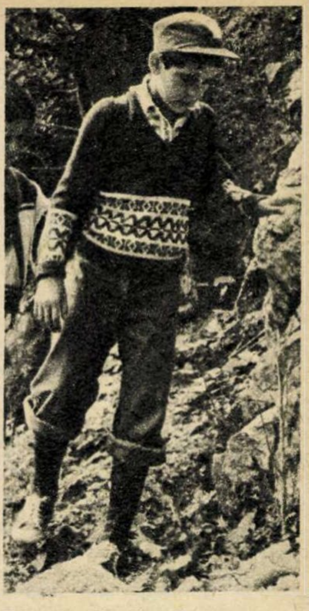

RUCSACUL

Nu mă îndoiesc că mulţi dintre voi ştiţi ce-i acela un urcuş pe munte — dar nu strică să ne reamintim: paşi ce se caţără greu pe pante, efortul de-aţi păstra echilibrul într-un loc mai lunecos; «piciorul stîng... aşa, acum... încă odată, uf! — şi dreptul!» — gîfîială, sudoare, o mică pauză, să-ţi mai tragi sufletul, o privire înainte (rareori înapoi) să vezi cît mai e... Ehe, este! şi iar la drum...

V-aţi amintit?

E adevărat, nu pe tot traseul ei o drumeţie pe munte seamănă cu pasajul surprins mai sus — dar nu rareori astfel de pasaje există.

E greu? Este, cum să nu fie!

Dar ia gîndiţi-vă cum ar arăta «scena» închipuită mai sus, dacă protagonistul — un băiat care trece într-a V-a, potrivit la statură ca mulţi dintre voi — ar avea pe spate un rucsac plin! Da, un rucsac plin cu alimente — un rucsac de care mulţi dintre tovarăşii săi de traseu nu-şi aduc aminte decît, sus, cînd a venit ora gustării.

...În drumul spre lacul Scropoasa, drumeţii au parcurs aproape jumătate din distanţă. Încă «de jos» băiatul acela cu ochi albaştri, care trece la toamnă într-a V-a, cu nimic mai vînjos decît mulţi dintre cei de-o vîrstă cu el, cu mult mai puţin vînjos decît alţi tovarăşi de drumeţie din clasele a VII-a sau a VIII-a, el, băiatul acela, n-a dat rucsacul nimănui! La un moment dat a simţit că i se moaie genunchii, s-a uitat în jurul lui poate cineva... dar cine să? — şi adunîndu-şi puterile a luat-o iarăşi la drum.

— Mai poţi?

— Pot, cum să nu!

— Ce-ar fi să-l mai dai unui coleg de-al tău, unui prieten?

Băiatul pleacă fruntea. I se vede oboseala în ochii albaştri lucind intens pe figura îmbujorată de efort: «Păi... l-aş da eu dar mi-e ruşine să le zic».

Ca să vezi cui îi era ruşine! Tocmai lui Radu Butunoi din Galaţi, un băiat care trece într-a V-a şi care avea în grupul său în ziua aceea atîţia care ar fi putut să...

Uşurat de povară, băiatul răsuflă, nu însă înainte de-a se asigura că «vedeţi, aici la umăr curelele să stea aşa» — si le aranjează ei «căci altminteri vă taie la clavicula».

Tot el, Radu, era plin de griji pentru altul, pentru alţii...

T. ILIE

Expediţiile „CUTEZĂTORII“

CÎND RĂSPUNZI CU „DA“ IREZISTIBILEI CHEMĂRI A MUNŢILOR

Asupra copiilor din localităţile situate în aria geografică a cîmpiilor, munţii exercită permanent o irezistibilă chemare căruia ei îi răspund pînă la urmă, fiecare după cum poate şi după cum se pricepe mai bine.

In vara aceasta, nouă pionieri din satul Parepa-Ruşani (judeţul Prahova) au dat ascultare acestei chemări, organizîndu-se din vreme într-un echipaj intitulat «Bucegi» şi pornind spre munţi nu oricum, ci ca expediţionari. Şi pentru că au pornit aşa şi nu altfel, întîlnirea şi cunoştinţa lor cu Bucegii a fost după cum ne-au mărturisit şi după cum puteţi constata şi din imaginile celor alăturate — deosebită din toate punctele de vedere.

Zilele petrecute de aceşti pionieri expediţionari de la şes pe cărările Bucegilor, le-a oferit numeroase surprize şi... lecţii , una mai interesantă şi mai utilă decît alta, fiind cele mai frumoase şi mai «pline» zile de vacanţă. Pionierul Marcel Petre, căpitanul echipajului — un băiat bine legat, cu părul numai cîrlionţi şi cu capul plin de idei — rememorează acum, după încheierea cu succes a expediţiei, cîteva dintre ele?

Ne vorbeşte, în primul rînd, despre starea vremii. Vreme care a fost aşa şi aşa. Adică şi frumoasă, şi urîtă. Şi cînd a fost urîtă, adică ploioasă şi friguroasă, i-a pus la încercare grea pe cei nouă şi cu profesorul-comandant — Tino Ferrario — zece. Să urci prin munte, ore în şir pe ploaie, ud pînă la piele nu-i chiar aşa de uşor. Dar ei au urcat totuşi. Şi, pe astfel de vreme, nici măcar la popasuri nu le-a fost mai uşor. Să faci focul, la care să-ţi usuci hainele, să te încălzeşti şi să-ţi pregăteşti mîncarea... Şi, culmea, o dată, într-o asemenea zi ploioasă, le intrase la apă şi ultima cutie cu chibrituri. Pînă la urmă au reuşit totuşi să rezolve şi această «problemă». Mai întîi au încercat cu cremene, dar fără succes; iasca nu lua foc şi pace. Ideea salvatoare a venit din partea Georgetei Simion, fotoreportera echipajului: a demontat aparatul de fotografiat şi cu ajutorul lupei aşezată în calea razelor soarelui care mai ieşea cînd şi cînd din nori, le-a concentrat pe o bucăţică de hîrtie şi în cîteva clipe aceasta a luat foc. Apoi focul a fost «pus la lucru» de către Ioana Simion, bucătarul şi responsabilul cu resursele culinare ale echipajului. Şi, în cîteva minute, doar, mirosul îmbietor de slăninuţă la frigare se împletea cu voia bună a celor zece.

Dar în jurnalul de bord al echipajului, dificultăţile create de vremea ploioasă ocupă un spaţiu relativ restrîns. Mult mai multe pagini sînt acoperite cu descrierea altor întîmplări de neuitat. Cum e, de pildă, descoperirea unei peşteri necunoscute în zona Cheilor Tătarului. La început abia observabilă, după ce au pătruns în ea, peştera le-a oferit prilejul de a face, pentru cîteva ore, pe speologii, permiţîndu-le să înainteze în munte cîteva zeci de metri. Meritul descoperirii aparţine tuturor, dar în ceea ce priveşte cercetarea ei, şi-au spus cuvîntul îndeosebi Costel Savin, speologul echipajului, Manda Ghinea, zoologul, precum şi botaniştii Mihaela Neacşu şi Viorica Minea.

În altă zi, ajungînd la Curmătura Fiarelor de pe Duda Mare, expediţionarii au întîlnit o stînă de oi atît de mare, că nu le venea să-şi creadă ochilor: de peste o mie de mioare. Aici au fost primiţi deosebit de călduros de către baciul Vasile, care a ţinut să-i cinstească cu urdă proaspătă, caş afumat la foc de cetină de brad şi brînză de oi în scoarţă de brad. Întîmplarea a făcut să sosească în acelaşi punct şi o altă expediţie «Leaota '78», organizată de pionierii de la Şcoala generală din comuna Bucşani, judeţul Dîmboviţa, condusă de învăţătorul Adrian Dragna. Imediat s-au înfiripat discuţiile în legătură cu peripeţiile trăite de membrii celor două echipaje, s-au legat prietenii de neuitat. Cei din Bucşani au avut de povestit şi ceva mai deosebit: s-au întîlnit cu un urs! Acesta părea blînd şi dispus eventual să primească ceva... de-ale gurii. Baciul Vasile le-a lămurit misterul: moş Martin era, de fapt, o ursoaică mai vîrstnică, o vecină paşnică a stînei, care din cînd în cînd vine să primească cîte ceva de la ciobani. Doar cu dulăii stînei nu se prea împacă...

Spre seară, coliba baciului Vasile a devenit neîncăpătoare. Au încercat să amenajeze cît de cît culcuşuri cu cetină de brad dar... era cam tare şi udă în urma ploilor căzute pînă după-amiază. Cînd erau hotărîţi să doarmă cum s-o putea, «apare» o altă surpriză: doi tovarăşi instructori de la Consiliul Judeţean al Organizaţiei Pionierilor Dîmboviţa au urcat muntele cu două baloturi de paie uscate în spinare şi cîteva pături în speranţa că-i vor întîlni pe expediţionari. Şi-au întîlnit două expediţii, nu una! Au făcut un foc mare la care şi-au preparat o cină pe cinste (baciul Vasile a avut, aici, un cuvînt greu de spus) şi şi-au uscat echipamentul. Schimburile din rucsacuri au fost extrem de folositoare. Apoi cerul s-a înseninat, vîntul a început să bată, alungînd norii negri şi anunţînd o zi frumoasă.

Numai cine are curajul să răspundă cu «da» irezistibilei chemări a munţilor, aşa cum au avut membrii echipajului «Bucegi» se poate lăuda cu asemenea zile de vacanţă, într-adevăr de neuitat.

Reportaj de CĂLIN CREŢU

ÎNTÎMPLARI DIN tabără

Schiță de GICA IUTEȘ

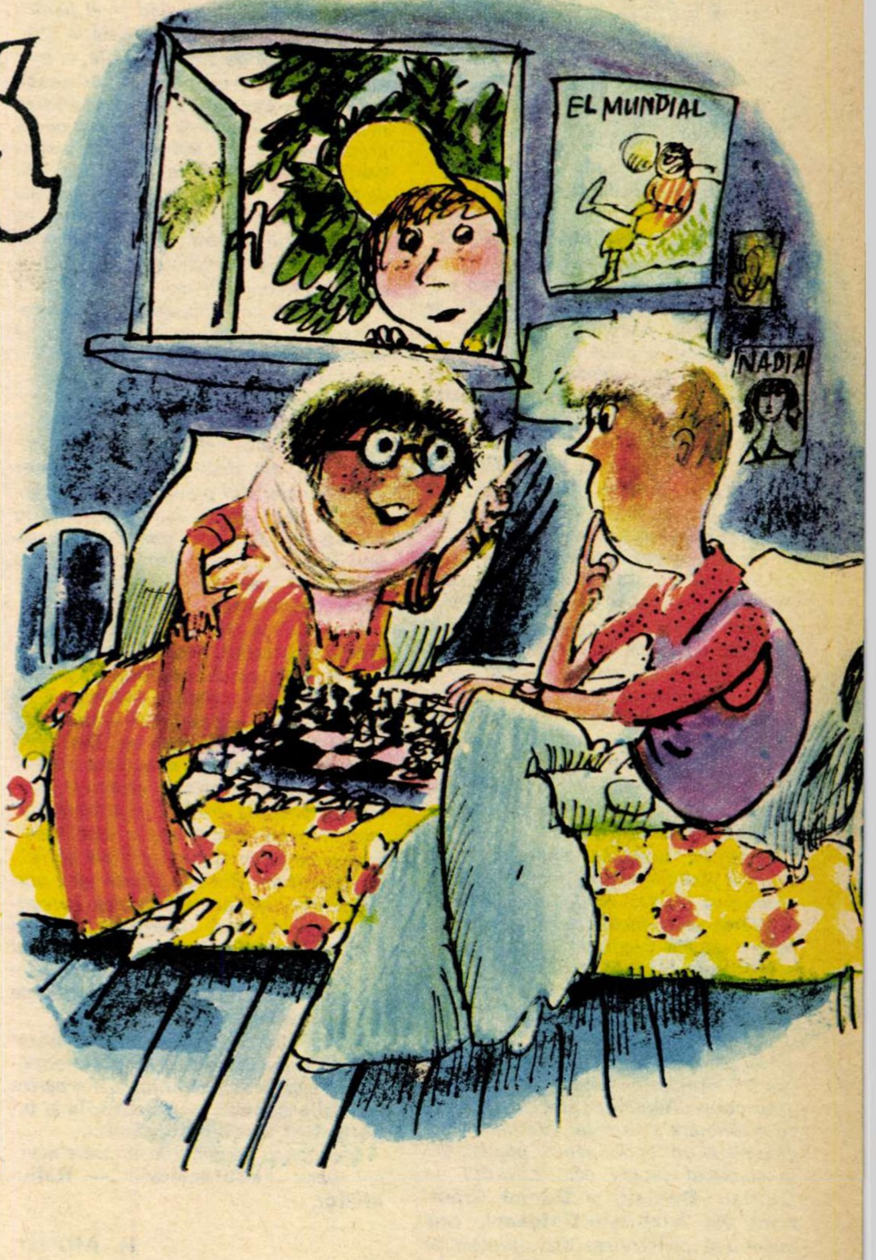

La șapte dimineață, în careu, la ridicarea pavilionului, Violeta nu era. N-am zărit-o nici la micul dejun, în seria întîia, nu era, în seria a doua nici urmă. N-a apărut nici la întîlnirea de la orele 11 cu tovarășa scriitoare. Unde putea să fie, de lipsea de la toate acțiunile? Asta ne intriga peste măsură.

—O fi la infirmerie? se trezi vorbind Victor Moraru.

—Ce infirmerie? Aseară părea mai mult decît sănătoasă! bombăni Mache. Atunci unde e? întrebă Alibei dezamăgit. Doar n-o fi invizibilă!

—Hm, dar dacă o fi chiar la infirmerie? Poate că suferă de mustrări de conștiință! —am rîs eu și am propus să facem o mică incursiune la infirmerie. Mă duc la cabinetul medical să cer un antinevralgic.

Mai fusesem o dată la cabinetul medical, cînd avusese Mărcușan cel mare febră, așa că locurile nu-mi erau chiar necunoscute și, deci, am intrat să mă documentez în problema noastră, iar ceilalți au rămas afară să mă aștepte. Dar cabinetul medical era închis. În vîrful picioarelor, m-am îndreptat spre ușa din fund, o rezervă cu patru paturi goale. Rezerva următoare, două paturi goale. Ei drăcie!... Deodată am auzit o voce prea cunoscută care striga:

—Te ard, Dănuțule! Te distrug!

Am apăsat binișor pe clanță și am putut să-l văd pe simpaticul nostru pictor Mărcușan cel mare. Juca șah cu un băiețel mic și sfrijit, înfofolit la gît cu un prosop mare cu franjuri.

—Ce faceți aici? Sînteți bolnavi?

—Salut, măi! îmi răspunse vioi Mărcușan. Ce părere ai că tocmai cînd s-a făcut vremea frumoasă mi-a trecut și mie temperatura?!

—Eu am amigdalită cronică! mi se jelui micuțul. Mie nu-mi dă drumul! Trebuie să mai stau trei zilei aici, și el pleacă. Ce mă fac?

—Cum, nu mai e nimeni bolnav pe-aici? am întrebat eu cu toată diplomația.

—Cine să mai fie? Numai noi, nu vezi? Tovarășa soră a plecat să-mi aducă hainele! Vreau s-o văd pe tovarășa scriitoare care a venit!

—Vreau s-o văd și eu! începu să scînciască micutul.

—Ai s-o vezi! l-am mîngîiat eu. De-abia a venit!

—Nimic! i-am informat eu pe cei de-afară. Un caz de amigdalită cronică și drăgălașul nostru de pictor care nu mai are temperatură!

Dacă Violeta nu se afla nici la infirmerie, unde putea să fie? Un mister de nepătruns se înălța în fața noastră ca un zid.

—Trebuie să aflăm ceva. Nu se poate să fi dispărut așa... încercă Mache să ne insufle noi speranțe.

—Ia stați! sări Alibei înviorat de o idee neașteptată. Ia uitați-vă! O vedeți pe fata aceea cu rachetele? Vine încoace! O cheamă Tămărașu, e locțiitoarea de comandant. Ce-ar fi s-o întrebăm pe ea?

Nu prea le cunoșteam pe colegele de tabără, ele aveau grupul lor, noi, grupul nostru. Alibei, fără să mai aștepte să ne mai gîndim dacă e bine sau nu, se repezi:

—Dacă nu te superi, căutăm o colegă de tabără, pe Violeta!

Fata, care ducea în brațe un maldăr de rachete de tenis, era «solidă», cu părul tuns scurt și mai înaltă cu un cap decît Alibei. Se opri, îl privi fix și-l luă din scurt, energic:

—Eu sînt Violeta! Spune repede ce ai de spus, că mă duc la Club.

—Ăăă, păi noi... începu Alibei să se bîlbîie... e vorba de altă Violetă!

Cînd am văzut cum se pierde cu firea, i-am sărit în ajutor cu prima minciună care mi-a venit în minte.

—Trebuie să luăm o carte și...

—Înseamnă că o cauți pe Leta Nicolici de la bibliotecă. Și plecă grăbită cu rachetele, lăsîndu-l pe Alibei complet descumpănit.

—Al naibii! oftă el.

—Mai la urhma-urhmei de ce o căutăm? ne întrebă în mod filosofic Victor Moraru.

—Păi s-o salutăm cu stimă și respect! l-am lămurit eu.

—Haidem la bibliotecă, hotărî Mache. Poate găsim vreo carte de-a tovarășei scriitoare. Ce zici? îmi ceru el părerea.

—Chartea este cel mai chredincios phrieten în clipe ghrele! filosofă din nou Victor, oprindu-se să-și lustruiască ochelarii cu așa-zisa piele de căprioară pe care o ținea cu grijă într-o cutiuță specială.

Am ajuns și la bibliotecă. Ne-am învîrtit de colo-colo, strategic și, în sfîrșit, am intrat. Erau vreo patru fete, dar dintr-o singură ochire am văzut că nici una dintre ele nu era persoana căutată.

Una, care se afla îndărătul raftului cu cărți, cocoțată pe o scăriță și cu un creion în dinți, ne-a observat și ne-a oprit încă de la ușă. Se debarasă de creion cu un gest fulgerător și strigă plină de energie:

—Vă rog, vă rog. Acum se întocmește catalogul bibliotecii. Veniți mîine dimineață!

Avea niște cozi roșcovane, subțiri, încovoiate pe lîngă urechi și un glas ca o trompetă.

—O căutăm pe Violeta, zise Mache ferm și netulburat.

—Degeaba mă căutați, v-am spus, degeaba insistați, acum facem inventarul!

Mache își schimbă poziția de pe un picior pe altul și insistă cu o hotărîre, poate demnă de o cauză mai dreaptă:

—Nu e vorba nici de Violeta Tămărașu, nici de Leta Nicolici, ci de altă Violetă.

Cele trei ajutoare ale Letei Nicolici, numai ochi și urechi, chițcăiră slab, timid la început, apoi se porniră cu hi-hi și ha-ha.

Violeta Nicolici însă nici nu clipi. (Era mult mai energică decît Violeta Tămărașu). Spuse rar și apăsat:

—Nu există în tabără o a treia Violetă! Și vrînd să arate că a încheiat orice discuție, înșfăcă în dinți creionul și mai urcă o treaptă, cu o mișcare atît de elocventă, încît scărița se balansă amenințător.

—Bună ziua! zise Mache bățoș și făcu stînga împrejur.

Simțeam că mi s-au aprins urechile de ciudă. Niște nesuferite! Toate. Ce naiba, ne facem pur și simplu de rîs cu povestea asta. Investigații, investigații, dar nici chiar așa, să ajungem de rîsul curcilor...

Și astfel, Violeta asta, a treia, devenise pur și simplu o enigmă.

La ședința de cenaclu cu tovarășa scriitoare ne-am așezat tocmai în fundul sălii, dar ce crezi, locțiitoarea de comandant, Violeta I, cum l-a zărit pe Alibei, l-a și luat la rost:

—Ei, cum e situația? Tot o mai căutați pe Violeta a treia, ori ați găsit-o?

—Nici n-am găsit-o, nici n-o mai căutăm! mormăi Alibei prudent.

—Poate că ar trebui s-o căutați în tabăra vecină, îl sfătui Tămărașu Violeta cu un surîs care spunea mult mai mult.

Dar noi ne-am uitat cu gurile căscate unul la altul. Ăsta era deci tot misterul! Violeta a treia trecuse numai așa, în vizită, prin tabăra noastră și rămăsese la televizor, unde își avea locul preferat... Ei, lasă, dacă nu i-o place...

Îndată după ședința de cenaclu am și pornit la acțiune. Am ales un scăunaș beteag de două picioare, l-am oblojit frumușel și l-am păzit ca pe ochii din cap. Dar, în seara aceea, Violeta a treia n-a mai apărut la televizorul nostru...

RALIUL IDEILOR

Lansam noua rubrică a «Cutezătorilor» în nr. 29 cu formula: **Sînteți curioși? Sînteți studioși? Sînteți activi? Sînteți inventivi?**

De fapt, răspunsul îl cunoșteam din felul cum iau parte cititorii noștri la toate acțiunile revistei.

Avem acum o nouă confirmare: răspunsurile lor la problema: **Cum pot fi reutilizate ambalajele din material plastic.**

Mai mulți cititori, printre care **George Chițu,** *Școala generală nr. 1,* **Rîșnov-Brașov,** *și* **Adrian Bodea,** *Școala generală nr. 1,* **Beiuș-Bihor,** *sînt de părere că paharele de înghețată pot folosi la confecționarea ghivecelor nutritive pentru răsaduri. Adrian mai imaginează un interesant pahar decorativ, compus dintr-un pahar de înghețată introdus într-unul de sticlă, între care s-ar intercala o vedere colorată. Cu condiția să găsim un pahar de sticlă de dimensiunile dorite... Același corespondent socotește că din cutiile de plastic de dimensiuni reduse pot fi confecționate servicii de condimente, iar din capacele de carioca — mici casete pentru ace.*

Anca Platon, *Liceul «Garabet Ibrăileanu»,* **Iași,** *se gîndește de pe acum la jucăriile pentru pomul de iarnă, propunînd — fără detalii, din păcate — utilizarea ambalajelor ca materii prime pentru aceste produse ale fanteziei.*

Marilena Huțuleac *din* **Ungureni-Botoșani** *descrie foarte frumos un model de balanță (farmaceutică, am preciza noi), alcătuită din două capace de la paharele de smîntînă prinse cu cîte trei sfori, prin lipire, de extremitățile unui creion. Rămîne de precizat sistemul de echilibrare a balanței. Marilena imaginează și un landou pentru păpuși, dar la capitolul jucării dăm cuvîntul lui* **Ciprian Daniela** *și* **Daniel Grădinaru** *din* **Nichiteni-Botoșani,** *care sugerează construirea din navetele de formă ovală sau prelungă a unei bărci și a unei nave cu zbaturi. Mai importantă ni se pare o altă idee pe care o avansează cei trei cutezători: pledînd și ei pentru folosirea paharelor de înghețată la sădirea semințelor de diverse plante, ei propun ca* **fiecare pionier să sădească într-un pahar de plastic** *(perforat, firește)* **cîte o nucă.** *Vom obține în primăvară circa* **2 000 000 de puieți buni de răsădit** *«din acest pom atît de folositor». Raliul ideilor își însușește această propunere și va reveni cu ea la momentul potrivit. (Despre celelalte propuneri ale voastre, dragi prieteni din Nichiteni, într-un număr viitor.)*

Mai mulți corespondenți propun colectarea și refolosirea ambalajelor din mase plastice după exemplul celor din sticlă. Dacă însă aceasta s-ar putea întreprinde în legătură cu ambalajele produselor chimice pentru gospodărie, de pildă, refolosirea celor destinate alimentelor, ies din discuție din motive de igienă (materialul plastic are alte caracteristici decît sticla sau metalul și în această privință), apoi din cauza fragilității. În sfîrșit, prețul transportului de la unitățile de colectare la fabrică ar depăși suma economisită.

Merită însă atenție propunerea lui **Dorin Pruteanu,** *Școala generală nr. 1,* **Tg. Neamț,** *ca din deșeurile de plastic să se facă noi produse industriale — prin presare și alte mijloace tehnologice — ca izolatoare electrice etc. Din motivele sus-menționate, înlocuirea cutiilor de conserve din tablă cu ambalaje plastice nu prezintă interes. În schimb, corespondentul nostru are o idee mare: protejarea unor monumente ale naturii, ca Sfinxul din Bucegi, Babele etc., prin acoperirea lor (poate pe calea pulverizării) cu un strat subțire de material plastic transparent. S-ar pune astfel capăt eroziunii acestor unicate pe care le admiră iubitori ai frumosului de pe toate meridianele.*

În legătură cu toate aceste idei așteptăm opiniile cititorilor. Pionierii menționați în pagina de față, primesc din partea revistei **o sacoșă «Cutezătorii»** *și* **un portret al Nadiei Comăneci.**

Menționați pe plicurile adresate acestei rubrici: **«Cutezătorii» — Raliul ideilor.**

H. ARAMĂ

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL

Au cuvîntul:

FANTEZIA ȘI INGENIOZITATEA

Sînt numeroase lucrările pe care pionierii le-au realizat în cadrul ediției actuale a Concursului republican de creație tehnică al pionierilor și școlarilor, pentru a fi folosite de către colegii lor mai mici — șoimii patriei. De asemenea, unele lucrări sînt destinate celor aflați la început de drum în creația tehnică.

Pentru viitorii pasionați ai electronicii, pionierii din **Iași** au conceput un joc electronic de construcții cu cuburi. Pe fiecare cub se află fragmente de scheme radiotehnice și montaje electronice. Așezarea corectă a cuburilor va permite obținerea unei scheme funcționale. Cine sînt autorii ingeniosului joc? Pionierii **Ionel Alcaz** și **Cătălin Podaru** de la Liceul nr. 3.

Jocul denumit «Excursie» este destinat școlarilor din clasele I—IV, în scopul inițierii acestora în respectarea unor reguli pe timpul excursiei. Să nu faci focul sub copaci, să nu bei apă cînd ești transpirat, să nu urci pe scări rupte — iată cîteva dintre staturile pe care jocul le prezintă într-un chip deosebit de atractiv. Autori sînt pionierii **Valeria Trușcă, Marin Suciu** și **Cornelia Cicalău** din **Marghita,** județul **Bihor.**

Un cățel electronic și un joc didactic cu circuite logice au fost executate de pionierii **Dani Francisk, Molnar Endre** și **Szigeti Alexandru** din **Tîrgu Secuiesc,** județul **Covasna.**

Un test pentru verificarea modului în care s-a învățat tabla înmulțirii poartă amprenta strădaniei pionierilor **Dan Meleru** și **Laskay Carol** de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din **Petroșani,** județul **Hunedoara.**

Peste 200 de jocuri și jucării au pregătit pionierii din județul **Constanța,** marea lor majoritate fiind destinată șoimilor patriei.

Machete a căror frumusețe încîntă de-a dreptul privirile au construit cu multă pasiune și pricepere pionieri din orașul **Buzău,** comuna **Belcești** (județul **Iași**), orașul **Tecuci.**

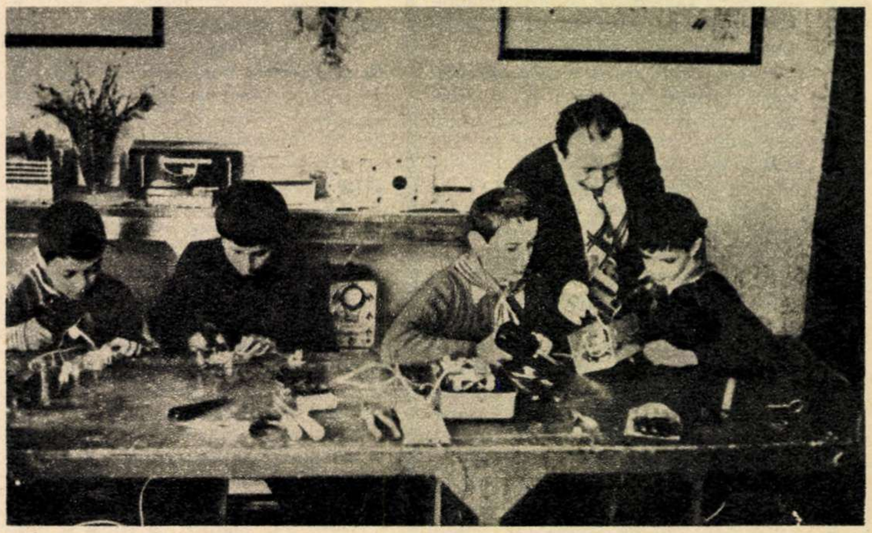

Instantaneu de lucru la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Rucăr, județul Argeș.

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNȚI

de **SEVER NORAN**

POIANA ZÎNELOR (VIII)

Hotărîrea fu luată fără nici o împotrivire:

— Vom face o vizită bunicului lui Ovidiu și vom afla ceea ce ne interesează, hotărîse Fănel, cel mai mare dintre cei patru. Dar pentru asta e nevoie să vorbim cu nenea Grigoraș, de la întreprinderea unde lucrează tata. Să ne ducă cu mașina. Nenea Grigoraș merge, de două ori pe săptămînă, la Rîmnicu-Vîlcea. Ne lasă în drum... Peste o oră-două, cînd vine înapoi de la Vîlcea, ne aduce acasă.

Bunicul lui Ovidiu era olar într-o comună vestită pentru ceramica numită «de Hurez». Meșterii de aici erau cunoscuți în toată țara. Vasele lucrate de ei obținuseră premii însemnate la diferite expoziții internaționale.

Cînd îl văzu pe Ovidiu însoțit de cei trei prieteni, bătrînul olar se ridică de la roata pe care pusese un bruș de argilă și se grăbi să-i întîmpine.

— Bine ați venit! Ce vînt te aduce pe la mine, Ovidiule? Ce-i cu ai tăi? Sănătoși, hm?

— Da, bunicule. Toți sînt sănătoși și -ți trimit binețe. Uite ce ne aduce la dumneata: am vrea să aflăm unde se găsește «Poiana Sîn Toaderilor» sau «Poiana Zînelor».

— Păi... haideți în casă. Mituș, măi Mituș taică, strigă bătrînul la un băiat de o vîrstă cu Ovidiu — un alt nepot — ia vino să-ți vezi verișoru și adu niște apă rece și sirop de afine, să le dăm la oaspeți!

Mituș veni, dădu mîna cu Ovidiu, se priviră pentru a-și da seama care cît crescuse, apoi făcu cunoștință cu ceilalți. În cele din urmă se duse în camera din față și aduse cinci bărdăcuțe și un vas în care se afla sirop de afine. Prepară siropurile și-i servi pe băieți.

Între timp, bunicul începuse să arate oalele și vasele pe care le avea pe rafturi.

— Ați ascultat, vreodată, cum sună un vas? întrebă, la sfîrșit, bătrînul. Fiecare are glasul lui. Și fiecare spune ceva cînd îl lovești. Dar cine poate să înțeleagă ce zice? Povestea spune că la domnitorul Brâncoveanu ar fi venit un trimis al sultanului. Domnitorul avea o bărdăcuță al cărui glas îl înțelegea doar el. Și cînd a ciocnit cu trimisul sultanului, oala din care bea domnitorul ar fi zis: «Otravă, în inel, otravă în inel». Domnitorul a cerut arnăuților săi să smulgă inelul turcului și a găsit otrava...

— Dar cu Sîn Toaderii ce e, bunicule? întrebă Ovidiu.

— E o poveste din bătrîni. Se zice că, în anumite zile, femeile nu aveau voie să meargă la moară, să țeasă sau să coasă. Cine călca opreliștile, o pățea: veneau niște cai năzdrăvani, Sîn Toaderii, care le pedepseau. Se zice că o fată harnică n-ar fi respectat opreliștea și s-a dus într-o asemenea zi la moară. Sîn Toaderii s-au luat după ea. Dar fata a fugit acasă și s-a încuiat. Caii au cerut ajutorul oalelor să le deschidă. Dar toate oalele erau cu gura în jos, așa că... nu puteau auzi. De aceea se spune că femeile, pe la noi, țin oalele cu gura în jos... Acu' povestea asta cu oprelіștile au scoas-o femeile leneșe, ca să stea, să nu lucreze. Ei, dar mai toarnă-le niște sirop la băieți spuse bunicul adresîndu-se lui Mituș.

Cei patru prieteni băură. Ovidiu lovi ulciorul cu degetul.

— Ce zici, Ovidiule? întrebă Sebastian.

— Că ai pierdut prinsoarea cu comoara.

— Păi n-am făcut nici o prinsoare.

— Da, dar dacă făceam, cum ai zis tu...?

Bătrînul olar se așeză la roată să

NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

PIONIERII ȘI VARA MUZICALĂ LA SUCEAVA

Nu era o sală de concert, ci holul unei mari uzine din Suceava (Întreprinderea de tricotaje «Zimbrul») care în ziua aceea, pentru scurt timp, dobîndise atributele unui ateneu. Muncitoare mai tinere și mai în vîrstă au alcătuit publicul venit să asculte un concert mai puțin obișnuit. Interpreții aveau drept semn distinctiv cravata roșie cu tricolor.

«Balada» lui Ciprian Porumbescu la ea acasă.

Iată, spre podium se îndreaptă un băiat subțirel, cu o față prelungă, cu o privire gravă. Atinge ușor arcușul și vioara se înfioară de sunetele «Baladei» lui Ciprian Porumbescu și înfiorarea se transmite sălii care ascultă oprindu-și parcă răsuflarea. Pe violonist îl cheamă Kobori Barna și este un pionier din Brașov. Îi urmează Delia Apetrei care execută o frumoasă piesă la oboi și apoi din nou un violonist, Cezar Rucher din Galați, care cucerește publicul cu «Hora Stacatto» a lui Grigoraș Dinicu. Un moment de rară frumusețe îl creează și Mircea Dîrțu cu flautul său «fermecat» din care își ia zborul o suavă melodie. Și așa se desfășoară întreg programul acestui deosebit concert răsplătit cu meritate aplauze.

Pe acești tineri interpreți cu cravată de pionier i-am întîlnit în următoarele zile, alături de alți colegi de-ai lor, în comunele Pătrăuți, Ipotești, Zamostea, Zvoriștea, la Combinatul de prelucrare a lemnului, la Centrul teritorial de calcul din Suceava și, bineînțeles, la Casa memorială «Ciprian Porumbescu», aducînd pretutindeni unde au prezentat în fața unui numeros public concerte, comori de profundă simțire artistică.

În astfel de ipostază s-au făcut cunoscuți pionierii care au participat la cea de a VII-a ediție (28 iulie — 2 august) a Concursului muzical de interpretare instrumentală «Ciprian Porumbescu». Aproape o sută douăzeci de pionieri sosiți din aproape toate județele țării au fost prezenți la această competiție artistică de înaltă ținută, desfășurată în cadrul bogatelor și diverselor manifestări din cadrul Festivalului național al muncii și creației «Cîntarea României». Pionierii au venit cu un bogat repertoriu alcătuit din lucrări de Beethoven, Bach, Chopin, Mendelsohn Bartholdy, Paul Constantinescu, Mihail Jora, Tudor Ciortea, Dumitru Bughici, dovedind adeseori o ținută artistică ireproșabilă. Ei s-au impus în galeria cutezătorilor nu numai prin talentul lor, dar și prin aceea că sînt foarte buni la învățătură și, de asemenea, prezențe active în munca din atelierul-școală și în cea patriotică.

Și actuala ediție a amintitului concurs s-a încheiat, ca și cele precedente, prin acordarea tradiționalelor premii. Marele premiu «Lira de aur» a fost decernat pionierului Gabriel Croitoru (București) pentru vioară. Concursul s-a bucurat de prezența unor personalități ale muzicii noastre, care au avut amabilitatea să împărtășească „Cutezătorilor“ cîteva impresii.

«Lira de aur» a încununat strălucirea unui foarte tînăr talent în plină dezvoltare: Gabriel Croitoru.

O zi de concurs.

Petre Brâncuși, președintele Uniunii Compozitorilor, rectorul Conservatorului «Ciprian Porumbescu»: «Văd în acest concurs încă o manifestare a grijii partidului nostru pentru educația tinerei generatii. Avem la noi minunate condiții pentru dezvoltarea multilaterală a personalității celor tineri. Concursul a fost o frumoasă confruntare, o minunată întrecere în artă, un splendid mijloc de formare a conștiinței socialiste a tinerei generații. Prezența lor în mijlocul oamenilor muncii, bucuria, interesul, dăruirea cu care au cîntat prefigurează artistul nostru de mîine, legat prin toate fibrele de poporul său.»

D.D. Botez, Maestru emerit al artei: «Ajungînd la a VII-a ediție, concursul care poartă numele lui «Ciprian Porumbescu» a devenit o prezență artistică peste care nu se mai poate trece. Să nu uităm că laureații din primii ani ai «Lirei de aur», Mihaela Martin, Liliana Ciulei, Carmen Mihalache, care nu mai sînt astăzi simple promisiuni, ci adevărate certitudini, s-au remarcat în cadrul concursului nostru. Numele lor este astăzi de referință în domeniul artei interpretative nu numai la noi în țară, ci și peste hotare».

Lector universitar Lavinia Tomulescu: «Concursul de la Suceava este o competiție unică pe plan național în care cei de vîrsta pionieriei, tineri interpreți la diferite instrumente, se confruntă întru talent și sensibilitate, își desăvîrșesc măiestria interpretativă. Astfel, concursul prilejuiește și un fructuos schimb de experiență».

Lector universitar Nicolae Coman: «La a VII-a ediție putem vorbi despre un repertoriu ceva mai larg în comparație cu cel din anii trecuți. Există totuși o tendință de a aborda piese de excesivă tehnică. Avem încă multe de făcut pentru a îndruma tînăra generație de artiști spre abordarea repertoriului național. Se cer tipărite mai multe caiete, cuprinzînd lucrări din creația compozitorilor noștri tineri pentru a fi puse la îndemîna interpreților la început de drum».

B. CARAGIALE

Concursul „EDUCATIA RUTIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ“

TALONUL NR. 12

Întrebare: Cînd apare culoarea roșie pe semaforul pentru dirijarea circulației pietonilor în raport de schimbarea culorilor semaforului pentru dirijarea circulației vehiculelor?

Răspunsuri:

☐ a) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor culoarea galbenă trece pe culoarea roșie;

☐ b) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor apare culoarea galbenă după culoarea verde;

☐ c) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor apare culoarea verde.

Întrebare: Cînd apare culoarea verde pe semaforul pentru dirijarea circulației pietonilor în raport de schimbarea culorilor semaforului pentru dirijarea circulației vehiculelor?

Răspunsuri:

☐ a) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor culoarea galbenă trece pe culoarea verde;

☐ b) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor apare culoarea galbenă după culoarea roșie;

☐ c) cînd pe semaforul pentru dirijarea circulației vehiculelor apare culoarea roșie.

Adresa participantului . . . .
. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

În atenția tuturor participanților!

După cum v-am informat și în numerele trecute ale revistei noastre, acesta este ultimul talon al concursului. După ce îl decupați și răspundeți la întrebările lui, îl puneți în același plic, împreună cu celelalte taloane (numerele 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 și 11), plic pe care îl trimiteți pe adresa redacției noastre.

Plicurile cu taloane se primesc la redacție timp de 15 zile de la apariția acestui ultim talon (nr. 12), adică pînă pe data de 8 septembrie a.c. inclusiv (data poștei). Taloanele care vor sosi după această dată nu vor fi luate în considerare.

Nu uitați să vă treceți numele și adresa pe toate taloanele care au spațiu rezervat pentru aceste date, cît mai ales pe plicul în care le veți expedia. Menționați, totodată, pe plic «Pentru concursul educația rutieră».

Pînă la data de 30 septembrie a.c., juriul concursului va tria răspunsurile, va efectua tragerea la sorți (dacă va fi necesară) și va acorda distincțiile și premiile promise.

Rezultatele concursului vor fi publicate într-unul din numerele din octombrie ale revistei, iar distincțiile și premiile vor fi înmînate cîștigătorilor înainte de sfîrșitul acestui an.

REDACȚIA

---

arate copiilor cum se face o farfurie și cum se împodobește. Cei patru prieteni priveau cu multă atenție, minunîndu-se de repeziciunea cu care lucra bunicul.

— Cît privește poiana de care mă întrebați, apoi ar trebui să-l luați tovarăș de drum pe Mituș, că el a fost cu mine acolo. Mai ții minte, Mituș?

— Da, bunicule. Am pornit de la mănăstirea Polovracilor. Ovidiule, cînd vrei să mergem?

— Păi... știu eu? Duminică. Dar să vedem unde e această poiană! Că de săpat, nu ne apucăm noi să săpăm...

— Dacă vreți să mergeți fără mine, vă explic eu, Ovidiule, pe unde s-o luați. Știi unde am fost anul trecut, la prisaca lui Moș Timotte?

— Îmi amintesc.

— Bun. De acolo, apuci spre Cremenea. Îl întrebi pe Moș Timotte și te îndrumă el... Urci pînă la capătul potecii și dai de «Poiana Zînelor».

Abia terminase de spus aceste cuvinte, că se auzi un claxon. Sosise nea Grigoraș cu mașina. Cei patru prieteni trebuiau să-și ia la revedere de la bunicul lui Ovidiu.

*

...Soarele abia răsărise cînd cei patru prieteni porniră la drum. Albia Oltețului era învăluită într-o abureală ușoară.

— Tu îți mai amintești cum zicea papirusul acela găsit de domnul Ken Rowbeam și publicat în revistă? întrebă Ovidiu, la o vreme, adresîndu-se lui Fănel.

— Păi... da. «Și se află această comoară la răsărit de mănăstirea dăruită de Brâncoveanu cu icoane... la trei ceasuri de mers spre soare-răsare...

— Acolo-i prisaca lui Moș Timotte, spuse Ovidiu. Continuă!

— ...Apoi cotești spre miazănoapte, și mergi cale de o jumătate de ceas prin brădiș... pînă la vîrful muntelui...»

— Adică la Cremenea, cum zicea Mituș.

Pentru acest drum se pregătiseră din vreme. Aveau tot ce le trebuia: rucsacuri cu de-ale gurii, bidonașe cu apă, ba chiar și o frînghie, cîteva pitoane și un ciocan, de parcă se pregăteau să escaladeze muntele.

Pînă la prisaca lui Moș Timotte timpul trecu pe nesimțite. Bătrînul le arătă poteca spre Cremenea, dar băieții nu se grăbiră să plece. Bătrînul le oferi miere, apoi le arătă cum curăța stupii. Abia după două ore își reluară drumul. Încă o jumătate de ceas și iată-i în vîrf. De acolo puteau privi într-un uriaș găvan.

— Iată «Poiana Zînelor», exclamă Fănel. Parcă-i un lac verde! Grozav!

Colegii lui Fănel se bulucіră să vadă poiana. Se afla la peste o sută de metri mai jos, sub picioarele lor.

— E... e... dar acolo cine-i? întrebă Sebastian, arătînd spre un colț de stîncă, ceva mai în dreapta lor.

— Domnișoara Daisy! exclamă Ovidiu. Pictează! Și-a instalat șevaletul...

— Dar acolo jos, în poiană? întrebă Mihai.

— Cred că-i domnul Ken... Ia te uită! Și are un aparat cu care...

Ovidiu nu-și sfîrși vorba. Domnișoara Daisy, fiica profesorului Midlane, venea spre ei.

— Bună ziua! spuse ea în engleză. Ce surpriză!

Fănel traduse, apoi o întrebă dacă omul din poiană era domnul Rowbeam.

— Da. Cu aparatul de căutat comori! explică Daisy.

Ovidiu, care înțelegea și el englezește, exclamă uimit.

— Deci există și un aparat de căutat comori! Pe vremuri, țăranii noștri aveau o nuia cu care căutau izvoare să facă fîntîni. O nuia vrăjită. Tot bunicul mi-a povestit...

(VA URMA)

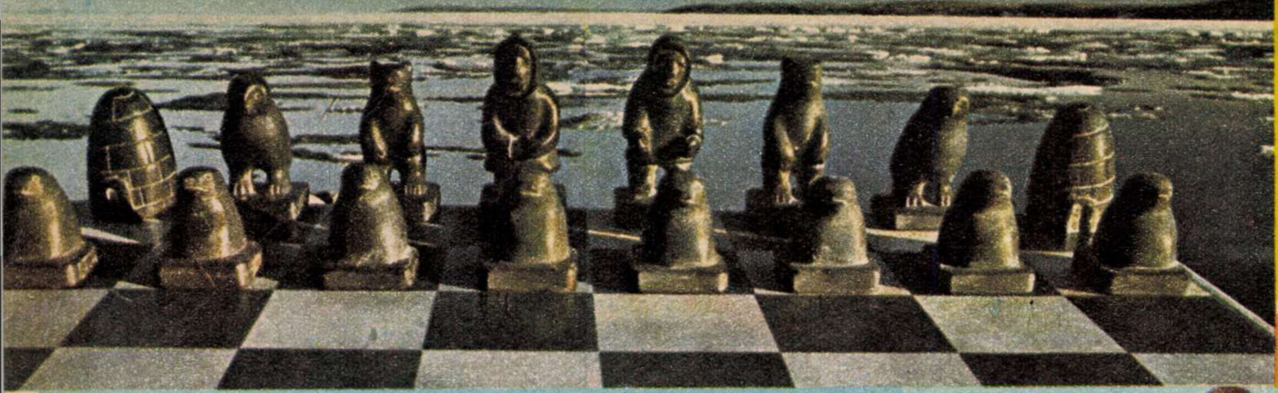

Milenarul joc de şah este cunoscut astăzi în toată lumea. Îl joacă cu plăcere şi locuitorii ţinuturilor albe, situate dincolo de Cercul Polar. Cu o singură diferenţă: eschimoşii au adaptat figurile de şah potrivit specificului lor de viaţă: «regele» şi «regina» poartă haine groase din blană de vulpe polară, tura este... un iglu ş.a.m.d.

•

Într-o grădină zoologică din sudul Italiei.

„POEMUL DE MARMURĂ" DE LA Agra

În sudul capitalei Indiei, pe malurile Jamnei, se află oraşul Agra — fosta capitală a Imperiului Marilor Moguli. Aici este situată una dintre minunile arhitecturii universale — monumentul Tadj Mahal supranumit şi «Poemul în marmură». Cei ce l-au văzut afirmă că Tadj Mahalul îşi schimbă culoarea în funcţie de poziţia Soarelui: dimineaţa, la răsărit, cele patru minarete ajurate au culoarea roz, la amiază, culoarea albă, iar la asfinţit cupola palatului parcă se evaporă în aer.

Monumentul din Agra a fost construit începînd din anul 1630 de Chah Jahan, în cinstea soţiei sale. Cei 2 000 de constructori care au lucrat timp de mai mulţi ani la înălţarea monumentului de la Agra au folosit în afara marmurei şi sute de kilograme de granate, lazurit, agate, iasp, smaralde, safire, diamante şi însemnate cantităţi de aur şi argint.

În timpul dominaţiei coloniale monumentul a fost jefuit, iar unul dintre viceregii Indiei din acea vreme a propus chiar vinderea lui la licitaţie. După obţinerea independenţei, Tadj Mahalul a fost declarat monument istoric şi pus sub protecţia statului. Au fost efectuate şi numeroase lucrări de restaurare, dar cu toate acestea, din cauza factorilor poluanţi, monumentul a început să se degradeze.

Recent, specialiştii indieni în protecţia monumentelor istorice au propus aplicarea pe pereţii monumentului a unui strat protector care să ferească marmura de eroziune. Se află în pregătire şi o legislaţie prin care se va interzice construirea de întreprinderi industriale în apropierea oraşului Agra.

Încărcate de istorie şi legendă, ruinele străvechiului oraş Palmyra,
din deşertul Siriei, amintesc şi astăzi de o lungă epocă
în care a fost unul dintre importantele centre comerciale
care legau lumea arabă de Marea Mediterană.
Săpăturile arheologice începute în anul 1924 au dat la iveală numeroase dovezi
care atestă că Palmyra a fost locuită încă din secolul al XIX-lea î.e.n.
O importantă pagină din istoria oraşului
a fost scrisă de regina Zenobia
care în anul 270 e.n. înfruntă ostile romane.
Cu greu a putut fi învinsă de împăratul Aurelian,
în anul 272 e.n., care i-a pus împotrivă toate forţele
de care dispunea imperiul la acea dată.
Palmyra a fost cucerită
şi distrusă de romani în anul 273.

COPIII CORBULUI

Muzeul Național al Omului din Ottawa (Canada) s-a îmbogățit cu o nouă secție denumită «Copiii Corbului». Consacrată artei și civilizațiilor indiene ea adăpostește obiecte create de-a lungul mai multor milenii de triburile indiene de pe coasta Oceanului Pacific a Canadei. Exponatele ilustrează marea varietate a culturilor indiene nord-americane, care și-au păstrat originalitatea și individualitatea chiar și după stabilirea, în nordul continentului, a omului alb.

Timp de secole, triburile indiene care trăiau de-a lungul țărmurilor canadiene ale Oceanului Pacific au fost considerate printre cele mai bogate de pe întregul continent nord-american. Fiecare sat indian ca și regiunea înconjurătoare care îi aparținea prosperau din punct de vedere economic mai ales de pe urma pescuitului. Pe plan cultural populația era preocupată de păstrarea cu mare grijă a tradițiilor străbune. După sosirea europenilor, granițele ce delimitau teritoriile fiecărui sat indian au fost desființate de albi. Cu toate acestea organizarea intertribală s-a menținut.

EPIGRAME

Unui pionier harnic
Toți te-admiră ca-n poveste
Și să-ți semene ar vrea,
Fiindcă hărnicia este
Floare în grădina ta.

Unei pioniere iscusite
Dana coase și brodează
Cu virtuți de meșter faur,
Fiindcă are mintea trează,
Ochi atent și... miini de aur.

Unor gălăgioși
Se mira în gînd Azor
Tot privind la joaca lor:
—Eu fug, latru, oase farm,
Dar nu fac atit... vacarm.

Unui elev sîrguincios
Tu și cartea vă aflați
Ca prieteni și ca frați:
E știut că împreună
Faceți... casă bună.

Unui mincinos
Cînd un zece-ai obținut
Pentru sîrguință,
Nimenea nu te-a crezut,
Din... obișnuință!

Unui elev neglijent
Hainele-i sînt alandala,
Nici nu le mai știi croiala,
Cărți, caiete, la el toate
Parcă-s... listă de bucate.

CRIȘAN CONSTANTINESCU

FILATELIE

Copiii desenează

Cititorii noștri îi cunosc bine pe copiii din Vultureşti-Argeș, unde funcționează o adevărată școală de pictură. Desenele lor se bucură de renume și în afara hotarelor țării. În anul 1977, Poșta română a emis un set de plicuri poștale (întreguri poștale) dedicate lor. Plicurile cuprind o marcă fixă, figurativă, în valoare de 55 de bani, de culoare albastră și gri, precum și un desen original executat de un copil. Iată desenele prezentate pe plicuri: **PUIȚA ARSENE**, 12 ani, **«Flori»** (Cod 0098/77); **MIOARA MORARU**, 10 ani, **«Pe cîmp cu oile»** (Cod 0099/77); **GETA GHEȚĂU**, 14 ani, **«Șarpele copiilor»** (Cod 0100/77); **COSTEL MARIA**, 11 ani, **«Construim»** (Cod 0101/77): **VASILE FLOREA**, 13 ani, **«fratele meu»** (Cod 0102/77); **Luminița Banu** 13 ani, **«Aniversare»** (Cod 0103/77); **VASILE BOLOGA**, la 15 ani, **«Pe izlaz»** (Cod 0104/77); **ELIZABETA ILINESCU**, 11 ani, **«Mireasa ciobanului»** (Cod 0105/77); **NICOLAE COSTEA**, 14 ani, **«Brîncuși»** (Cod 0106/77); **DORINA FLOREA**, 13 ani, **«Surorile»** (Cod 0107/77; **GETA MORARU**, 9 ani, **«Dansatoare»** (Cod 0108/77); **PUIȚA ARSENESCU**, 11 ani, **«În cosmos»** (Cod 0109/77). Toate poartă deasupra desenului inscripția **«VULTUREȘTI — ARGEȘ**. Deceniul culorilor (1967—1977)».

I. PENESCU

UN MUZEU AL CĂRȚII PENTRU COPII

La Varșovia se află unul dintre puținele muzee din lume și unicul de acest gen din Polonia dedicat cărții pentru copii. El a fost creat în anul 1938. În timpul celui de-al doilea război mondial, colecțiile sale au fost în parte distruse. Astăzi, muzeul deține 27 000 de volume și se îmbogățește continuu. Printre lucrările deosebite pe care le deține se află «Atlasul pentru copii sau noua metodă de a-i învăța pe copii geografia» — editată în secolul al XIX-lea și o carte apărută în anul 1824 intitulată «Jocuri pentru copii». În muzeu mai pot fi văzute și numeroase ediții princeps. (Ediție princeps — prima ediție a operei unui scriitor clasic.) Vechimea și valoarea lucrărilor explică în bună măsură motivul pentru care la acest muzeu dedicat copiilor pot fi întîlniți și mulți... oameni mari.

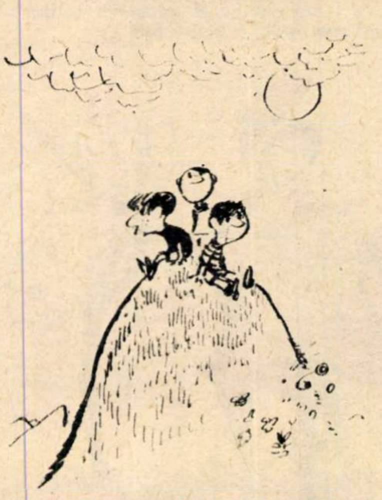

— **Unul** măcar dacă ar fi fost atent cînd ne-a explicat chestia cu punctele cardinale, acum nu ne-am fi rătăcit...

Desen de MATTY

LANTERNA MAGICĂ

EPISODUL VII

Cronicar: VIOREL BURA

După ce terminăm cu aprovizionarea și cu masa, pornim spre Lumea Pierdută. Știam că ne vom întoarce noaptea tîrziu, pentru că aveam multe de făcut acolo și foarte mulți ar fi vrut să intre în aven, dar tovarășul comandant a spus că nu avem timp să intrăm toți. Scările se urcă și se coboară cam încet. În plus, nu puteam intra mai mulți de patru deoarece nu avem decît patru căști de protecție.

Cum mergeam noi discutind cu înflăcărare (spre Lumea Pierdută), iată că auzim un zgomot. Cîțiva oameni tocmai ridicau niște lemne tăiate și curățate, puse într-un loc, mai jos de avenul respectiv.

Cînd a fost luat și ultimul lemn, am observat că sub ele fusese ascunsă o mică intrare în alt aven. N-am mai plecat la Lumea Pierdută, ci am intrat intenționat să cartăm și acest aven, crezind că face parte din aceeași diaclază cu primul. Era însă cu totul altceva. Era o peșteră formată într-o altă diaclază, însă foarte strîmtă. Am intrat patru băieți, coborînd mai întîi în jos, apoi înaintînd aproape orizontal. Am observat că trece de 10 m, ceea ce însemna că o putem carta. Am cartat parte din ea, iar alți doi au început să scoată bolovani. Am dat bolovanii din mînă în mînă, înaintind spre aven (în partea opusă poienii) și în jos. La un moment dat Holczberger Francisc (Feri, cum îi spunem noi), care era în față, a observat că se formează o grotă mică. Am mai scos cîțiva bolovani, lărgind-o, și am observat că se poate coborî într-un adevărat puț. Am coborît și am cartat peștera. Are peste 30 m lungime, iar puțul e de peste 12 m.

Ne-am întors pe la orele 18 bucuroși că am descoperit o nouă peșteră într-o zonă ultraumblată.

Cînd am ieșit din peșteră eram toți murdari, însă veseli. Am coborît în poiană și ne-am îndreptat spre corturi, am trecut pe la distanță de vreo 15 m de un foc de tabără unde era multă veselie. Cum ai bate-n palme, s-au împrăștiat toți din jurul focului și ne-au înconjurat pe noi, punîndu-ne tot felul de întrebări. Știau cine sîntem, ne porecleau «Exploratorii».

Ajungînd mai devreme la corturi în această seară, fetele au propus să facem și noi foc de tabără și să dansăm după radio. Am cinat repede și am început dansul care a ținut pînă tîrziu...

(Va urma)

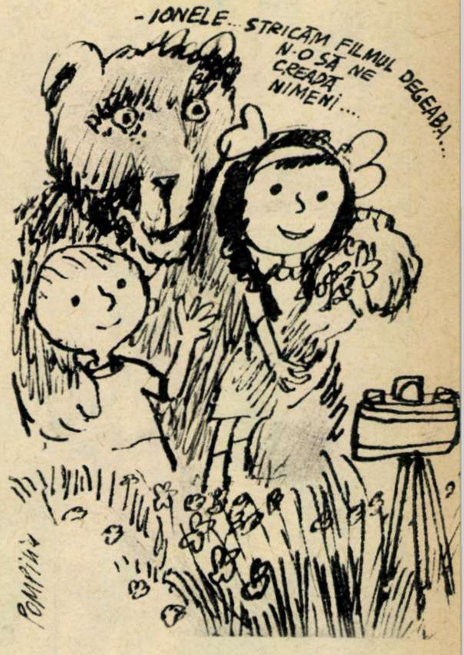

-IONELE... STRICĂM FILMUL DEGEABA...
N-O SĂ NE CREADĂ NIMENI...

Cutezătorii

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef-adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33, Telefon 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» **TIPARUL C.P.C.S.**
ABONAMENTE prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — departamentul export-import presă P.O.B. — 136—137 telex: 11226, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41033

NEÎNFRÎNȚII

Scenariu: **VASILE MĂNUCEANU**
Desene: **ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU**

5

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În anul 336 î.e.n., Alexandru cel Mare, regele macedonenilor, trece Dunărea prin surprindere. Geții se împotrivesc cu dîrzenie, dar sînt înfrînți de puternicul lor vrăjmaș. Seuthes, bătrînul conducător get, este grav rănit.

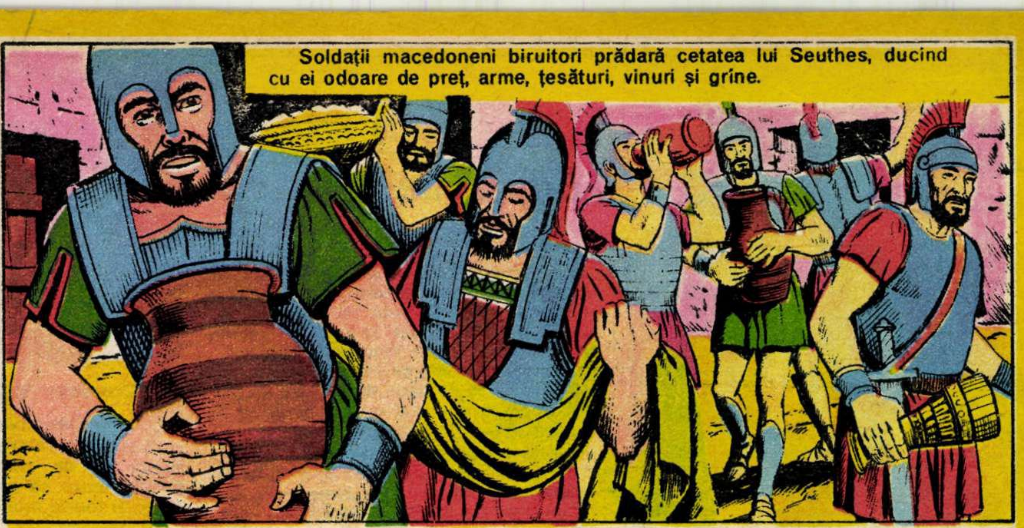
Soldații macedoneni biruitori prădară cetatea lui Seuthes, ducînd cu ei odoare de preț, arme, țesături, vinuri și grîne.

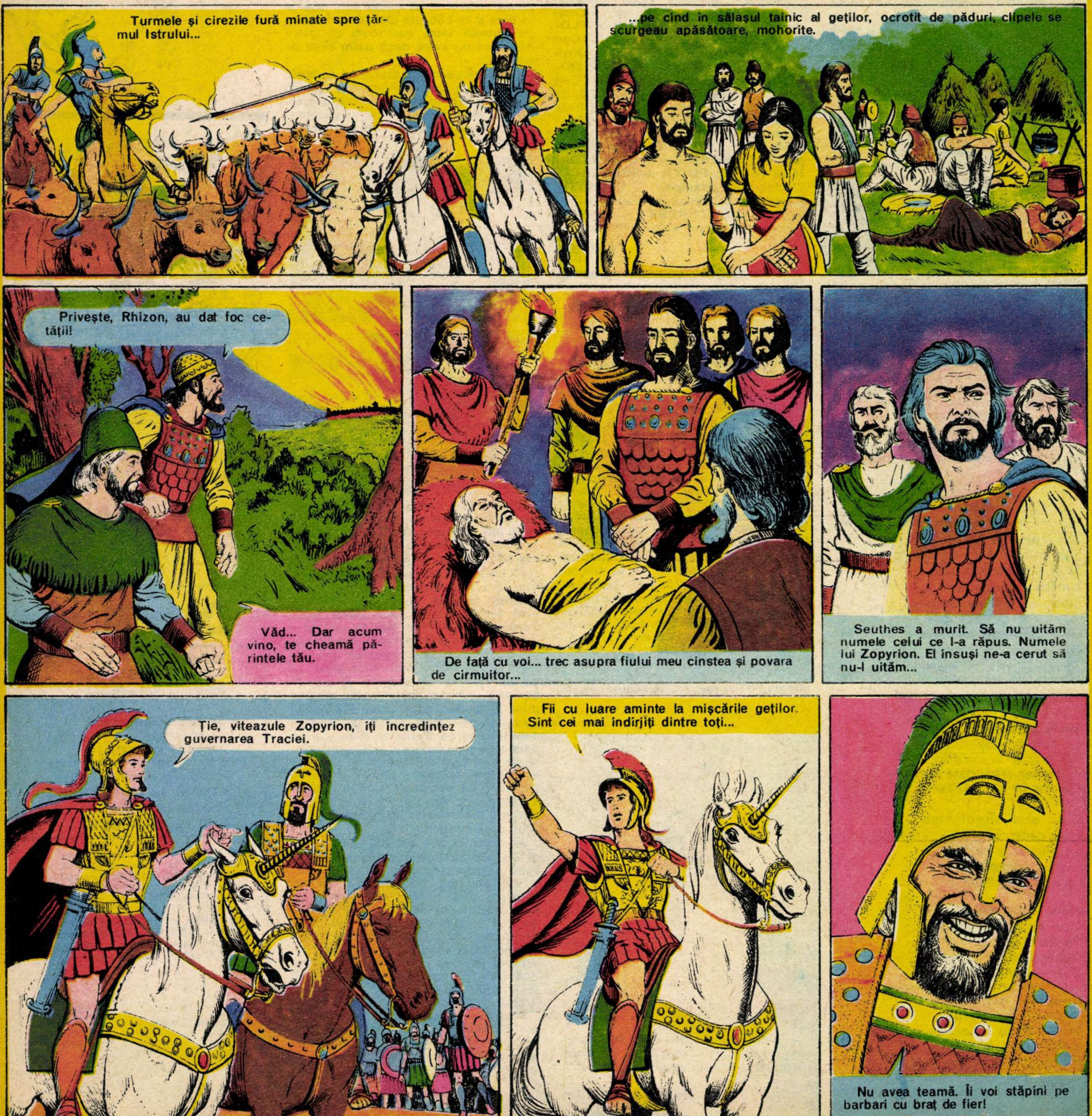
Turmele și cirezile fură mînate spre țărmul Istrului...
...pe cînd în sălașul tainic al geților, ocrotit de păduri, clipele se scurgeau apăsătoare, mohorîte.
Privește, Rhizon, au dat foc cetății!
Văd... Dar acum vino, te cheamă părintele tău.
De față cu voi... trec asupra fiului meu cinstea și povara de cîrmuitor...
Seuthes a murit. Să nu uităm numele celui ce l-a răpus. Numele lui Zopyrion. El însuși ne-a cerut să nu-l uităm...
Ție, viteazule Zopyrion, iți încredințez guvernarea Traciei.
Fii cu luare aminte la mișcările geților. Sînt cei mai îndîrjiți dintre toți...
Nu avea teamă. Îi voi stăpîni pe barbari cu braț de fier!

35

Cutezătorii

JOI, 31 AUGUST 1978,
ANUL XII (NR. 570)

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR
DIN REPUBLICA SOCIALISTA ROMÂNIA

Foto: Constantin POPESCU

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

LA ȘCOALA CUTEZANȚEI PIONIEREȘTI

Monumentul eroilor. Pionierii de la Școala generală **Sărmaș**, județul Harghita, străbătînd drumul pînă la Monumentul Eroilor de la Toplița-Secu, au evocat în acest loc insurecția națională antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944.

●

Expoziție foto «Creștem odată cu țara» la Casa pionierilor și șoimilor patriei **Tîrgu-Jiu,** cuprinzînd 112 fotografii format 30×40 alb-negru executate de către pionierii foto-amatori. La vernisaj, precum și în zilele următoare, mulți vizitatori: cadre didactice, părinți, pionieri.

●

«Cîntec pentru țară» s-a intitulat programul de cîntece și poezii pe care pionierii de la Școala generală **Drăgușeni,** județul Galați, l-au prezentat pe arie, în fața cooperatorilor. Aceeași inițiativă pionierească, apreciată cu satisfacție de părinții lor, au avut-o și pionierii din localitățile **Oancea** și **Berești** din același județ.

●

«Cinste eroilor căzuți pentru apărarea patriei» s-a intitulat ampla acțiune a pionierilor din municipiul **Tg. Jiu.** În cadrul ei a avut loc o evocare istorică la Cimitirul Eroilor. S-au recitat versuri, s-au intonat cîntece patriotice, s-au depus coroane și jerbe de flori.

●

«De la comuniști învățăm cutezanța». Pionierii de la Școala generală nr. 8, **Tecuci** s-au întîlnit cu comuniști, fruntași în producție de la Întreprinderea pentru ambalaje metalice din localitate.

Pionierii din comuna **Tortomanu,** județul Constanța, au făcut o vizită în întreprinderi industriale din orașul Medgidia, unde, stînd de vorbă cu muncitori fruntași, au aflat date noi, concludente, despre dezvoltarea unor ramuri ale industriei românești în actualul cincinal.

ÎN PRAGUL ANULUI ȘCOLAR

De mîine începe luna septembrie. Și chiar dacă tradiționalul sunet al clopoțelului se va face auzit la jumătatea lunii, septembrie, debutul toamnei, stă în întregime sub semnul marii migrații a ghiozdanelor pe drumurile școlii.

Deci, școlile se pregătesc. Dar nu singure, ci prin hărnicia oamenilor, a noastră a tuturor.

Șantiere de construcții, șantiere ale școlilor ce-și vor aștepta în curînd elevii, cît și șantiere pentru noi locuințe sau unități comerciale sînt locuri în care mîna vrednică a pionierilor și-a dovedit, ca întotdeauna, îndemînarea. Astfel, semnalăm faptele de muncă ale pionierilor de la **Liceul industrial din Reghin, județul Mureș,** ale pionierilor de la **Școala generală Oșești, județul Vaslui,** ale colegilor lor de la **Școala generală nr. 2, Tg. Jiu,** din localitățile **Gepari, Dîmbovicioara, Vulturești, Valea Danului, județul Argeș,** și ale multor altor pionieri de pe cuprinsul întregii țări.

TROFEELE HĂRNICIEI

ALĂTURI DE LUCRĂTORII OGOARELOR

Timp de zece zile, pionierii Școlii generale Cenade, județul Alba, au dat ajutor cooperatorilor la strîngerea a 150 t de paie, la prășitul sfeclei pe o suprafață de 10 ha și la adunarea spicelor de grîu. Ei au strîns fînul de pe o suprafață de 17 ha.

●

1 000 DE BUCHETE PENTRU SĂNĂTATE

Graiul cifrelor sintetizează în felul său propriu recolta de plante medicinale colectate în județul Sălaj. Sînt cifre pe care pionierii de pe aceste plaiuri le raportează cu satisfacția unui efort împlinit: 120 kg păducel, 110 kg sunătoare, 200 kg frunze de soc, 30 kg pătlagină. S-au evidențiat în această acțiune pionierii din localitățile Aluniș, Zimbor și Coșei.

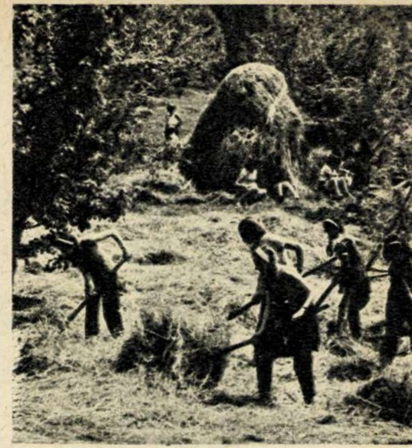

Pe terenul ocolului silvic din comuna Bran, la strînsul fînului. Casa pionierilor și șoimilor patriei, Brașov).

La scăldat, pe malurile Dîmboviței, în tabăra pionierească «Rucăr». (Foto: Marilena Băcârcea, Șc. gen. nr. 2 Rucăr, Argeș).

«ȘANTIERUL NAȚIONAL FĂGĂRAȘ-SUD», deschis de curînd la Curtea de Argeș, a reunit la start 43 de echipaje pionierești din județele **Argeș, Hunedoara, Prahova, Sibiu, Dîmbovița, Gorj** și din **municipiul București.** Scopul: încheierea lucrărilor de refacere a marcajelor în masivul Făgăraș, lucrări începute odată cu lansarea acțiunii «Asaltul Carpaților». Alăturat, o convingătoare imagine de lucru: se consolidează cu ciment unul dintre stîlpi.

Poporul meu

Tu, tinere, tu veşnic frate,
Din lucrurile-adevărate
Alege-un cîntec lin de liră,
Alege-a macului porfiră
Şi le sădeşte în grădină
Şi udă-le doar cu lumină
Şi ai să vezi atunci cum creşte
Poporul mîndru şi-nfloreşte
În aerul acestui spaţiu
Pe care-l soarbem fără saţiu;
Mereu, noi bucuroşi vom trece
Pe la fîntîna lui cea rece
Şi plină-plină de murmure:
Ca o fîntînă-ntr-o pădure
E-acest copac în care dorul
Îşi are cuibul şi izvorul
Şi orice verb o să-l şoptească
E viu ca limba românească.

DUMITRU M. ION

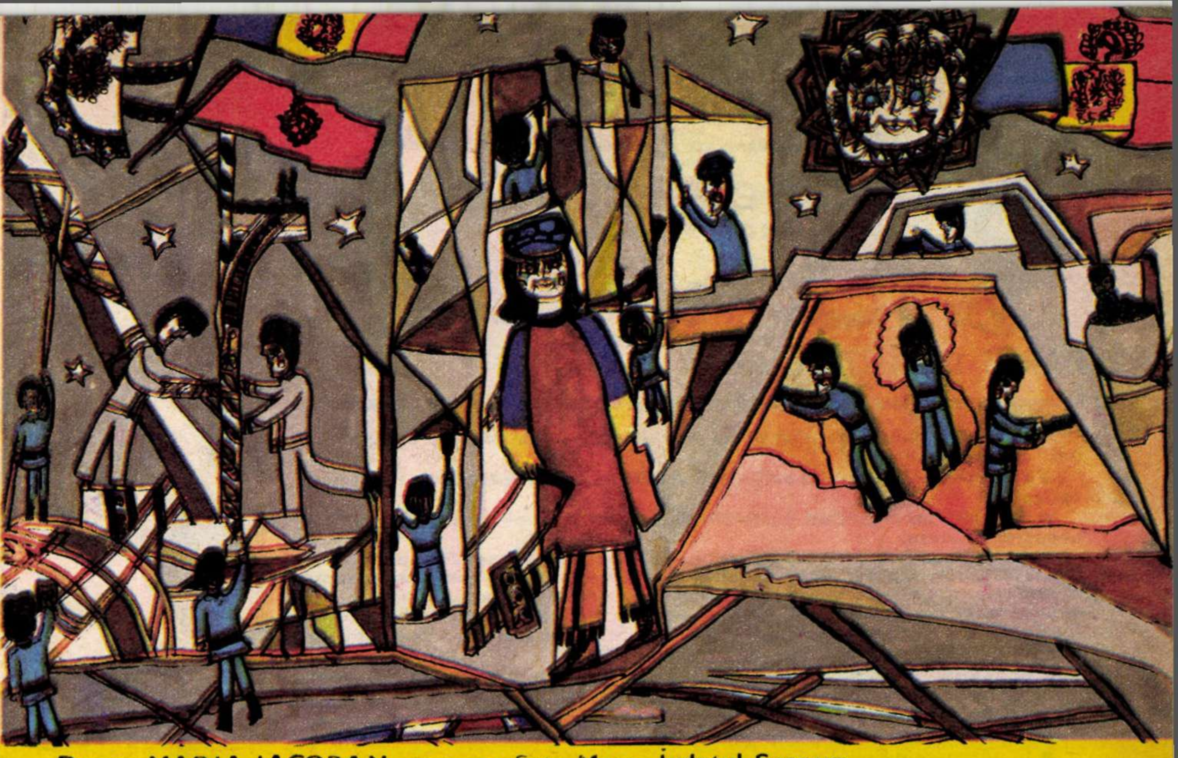

Desen: MARIA IACOBAN, comuna Satu-Mare, Județul Suceava.

SEMAFOR
STOP

ATENŢIE, SE FILMEAZĂ!

UN... MINUT LA COZIA

Cu siguranţă, fiecare tabără îşi are farmecul său. Dar atunci cînd profilul ei corespunde pasiunii tale, cînd de-a lungul unui întreg an şcolar ai făcut proiecte pentru zilele de tabără, eşti nerăbdător să-i treci pragul. Cu aceeaşi nerăbdare au pornit în această vară, spre Cozia, pionierii cineaşti din întreaga ţară. Programul taberei s-a... derulat în drumeţii pe Valea Oltului, în zona de construcţie a barajului, la Castrul roman, la Peştera Muierii, în gale zilnice de filme, concursuri pe teme de circulaţie, expoziţii de desene. Zilele s-au dovedit prea scurte pentru numeroasele acţiuni. Evident, din viaţa taberei n-a lipsit nici «Semaforul», care a înregistrat noutăţile la zi. Tabăra, întrunind aspiraţiile comune ale pasionaţilor celei de-a şaptea arte, le-a oferit totodată prilejul de a lega prietenii, de a realiza un fructuos schimb de experienţă în arta elaborării peliculelor. Fiindcă pionierii cineaşti prezenţi aici, la Cozia, s-au grupat în trei echipe, una ocupîndu-se de filmul alb-negru şi alte două turnînd filme color. «Un... minut la Cozia» a fost piatra de încercare a măiestriei lor. Ce se poate scoate dintr-un minut?!... Fiecare cameră de luat vederi s-a întrecut pe sine în a surprinde imagini sugestive, capabile să incite la meditaţie: peisaje pitoreşti de pe Valea Oltului, locuri unde s-au desfăşurat pagini emoţionante din istoria trecută şi contemporană. Olimpia Damian din Mediaş, Păun Popovici din Lugoj şi Relu Cojocaru din Roman ne-au relatat despre succesul acţiunii «Un minut la Cozia». Cele trei echipe de filmare au mînuit cu pricepere aparatele, fiecare cineast exercitîndu-şi, în afara «specialităţii» sale, şi rolul de regizor, scenarist, tehnician şi... chimist! Cunoştinţele acumulate la şcoală le-au fost şi de această dată de folos. Peliculele au fost prelucrate cu multă atenţie, cu trudă, dar şi cu... emoţie. După filmări au urmat montarea şi sonorizarea. Cineaştii din judeţele Mehedinţi, Vîlcea, Suceava, Neamţ, Sibiu, Timiş au fost şi de această dată la înălţime în ceea ce priveşte filmările. Cei de la Casa pionierilor şi şoimilor patriei din Roman, judeţul Neamţ, au beneficiat de cele mai fructuoase ore la masa de montaj. Cei din Mehedinţi şi Suceava au fost mai inspiraţi la sonorizări.

Filmele realizate la Cozia vor fi prezentate în cadrul celei de a doua ediţii a Festivalului Naţional «Cîntarea României», constituind un omagiu de profundă vibraţie patriotică închinat poporului nostru care întîmpină sărbătoarea celor 2050 de ani de la intemeierea primului stat dac centralizat şi independent.

LILIANA IVAN

EDIȚIE SPECIALĂ

Cutezătorii

SCRISĂ ȘI ILUSTRATĂ DE PIONIERII
DIN JUDEȚUL SUCEAVA

CARTE DE VIZITĂ

● Județul Suceava numără 84 116 pionieri și 39 424 de membri ai Organizației Șoimii patriei.

● 62 910 pionieri și școlari activează în 2 285 de cercuri științifice și tehnico-aplicative.

● Pionierii au organizat peste 300 de cercuri cu profil cultural-artistic și cenacluri literare.

● În actuala vacanță, 67 de echipaje efectuează expediții pionierești (26 de echipaje fac cercetare științifică, 41 de echipaje efectuează marcări și remarcări de trasee turistice). În acțiunea «Asaltul Carpaților» s-au evidențiat echipajele: «Cutezătorii» — Școala generală Panaci și «Vulturii Carpaților» — Școala generală Neagra Șarului (remarcări) și «Temerarii» — Școala generală nr. 1 din Suceava (marcări).

● În cadrul «Daciadei», au reprezentat cu cinste județul în etapele finale pionierii din Vatra Dornei, Dumbrăveni, Ciprian Porumbescu, Rădăuți, Solca — iar echipa Școlii generale nr. 3, Rădăuți, a obținut frumoase rezultate la concursul «Prietenii grănicerilor».

● În acțiunile de muncă patriotică, pionierii suceveni au realizat pînă la 1 august 80% din angajamentul anual, evidențiindu-se unitățile de pionieri din Dornești, Dorna Candrenilor, Pojorita, Șaru Dornei, Solca, Gura Humorului, Cîmpulung Moldovenesc, Boroaia, Preutești, Cornu Luncii.

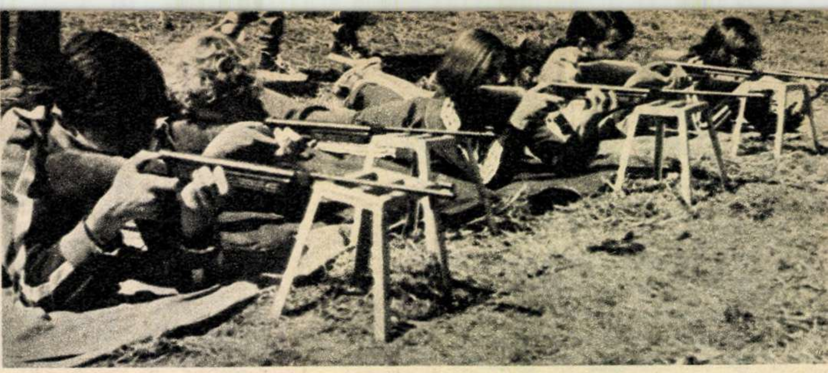

Echipa Școlii generale nr. 3 din Rădăuți, cîștigătoare al locului III la concursul «Prietenii grănicerilor» etapa finală (Mangalia 1978).

Narcisa Gavriliuc și frumusețea cusăturii românești (Casa pionierilor și șoimilor patriei din Rădăuți).

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

LA PORȚILE TEHNICII

Ipsofonul este cea mai importantă lucrare pe care am realizat-o în ultima vreme la cercul nostru de radioelectronică. Ea s-a bucurat de o largă popularitate și apreciere la expoziția județeană, unde a obținut premiul I.

În prezent, acest dispozitiv se găsește la expoziția republicană de creație tehnică a pionierilor și școlarilor de la București.

Construcție realizată după multe căutări și experimentări (cu sprijinul tovarășului profesor Constantin Buliga; s-au evidențiat pionierii Ovidiu Supărescu și Liliana Dranca), aparatul este compus dintr-un telefon la care nu s-a adus nici o modificare, un magnetofon pentru redarea mesajelor înregistrate, un grup de relee care comandă magnetofonul și-n același timp pot cupla un al doilea magnetofon, acesta înregistrînd convorbirea din rețeaua telefonică.

În momentul cînd s-a făcut apelul, dispozitivul redă un mesaj dinainte înregistrat. În același timp, el poate înregistra convorbirea dintre dispozitiv și corespondent.

SIMINIUC VASILE, clasa a VIII-a,
Casa pionierilor și șoimilor patriei
Cîmpulung Moldovenesc

PICTORIȚA...

Aș vrea să v-o prezint pe colega mea Maria Iacoban, o pionieră talentată la desen, cu imaginație bogată și o mare sensibilitate pentru culoare. A luat nenumărate premii pentru desen. Desigur, și-a atras admirația colegilor, dar a rămas aceeași fată modestă, păstrînd o mare delicatețe în comportare. De mulți ani, ea este fruntașă la învățătură, mereu prezentă în activitățile pionierești, gata să-și ajute colegii. Acum se preocupă, împreună cu colegele ei, de realizarea unor lucrări pentru concursul internațional «Un viitor de pace în Balcani».

VALENTINA LAVRIC
Școala generală Satu Mare, județul
Suceava

RADAR PIONIERESC

● **Stulpicani.** Dorind să cunoască aspectele cele mai actuale ale politicii externe a țării noastre, pionierii au organizat o adunare cu tema **România pe meridianele globului,** în care au fost înfățișate aspecte ale politicii de pace și prietenie a României socialiste, politică promovată cu strălucire de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

● **Rădăuți.** La Școala generală nr. 3, pionierii au ajutat la construcția unei săli de gimnastică. Ea va fi gata odată cu începerea anului școlar.

● **Horodnicul de Jos.** Pionierii au luat parte la o acțiune de informare științifică cu titlul: **Vreau să știu.** Participanții au pus profesorilor de specialitate numeroase întrebări despre originea vieții pe Pămînt, despre cosmos, despre cauzele unor fenomene atmosferice.

● **Spătărești.** Pionierii au organizat un recital de poezie sub genericul **Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie.**

● **Cîmpulung Moldovenesc.** Casa pionierilor și șoimilor patriei a organizat o frumoasă demonstrație de carturi, la care participanții au dat dovadă de îndemînare, curaj, prezență de spirit.

DRUMEȚIND PRIN ȚARA DE SUS

Echipajul nostru în Expedițiile «Cutezătorii» poartă numele de «Florile Bucovinei» și a străbătut drumurile Țării de Sus în dorința de a cunoaște folclorul regiunii. Ne-a preocupat să descoperim și să culegem pagini din creația muzicală populară, să observăm încrustațiile în lemn, ceramică. Ne-au impresionat mult vechile obiecte de uz gospodăresc pe care le-am observat în itinerarul nostru. Am văzut instalații de stoarcere a uleiului, de măcinare a făinii, piuare de sumane impresionante prin simplitatea formei, prin frumusețea ornamentației. Am strîns, de asemenea, modele de cusături, am participat la hore și am notat poezii populare pe care le-am auzit din gura bătrînilor.

BRÎNDUȘA VIZITIU
căpitan al echipajului,
Școala generală nr. 3, Suceava

VA CREȘTE O PĂDURE

Comandanta de unitate Maria Hapenciuc (Școala generală Pătrăuți) ne anunță că pionierii au împădurit dealurile din jurul comunei. Suprafața plantată are 8 ha. «Dar, spune Maria, trebuie să luăm în seamă și calitatea muncii. Toți pionierii — și au fost 350 — au lucrat cu răspundere, cu pricepere, astfel că puieții sădiți s-au prins fără nici o pierdere».

În mijlocul unor pajiști în care verdele este proaspăt și strălucitor, unde în depărtare se profilează crestele munților, se află o așezare de vară destinată pionierilor: tabăra de la Bucșoaia.

CE ȘI CUM CITIM?

DISCIPLINA LECTURII

Prof. univ.
ION DODU BĂLAN

Lectura trebuie să devină pentru orice tînăr o hrană sufletească. O hrană indispensabilă ființei sale spirituale. Așa cum nu poți trăi mai multe zile fără mîncare, fără ca organismul tău să nu sufere grave dereglări de metabolism tot așa nu-ți poți menține la un nivel înalt activitatea intelectuală dacă nu citești sistematic și cu o periodicitate riguroasă. Am arătat că alegerea lecturilor nu trebuie să fie întîmplătoare. Nu poate fi, de asemenea, întîmplător nici actul propriu-zis al lecturii. El presupune program disciplinat și rigoare susținută. N-are rost să citesc azi cîteva pagini dintr-o carte pe care apoi o las de-o parte și o mai reiau întîmplător peste cîteva săptămîni. E o îndeletnicire infructuoasă și descurajantă din punct de vedere al rezultatelor. Lectura presupune voință și putere de a stărui să parcurgi o carte pînă la capăt, fără întreruperi prea mari. Pentru aceasta — așa cum am mai spus — e nevoie să veghem cu exigență și zgîrcenie asupra bugetului nostru de timp. Mai întîi să nu ne furăm singuri timpul atît de prețios pentru lectură, apoi să nu îngăduim nici altora să ne irosească vremea destinată prieteniei cu cărțile. Vine colegul X sau Y și, într-un fel sau altul, ne face să pierdem timpul; sîntem datori să-l lămurim, repede și delicat, că și cartea este un bun prieten, și încă unul foarte bun, și, ca atare, nici pe ea n-o putem urgisi cu indiferența noastră.

Răspunzînd solicitării unui prieten de a întrerupe lectura și a pleca la plimbare sau la joacă afectăm disciplina lecturii și ne facem un rău.

Nimeni nu poate da timpul înapoi. Și timpul pierdut azi e bun pierdut pentru totdeauna. Gîndește-te că în cartea pe care o părăsești plecînd haihui sînt depuse gîndurile, sentimentele și visurile unui om care a trudit îndelung pentru ca să-ți comunice ție niște adevăruri despre om, despre lume și viață. Unui astfel de om, care poate fi Shakespeare, Balzac, Tolstoi, Rebreanu, Sadoveanu sau un altul din familia marilor spirite creatoare, i-ai dat o întîlnire programîndu-ți o lectură din opera lor și ești dator s-o onorezi. Îi acorzi o oră și-apoi poți să-ți vezi de alte treburi. Pătrunde-te de ideea că astfel de oameni merită o asemenea atenție. Dacă spiritul nehrănit nu protestează și nu se alarmează precum corpul nostru, el suferă, ca și acesta, de lipsa de nutriție. Lectura e o hrană spirituală pe care trebuie să i-o oferim ființei noastre în formare în fiecare zi. In ziua în care te cuprinde plictiseala și nu vrei să citești nimic, gîndește-te că spiritul tău suferă, fără să strige, fără să protesteze, fără să ți-o spună. A, sînt zile în care nu poți citi proză? E posibil. Citește atunci poezie, o carte de călătorii sau de știință popularizată sau orice altceva din programul de lecturi pe care ți l-ai pregătit pentru o anume perioadă de timp. Pentru un bun cititor, care înțelege că lectura e hrana personalității sale, să nu treacă nici o zi fără citirea cîtorva pagini.

SÎNTEM NEPOȚI DE DACI ȘI DE ROMANI

1

Cei șapte pionieri din imaginile pe care vi le prezentăm nu sînt expediționari «Cutezătorii», cum s-ar părea. Ei nu sînt nici simpli excursioniști aflați în plimbare. Cei șapte temerari de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Cîmpina (fiindcă, veți vedea, sînt niște temerari) aparțin cercului foto. Țelul micii lor expediții este să ajungă sus, dincolo de Poiana Stînii, la locul numit Tabla Buții, unde se află un cimitir al eroilor căzuți în războiul din 1916—1918, în care ostașii români au dat grele jertfe de sînge pentru realizarea idealului de unitate națională. Un loc de popas, un loc de meditație lîngă cuibul de viteji care odihnesc la umbra brazilor.

Drumul celor șapte cutezători n-a fost ușor: au avut de înfruntat și ploaie, și vînt, și frig — iar într-o noapte viteji excursioniști, toți șapte ca unul, au luptat îndelung cu o furtună violentă care voia să le smulgă cortul.

Priviți acum fotografiile realizate de expediționari. Sînt secvențe dintr-o excursie emoționantă, efectuată de șapte iubitori ai istoriei neamului, de șapte cutezători.

2

1. Vîrfurile semețe — ca o glorioasă intrare în sanctuarul eroilor.

2. Moment de repaus la Penteleu.

3. Azi e zi cu soare — din nou la drum.

4. În stînga, un mic buchet de brazi: locul de odihnă al eroilor patriei.

3

4

INSTANTANEU:

O VARĂ PENTRU SADOVEANU

Poate singurul loc în care vacanța nu dă buzna cu alaiul ei gălăgios, cu iureșul de cîntece și «olario!» este biblioteca. O bibliotecă adevărată — nu cele două sau trei rafturi cu cărți din sufrageria de-acasă; o bibliotecă vastă, tăcută, răcoroasă, cu rafturi pînă-n tavan, nesfîrșite rafturi. O bibliotecă în care să te simți dator, vinovat chiar: «N-am citit-o nici pe aceasta... nici pe aceasta...», dar și mîndru totodată: «Pe-aceasta am citit-o!» O bibliotecă din care ieși parcă întotdeauna mai important; pasul calcă apăsat, gîndul ți-e deodată mai copt...

Într-o zi de la începutul vacanței, la secția pentru copii a Bibliotecii orășenești din Cîmpulung Muscel, județul Argeș, o fată cu codițe întîrzie în fața unui raft, ținînd strîns subsuoară cîteva cărți.

Red.: Pe-acestea le-ai citit și le aduci înapoi?

Se întoarce spre mine, dă din cap («Da») și-mi arată coperțile: Ionel Teodoreanu — «Ulița copilăriei»; Jack London — «Colț Alb»; Anton Pann — «Povestea vorbei».

Red.: Și-acum?

— Acum vreau să citesc Sadoveanu. Adică numai Sadoveanu. E adevărat că... (și privește spre bibliotecara Rodica Dragomirescu) și tovarășa bibliotecară mi-a făcut această sugestie, dar și eu cred că e foarte potrivit.

— Ce anume e potrivit?

— Sadoveanu în vacanță. El trebuie citit pe-ndelete. Ca să poți prinde frumusețea limbii, a descrierilor. Ca să poți trăi atmosfera creată de marele prozator. O bună parte din vacanță voi citi doar Sadoveanu. Acum mă gîndesc cu ce să încep.

...Maria Manole, clasa a VIII-a, Școala generală nr. 1 din Cîmpulung Muscel.

O vară pentru Sadoveanu...

ILIE TRAIAN

Despărțirea

Schiță de COSTACHE ANTON

În zilele următoare am urcat din nou la baraj, dar nu să-l întîlnim pe Copită Retezată. Cerbul și cîrdul de căprioare au dispărut în aceeași după-amiază. Au dispărut chiar sub ochii noștri. Mai întîi, însă, a fost o scenă ciudată, incredibilă, pe care, dacă n-aș fi văzut-o cu ochii mei, nu m-aș încumeta să o relatez. În timp ce Dia alerga cu puiul de căprioară în brațe, Hanibal s-a ridicat s-o întîmpine tăind pieziș pajiștea de lîngă baraj, cu salturi mari, neobișnuite pentru un Saint-Bernard. Unchiul Matei ne-a făcut semn (mie și lui Petru Petru) să ne oprim. A spus:

—Hanibal n-o să-i dea voie Diei să se apropie de cîrdul de căprioare.

Petru Petru a ridicat privirea spre unchiul Matei, dar n-a zis nimic. Mie mi s-a părut că văd în ochii lui un zîmbet de neîncredere, care s-a stins repede, pentru că Petru Petru este, de fapt, un timid și-un tăcut. Cel mai adesea, el se exprimă nu prin cuvinte, ci prin gesturi. Un gest de-al lui echivalează uneori cu zece-douăzeci de cuvinte. Alteori, gesturile îl ajută să clarifice, să sublinieze, să completeze ceva, anulînd pînă la urmă cuvintele. Acum, Petru Petru nu schițase nici un gest. Zîmbise doar.

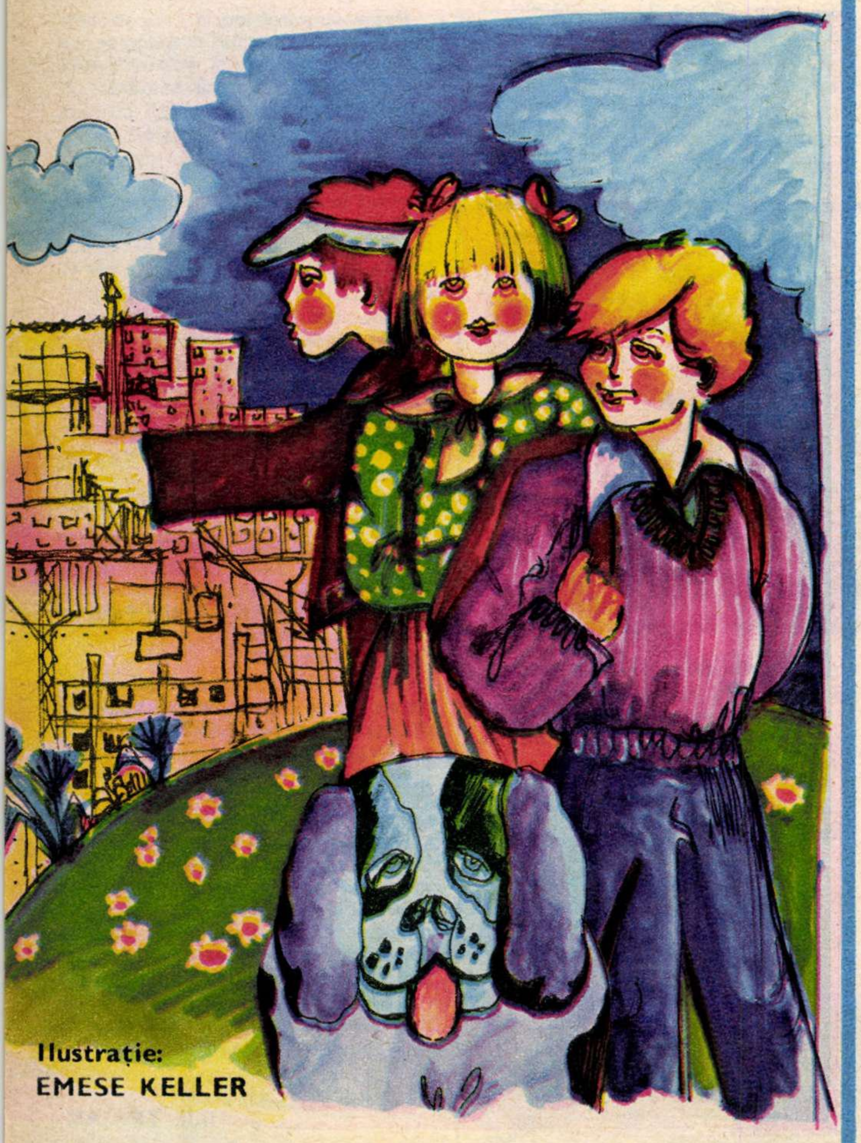
Ilustrație:
EMESE KELLER

Am întors privirea spre pajiște. Hanibal nu s-a postat ca o sentinelă în calea Diei, așa cum am crezut că o să facă. A lăsat-o să alerge, dar alerga și el ca într-un fel de joacă, descriind niște cercuri mari, săltînd adică în jurul Diei, fără să latre și chiar fără să o privească. La un moment dat, am crezut că alerga fără rost, pentru că nimic din felul lui de a se mișca ori de a-și ține capul nu trăda faptul că ar fi văzut-o pe Dia. Și totuși, indiferența lui Hanibal ascundea o anumită stratagemă — de care mi-am dat seama puțin mai tîrziu, cînd Dia a început să-și domolească pașii, să întoarcă mereu capul după el, să-l strige.

—Hanibal, ce-i cu tine? De ce alergi ca un zănatic? Hanibal, tu nu mă auzi?

Dia s-a oprit mirată, derutată, uluită. Dar uluit și derutat era și Petru Petru, pe care l-am auzit mormăind:

—Nu știu ce-i cu Hanibal. Nu pricep ce vrea.

Privind scena, o clipă am avut neobișnuit de clar senzația că nimerisem la un carnaval. Că în jurul Diei alerga un băiat care se travestise, care-și confecționase costum și mască și, imitîndu-l fantastic de bine pe Hanibal, încerca să ne amuze.

—Hanibal, am auzit iar, aproape rugător glasul Diei. Tu nu vezi că am adus puiul de căprioară?!

Aproape în aceeași clipă cercurile pe care le făcea Hanibal în jurul Diei au început să descrească, să se micșoreze. Cînd Hanibal s-a oprit, Dia i-a spus aproape cu reproș:

—Ți-am adus puiul de căprioară, zănaticule!

Aplecîndu-se, a lăsat puiul de căprioară pe pajiște.

Hanibal s-a apropiat tăcut și i-a sărutat mîinile. Apoi, tot tăcut, s-a dus spre puiul de căprioară și a pornit cu el peste pajiște. Stratagema îi reușise pe deplin.

În partea opusă, nu prea departe, l-am văzut pe Copită Retezată. Mergea șchiopătînd.

—Copită Retezată vine să-și ia odrasla pe care i-a încredințat-o lui Hanibal, a spus unchiul Matei. Putem să ne întoarcem acasă liniștiți.

Dar nici eu, nici Petru Petru și nici Dia nu ne gîndeam încă la întoarcere. Am rămas să privim ceremonialul acela neobișnuit, simplu, tulburător de simplu, aproape ireal care s-a desfășurat sub ochii noștri.

La un moment dat, Hanibal s-a oprit. Aproape în aceeași clipă, s-a oprit și Copită Retezată. Dar s-a oprit și puiul de căprioară. Hanibal, însă, nu l-a lăsat. L-a împins ușor cu botul și puiul a pornit în direcția lui Copită Retezată. Părea un copil somnoros, trimis să facă o treabă care nu-l încînta. Vreau să spun că fără Hanibal lîngă el, puiul de căprioară era speriat și nesigur. Și-a revenit numai cînd l-a văzut pe Copită Retezată. Pe loc, picioarele i s-au înzdrăvenit și puiul de căprioară a început să alerge, să țopăie bucuros în preajma lui Copită Retezată — care l-a lăsat cîteva clipe să-și manifeste bucuria. Apoi, așa cum făcuse și Hanibal, l-a împins ușor cu botul spre cîrdul de căprioare, iar el, șchiopătînd, a pornit în direcția uriașului Saint-Bernard. Hanibal nu l-a așteptat. A pornit și el în direcția lui Copită Retezată. Înaintau unul spre altul, fără grabă, ca doi localnici, care își dau binețe de departe, ridicînd clopurile, oprindu-se apoi să-și aprindă pipele ori să schimbe vorbe despre toate cîte s-au întîmplat pe șantier și-n împrejurimi. Hanibal și Copită Retezată n-aveau clopuri, n-aveau nici pipe pe care să le aprindă, totuși s-au oprit și au stat unul în fața celuilalt, și-au spus ceva, sînt sigur, altfel ce rost avea să stea atîta timp cu boturile în jos, apropiate mult, aproape atingîndu-se? Dar chiar de nu și-ar fi spus nimic, la despărțire, am văzut toți (eu în primul rînd, apoi unchiul Matei, și Dia, și Petru Petru) cum s-au îmbrățișat. Copită Retezată și-a sprijinit cîteva clipe bărbia pe gîtul lui Hanibal. Același lucru l-a făcut apoi și Hanibal, întinzînd bărbia spre grumazul lui Copită Retezată. Au stat așa pînă cînd iarba de pe pajiște ori vîntul i-au adus lui Copită Retezată semne cunoscute. Cîrdul de căprioare părăsise platoul de lîngă baraj, se îndrepta spre pădure. Atunci abia, Copită Retezată și-a înălțat fruntea falnică, s-a întors șchiopătînd, a mers așa cîțiva pași, apoi a început să alerge. Unchiul Matei a spus:

—Gata, e timpul să ne întoarcem.

—Și cu Hanibal ce facem? a întrebat Dia.

—Păi, nu vedeți? El rămîne să-și petreacă prietenul.

Unchiul Matei avea dreptate. Hanibal nu se clintise din loc și nici nu dădea vreun semn că se va clinti curînd. Stătea sprijinit pe labele din față și se uita după Copită Retezată, care se îndepărta tot mai mult.

—Noi ce facem? a întrebat în șoaptă Dia. Nu putem să-l lăsăm pe Hanibal singur. Și-apoi, n-am vizitat încă șantierul.

—O să-l vizităm, a spus, tot în șoaptă, Petru Petru. Oricum, trebuie să trec pe la tata. Apoi, cu vocea lui cam groasă:

—Unchiule Matei, noi rămînem să-l așteptăm pe Hanibal.

—La șapte se oprește telefericul, ne-a avertizat unchiul Matei. Și Hanibal e în stare să stea aici pînă mîine dimineață.

—O să-l convingem să vină cu noi mai repede, a spus Dia.

Unchiul Matei s-a îndreptat spre teleferic, iar noi, eu, Dia și Petru Petru, am rămas să-l așteptăm pe Hanibal.

ÎNTÎMPLĂRI DIN TABĂRĂ

Schiță de GICA IUTEȘ

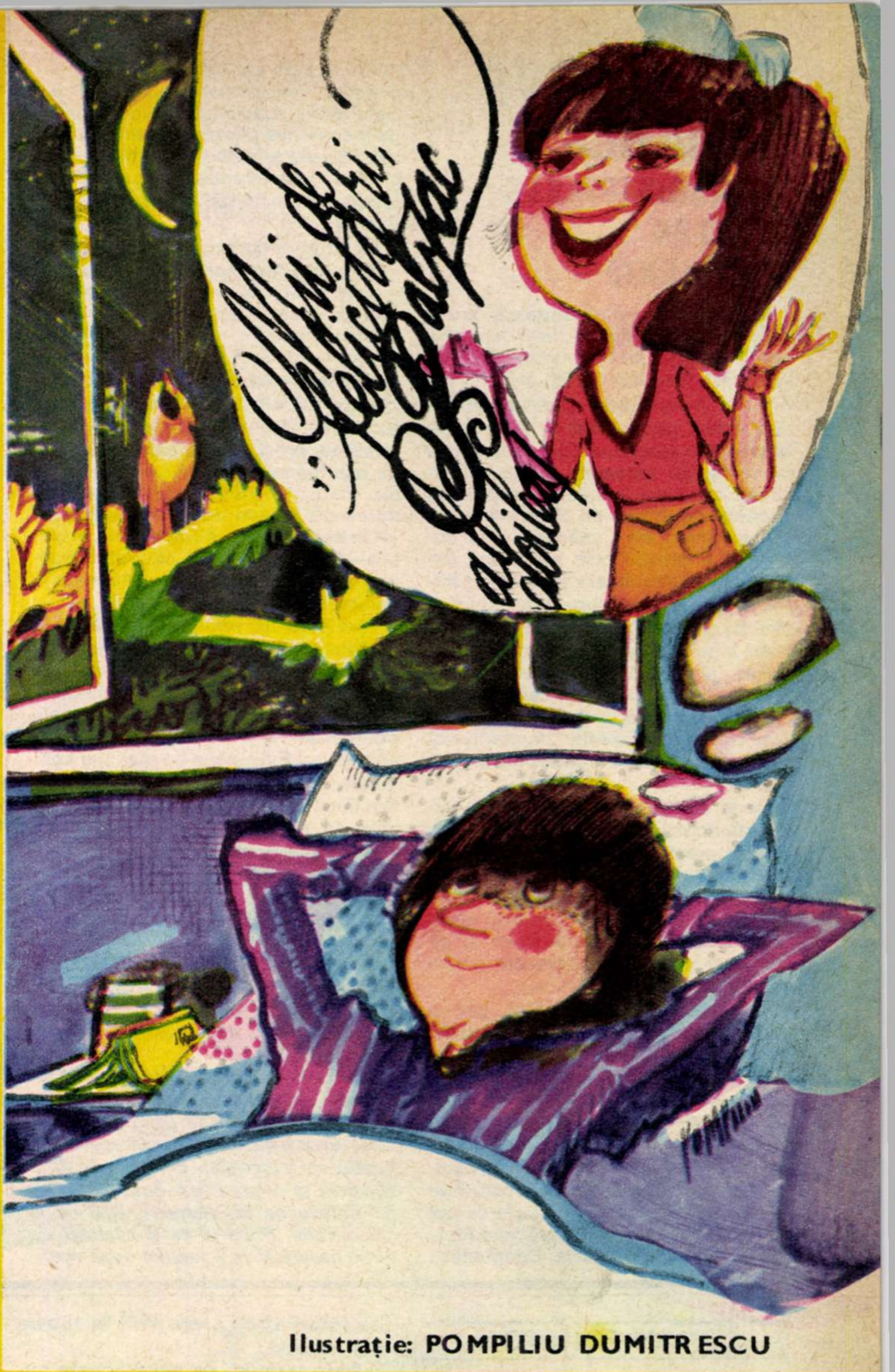
Mii de felicitări Balzac al doilea!

Ilustrație: **POMPILIU DUMITRESCU**

Da, Violeta a treia a apărut pe neașteptate, a doua zi, imediat după plecarea tovarășei scriitoare. A apărut ca să-mi spună «mii de felicitări, Balzac al doilea!» Ieșea de la Oficiul poștal. Noi ne pregăteam s-o salutăm cu stimă și respect și s-o invităm la serialul de luni seara. Dar persoana nu era singură, ci însoțită de alte persoane, încă două fete și doi băieți. Întregul grup părea cam ciudat, mai ales că băieții erau îmbrăcați cu niște treninguri negre și bascheți roșii. Erau grozav de veseli. Vorbeau și rîdeau...

—Ce soare, ce frumusețe de zi! Nu facem și noi o plimbare? scînci Alibei nerăbdător.

Bineînțeles că urma să facem o plimbare. I-am lăsat să se îndepărteze puțin și ne-am luat după ei să vedem și noi ce-i de capul lor. Unul dintre băieții în treninguri negre zise ceva și toți izbucniră în rîs. Altul făcu o săritură cu o ușurință de panteră.

Atunci primul strigă:

—Mîine pe vremea asta o să fim la mare!

Și făcu vreo două tumbe drept în mijlocul drumului.

—Ce-i cu ăștia? se minună Alibei.

—Parcă-s de la circ, am spus cu invidie, privind cu cîtă agilitate a revenit în poziția obișnuită băiatul care făcuse tumbele.

În clipa aceea Violeta a treia întoarse capul și ne făcu un semn de salut. Clic! o fotografie Mache.

—Ai phrins-o? se miră Victor Moraru.

—Ihi, mîrîi Mache, și l-am văzut cum se schimbă la față și am înțeles și de ce: Violeta a treia se desprinse de grup și venea acum repede și drept spre noi...

M-am uitat iar la Mache. Acum era roșu și aparatul de fotografiat îi tremura în mînă de parcă îl apucaseră frigurile.

—La revedere! îi spuse Violeta a III-a. Noi plecăm la mare! Îți mulțumesc pentru locul la televizor! Și după ce-i făcu o plecăciune se întoarse și fugi spre grupul care o aștepta.

Ia te uită ce lovitură de teatru! Ne uitam prostiți la Mache. Nu cred că se așteptase la o poveste ca asta. Mache zîmbea pierdut și nu era în stare să scoată un sunet, încremenise de fericire. Victor Moraru clipi ca o cîrtiță bătrînă la lumina zilei și șopti:

—Imphresionant!

—Ie-te-te drăcie! își recăpătă glasul și Alibei.

Dar Mache tot nu zice nimic, ca hipnotizat. Tănăsache și, bineînțeles, grațioasa făptură a Violetei a III-a au dispărut la cotitura șoselei. S-au oprit la vila verde cu două etaje. «Ce fel de tabără putea să fie acolo?» Pe urmă am observat o tăbliță la intrare: «Tabără specială de odihnă a școlilor de coregrafie». Iată, deci, tot misterul cu Violeta a treia.

Dintr-o dată, așa, fără nici un motiv ne-am întristat și am făcut cale întoarsă...

Hm, dacă te gîndeai bine, peste cîteva zile trebuia și noi să ne despărțim... Zilele de tabără zburaseră prea repede. Mache pleca la Galați împreună cu bunul lui prieten Victor Moraru. Eu o porneam spre Adîncate, la unchiul Zaia. Alibei se întorcea la Babadagul lui.

Adevărul e că nu știu de ce am umblat în ziua aia fără rost, de colo colo. După masă ne-am mai înviorat puțin, pentru că Mărcușan cel mare îl provocase pe Victor Moraru la o partidă de șah. Așteptam sfîrșitul partidei, cu sufletul la gură. Trebuie să recunosc că erau amîndoi niște ași în materie.

La sfîrșit, ne-am dat seama că Mache dispăruse fără urmă. Alibei a zis:

—Pun gîtul că e la «coregrafie!»

Mache a apărut impasibil și sobru cu puțin înainte de masa de seară. Bineînțeles, l-am luat la întrebări:

—Unde ai fost?

—M-am plimbat, pe vale!

—Cu cine te-ai plimbat?

—Singuratic și tăcut s-a plimbat, miorlăi Alibei, făcînd zîmbre în spatele lui.

—M-am plimbat cu cine vreți voi! ne-o trînti Mache drept în față și începu să soarbă supa tacticos și mulțumit că era rîndul nostru să tăcem și să înghițim.

Am văzut serialul la televizor și pe urmă, în dormitor, am încercat să mai scoatem ceva de la el, dar degeaba. Brusc, spiritul de disciplină s-a trezit în Mache și ne-a strigat:

—Ia mai terminați odată cu trăncăneala! N-ați auzit ce-a spus tovarășa comandant? Să nu mai vadă lumină în dormitoare după ora zece! E unșpe fără un sfert.

Și chiar s-a dus, și pac! a răsucit comutatorul. Se făcuse un afurisit Mache ăsta, fără pereche!

Zilele următoare n-am mai avut o clipă de răgaz. Ne-am grăbit să folosim timpul frumos pentru excursii...

Marți am fost la Corund, am vizitat Fabrica de ceramică unde Mărcușan a făcut cîteva schițe de olari (cred că o să ajungă pictor). Ne uitam la el, cum zbura cărbunele pe carton. Are stofă.

A venit și clipa despărțirii. În seara premergătoare plecării am aprins un foc de tabără. Am cîntat o mulțime de cîntece — bineînțeles, și Marșul corespondenților, în semn de adio. Altă surpriză: tovarășul comandant, fost campion de rugbi, are o voce de tenor! Știe o mulțime de arii din opere. A cîntat aria lui Figaro și a fost formidabil. La despărțire Alibei ne-a dăruit cîte-o caricatură drept amintire. Pe mine m-a imortalizat zburînd pe-o pană de cronicar (pană adevărată, lipită pe carton, el susține că e de vultur, dar eu cred că e o pană de gîscă. Jos, în vale, am văzut un cîrd de gîște.) N-are nici o importanță. Mi-ar place să fiu prieten cu Alibei, să ne mai întîlnim în viață. Pe Victor Moraru l-a desenat în fruntea unui batalion de roboței care poartă o pancardă cu inscripția «Made — Victohr Mohrahru». Cu caricatura lui Mache, Alibei a dat cu bîta în baltă. Mache s-a posomorît dintr-o dată. Păi, cum să nu se posomorască, dacă în caricatură stă în poziția «Gînditorului», într-o palmă ține o inimă roșie și-n cealaltă o balerină ca un fluturaș albastru.

Mache a luat caricatura, s-a uitat la ea, a zis: «Hm» și, repede, a ascuns-o în geamantan. Stau cu ochii deschiși în întuneric. Ceilalți au adormit de mult. Ascult respirația lor liniștită și-mi spun că ar fi timpul să adorm și eu. Dar somnul nu mi se mai lipește de gene. Mi-am propus să țin zilnic jurnalul. Dar nu m-am ținut de cuvînt. Totuși, ce a fost mai important am scris. La revedere, tabără! La revedere, băieți!

LOCOMOTIVE ROMÂNEȘTI

PE MAGISTRALELE A PATRU CONTINENTE

Statisticile mondiale situează România pe primele locuri în lume în domeniul producției de locomotive. Pe magistralele feroviare a 20 de țări din Europa, Asia, Africa și America circulă astăzi peste 7 000 de locomotive fabricate în România. Sînt locomotive moderne, cu parametri tehnico-funcționali de nivel mondial. În condiții deosebit de dificile de climă ori de relief, locomotivele românești s-au dovedit a fi printre cele mai bune din lume. Este semnificativ faptul că testările la care au fost supuse aceste mașini au permis unor instituții specializate bine cunoscute, între care «Santa-Fé» și «Southern Railways» din S.U.A., să constate și să certifice calitatea locomotivelor românești, care s-au comportat superior locomotivelor de putere similară construite în alte țări.

De la cunoscutele întreprinderi «Electroputere» din Craiova, «23 August» din București, «UNIO» din Satu Mare pleacă în lume 40 de tipuri de locomotive Diesel electrice și Diesel hidraulice, de putere mică, mijlocie și mare, reprezentînd principalele tipuri și dimensiuni necesare satisfacerii cererii celor mai diferiți beneficiari.

Un argument convingător pentru aprecierea de care se bucură în lume locomotivele construite în România este faptul că mai mult de 50 la sută dintre acești beneficiari au devenit clienți permanenți. De 15 ani consecutiv, România exportă locomotive Diesel electrice în Bulgaria și Polonia, Egiptul și-a reînnoit cererea de locomotive românești de zece ori, Ungaria de opt ori etc. În Iugoslavia, Irak, Costa Rica, R.P.D. Coreeană, Grecia, Bangladesh etc. sînt bine cunoscute locomotivele noastre. Întreprinderea «UNIO» din Satu Mare, specializată în construcția de locomotive pentru industria extractivă feroasă și neferoasă, atît de adîncime cît și de suprafață, exportă astăzi locomotive în 15 țări de pe patru continente.

La întreprinderile de comerț exterior «Mecanoexportimport» și «Electroexportimport» se păstrează nenumărate certificate de calitate atribuite industriei noastre de material rulant de către instituții specializate din numeroase țări ale lumii. Zeci de scrisori care conțin elogii la adresa constructorilor români de locomotive vin să confirme prestigiul de care se bucură pe meridianele Terrei aceste produse ale industriei românești. Beneficiarii apreciază în mod deosebit securitatea lor în exploatare și durabilitatea, viteza și puterea de tracțiune, consumul economic de combustibil și reducerea la minimum a factorilor poluanți.

Fără îndoială, mărturiile prezenței și performanțelor locomotivelor fabricate în România, ale prestigiului de care se bucură astăzi în lume știința și tehnologia românească din această ramură de vîrf a economiei naționale sînt multe. Exemplele de mai sus constituie o expresie grăitoare a hotărîrii României socialiste de a participa activ la circuitul mondial de valori.

RALIUL IDEILOR

La problema **CE PUTEM CONFECȚIONA DIN AMBALAJELE DE MATERIAL PLASTIC?** *am primit noi răspunsuri ingenioase. Iată două dintre ele.*

Marcela Ofrim *din* **Sighetul Marmației,** *str. Izei nr. 7, propune folosirea paharelor de înghețată pentru improvizarea unui parasolar destinat aparatului nostru de fotografiat. Pentru aceasta e suficient să se practice la baza paharului un orificiu de un diametru egal cu al obiectivului. Paharul va fi căptușit cu hirtie neagră și va fi montat după verificarea timpului de expunere și a diafragmei.*

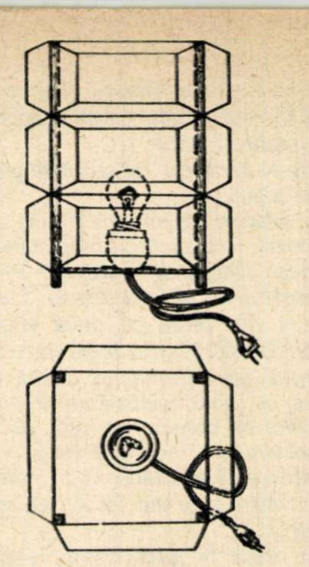

Sorin Ciurescu *din* **Craiova,** *str. Brazda lui Novac, bloc D—15, ap. 11, a imaginat o veioză modernă confecționată din 12 tăvițe de plastic de 11 × 18 cm. Mai sînt necesare patru șipci de 1 × 1 × 40 cm, o bucată de carton sau placaj de 17 × 17 cm pentru fixarea becului electric, o dulie, conductor electric, un întrerupător, un ștecher, Lipinol. Schița alăturată vă va ajuta să vă construiți voi înșivă această veioză.*

Cei doi corespondenți ai rubricii noastre vor primi din partea revistei **o sacoșă «Cutezătorii»** *și* **un portret al Nadiei Comăneci.**

SÎNTEȚI CURIOȘI?

Simona Argelescu din Pitești, str. Turda nr. 1, propune următoarea întrebare: **De ce este sărată apa mărilor și oceanelor?**

Așteptăm răspunsurile voastre, precum și sugestii pentru tema a doua a concursului nostru de idei practice.

Menționați pe plicurile adresate acestei rubrici: **«Cutezătorii» — Raliul ideilor.**

H. ARAMĂ

REZULTATELE CONCURSURILOR REPUBLICANE DE AEROMODELISM, NAVOMODELISM ȘI RADIOGONIOMETRIE, EDIȚIA 1978

1. CONCURSUL REPUBLICAN DE AEROMODELE

a) Clasamentul pe echipe

Locul I: Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei; locul II: Argeș; locul III: Brăila; locul IV: Prahova; locul V: Galați.

b) Clasamentul individual

AEROMODEL FAZA II

Locul I: Făgărășanu Ion, Bistrița-Năsăud; **locul II:** Poplăcenel Dan, Sibiu; **locul III:** Gheorghe Costel, Galați; **locul IV:** Dutescu Gabriel, Argeș; **locul V:** Talmai Cătălin, Covasna.

AEROMODEL A 1

Locul I: Talpaș Dumitru, Maramureș; **locul II:** Boitaș Florin, Tulcea; **locul III:** Crăciun Marian, Brăila; **locul IV:** Coroană Dan, Iași; **locul V:** Gerigescu Adrian, Argeș.

AEROMODEL B. 1.

Locul I: Crințescu Dan, Argeș; **locul II:** Voinescu Viorel, Galați; **locul III:** Loloiu Daniel, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei; **locul IV:** Ghergheli Csaba, Harghita; **locul V:** Felter Dankwar, Sibiu.

AEROMODEL CAPTIV-VITEZĂ

Locul I: Drăguliu Adrian, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei; **locul II:** Vanya Eduard, Hunedoara; **locul III:** Naghi Tiberiu, Arad; **locul IV:** Stancu Nicolae, București; **locul V:** Marinescu Dan, Dîmbovița.

AEROMODEL R.C.

Locul I: Ionescu Daniel, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei;

ROMAN FOILETON

COMOARA DIN MUNȚI

de **SEVER NORAN**

Un fasung cu surprize (IX)

Excursia la Poiana zînelor durase pînă în seara zilei. Se întorseseră obosiți, dar bucuroși că descoperiseră poiana despre care vorbea papirusul din Alexandria.

— Acu' mai rămîne să se descopere comoara, spuse Sebastian, oprindu-se în fața casei unde locuia Ovidiu.

— Cred că domnul Rowbeam a și aflat ceva, cu aparatul acela, interveni Ovidiu și, în clipa următoare, sări ca ars. Hait! Domnul Rowbeam a uitat la mine aparatul de fotografiat! L-am vîrît în rucsacul meu și... și...

Abia termină de spus aceste cuvinte, că lîngă ei se ivi profesorul Călinoiu.

— Unde ați umblat azi, copii? V-am dat lipsă de pe șantier! glumi el.

Ovidiu îi povesti cum își petrecuseră ziua. Profesorul îl ascultă cu atenție.

— A fost, deci, o excursie frumoasă, spuse el, la sfîrșit.

— Numai că eu trebuie să merg la șantier, zise Ovidiu. Trebuie să duc aparatul de fotografiat al domnului Rowbeam, că l-a uitat la mine. Acolo, la Poiana zînelor, ne-a făcut multe poze. Și cu domnișoara Daisy.

Profesorul își cercetă ceasul.

— E tîrziu. Aproape ora nouă. Nu-i neapărat nevoie să-i duci aparatul în seara aceasta. Ia dă-mi-l mie, Ovidiule. Îl duc eu.

Ovidiu parcă atîta aștepta. Cotrobăi în rucsac, scoase aparatul și-l dădu profesorului.

— Ei, și-acum, noapte bună! Pe mîine, la șantier, le spuse Călinoiu.

Copiii se răspîndiră care încotro, spre casele lor.

Mama lui Fănel îl aștepta îngrijorată.

— Tatăl tău n-a venit. E încă la serviciu, îi spuse ea. Uff, bine că te-ai întors sănătos. Mă temeam că o să vă iasă vreo jivină în cale și...

Băiatul rîse.

— A fost o excursie grozavă! N-avea ce să ni se întmple rău. Pe locurile acelea nu-s urși, că nu-i zmeură... Mămico, ce-ar fi să merg în calea tatii? La nouă și jumătate iese din serviciu! Gata! Am pornit! În cinci minute ajung la întreprindere.

Mama n-apucă să zică ceva, că Fănel se și afla în stradă. Începea să se întunece. Zori pasul. Ajungînd la întreprinderea unde tatăl său era portar, fu surprins că schimbul acestuia se și instalase la post.

— Tata a plecat? întrebă el, cu un usor tremur în glas.

— E în întreprindere, împreună cu tovarășul inginer-șef Grecu. Controlează dacă ușile sînt închise. Dacă vrei să intri — poftim! îl îmbie portarul care-l schimbase pe tatăl lui Fănel.

Băiatul o zbughi fără să mai spună nimic. Îl găsi pe tatăl său în biroul inginerului Grecu. Stătea de vorbă cu acesta. Inginerul dorea să afle din gura subordonatului său cum se petrecuseră lucrurile în seara aceea, cînd izbucnise furtuna, iar Alexandru Stoian intrase în întreprindere cu o legitimație falsă, apoi fusese rănit de «omul cu umbrela».

— Bună seara, spuse Fănel, oprindu-se în cadrul ușii.

— Ia te uită cine vine! spuse inginerul Grecu văzîndu-l pe Fănel. Vino să te văd mai bine, voinicule! Ooo! dar ai crescut, nu glumă! Nu mi-ai spus cum înveți. Ai terminat cu bine clasa?

— Premiant, tovarășe inginer, spuse Nicolae Dragotă.

— Bravo! Te mai ocupi de filatelie?

— Da. Chiar așteptam prilejul să vă mulțumesc pentru timbrele trimise prin tata.

— O să-ți mai trimit. Acum, ne ierți cîteva clipe. Am de vorbit ceva cu tatăl tău. Dar ia stai, că am ceva interesant pentru tine! Vino în biroul acesta...

locul II: Bălan Elena, Iași; **locul III:** Crințescu Iulian, Argeș; **locul IV:** Neacșa Gheorghe, Brăila; **locul V:** Șerban Andrei, Prahova.

PROBA DE CONSTRUCȚII

Locul I: Gheorghe Costel, Galați; **locul II:** Macuc Sorin, Suceava; **locul III:** Stoicu Gabriel, Prahova; **locul IV:** Ursescu Gabriel, Iași.

RACHETE — STRAMĂR

Locul I: Toderaș Rodica, Vaslui; **locul II:** Matei Florin, Dîmbovița; **locul III:** Pițurlea Marius, Ialomița; **locul IV:** Voinea Cristi, Bacău; **locul V:** Mazilu Florin, Prahova.

RACHETOPLAN

Locul I: Radu Anca, Vaslui; **locul II:** Asaftei Dănuț, Galați; **locul III:** Scinteia Dan, Prahova; Mărăcinaru Marius, Ialomița; **locul IV:** Dinulescu Costel, Dolj; **locul V:** Rîpan Cristea, Suceava.

2. CONCURSUL REPUBLICAN DE NAVOMODELE

a) **Clasamentul pe echipe**

Locul I: județul Ilfov; **locul II:** Galați; **locul III:** Bihor, **locul IV:** Arad; **locul V:** Satu Mare.

b) **Clasamentul individual**

NAVOMODEL TELECOMANDAT R.C.

Locul I: Anghel Radu, București; **locul II:** Marin Laurențiu, Alba; **locul III:** Mateescu Mihai, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei; **locul IV:** Pancea Daniel, Ilfov; **locul V:** Panaite Mirel, Neamț.

NAVOMODELE SUBMARIN

Locul I: Botezatu Dana, Galați; **locul II:** Ionescu Mihai, Ilfov; **locul III:** Rotaru Daniela, Botoșani; **locul IV:** Lemne Marian, Vaslui; **locul V:** Tripa Aurel, Hunedoara.

NAVOMODEL PROTOTIP

Locul I: Pincheie Toma, București; **locul II:** Vincze Albert, Hunedoara; **locul III:** Păcuraru Adrian, Alba; **locul IV:** Serea Dan, Galați; **locul V:** Ivan Viorel, Ilfov.

PROPULSATE MILITARE

Locul I: Radu Mircea, Bihor; **locul II:** Țibuleac Dan, Vaslui; **locul III:** Zamfir Lucian, Bacău; **locul IV:** Sechilă Valentin, Tulcea; **locul V:** Mușat Teodor, Brăila.

PROPULSATE CIVILE

Locul I: Popa Dan, Ilfov; **locul II:** Mihai Anghel, Brăila; **locul III:** Cristache Daniel, Dolj; **locul IV:** Szabo Lajos, Hunedoara; **locul V:** Munteanu B., București.

VELIERE 900—1 000 mm.

Locul I: Tanas D., Harghita; **locul II:** Suvagău P., București; **locul III:** Neacsu T., Galați; **locul IV:** Lorinz I., Bihor; **locul V:** Rotaru C., Vaslui.

VELIERE 600—700 mm.

Locul I: Zorilă I., Brașov; **locul II:** Ganea M., Bihor; **locul III:** Oțelea C., Prahova; **locul IV:** Mamaligan F., Ilfov; **locul V:** Criveanu M., Olt.

3. CONCURSUL REPUBLICAN DE RADIOGONIOMETRIE

Clasamentul pe echipe

Fete

Locul I: Hunedoara; **locul II:** Ilfov; **locul III:** Gorj; **locul IV:** Harghita; **locul V:** Ialomița.

Băieți

Locul I: Satu Mare; **locul II:** Neamț; **locul III:** Prahova; **locul IV:** Suceava; **locul V:** Teleorman.

Clasamentul individual

Fete

Locul I: Muha Otilia, Harghita; **locul II:** Burlacu Daniela, Ilfov; **locul III:** Lakatos Gizela, Hunedoara; **locul IV:** Cotolea Cristiana, Iași.

Cu gîndul la concurs — instantaneu la modeliștii din Călărași.

Băieți

Locul I: Varga Gheorghe, Satu Mare; **locul II:** Tudoriuc Roland, Neamț; **locul III:** Turea Cristian, Prahova; **locul IV:** Găvriluț Marius, Bihor.

4. CLASAMENTUL INDIVIDUAL LA TELEGRAFIE

Locul I: Limona Stelica, Constanța; **locul II:** Bumbeș Alexandru, Casa Centrală a pionierilor și șoimilor patriei; **locul III:** Udrescu Adrian, București; **locul IV:** Coman Georgeta, Prahova; **locul V:** Lux Karol, Timiș.

PIONIERI ÎN ÎNTRECERILE „DACIADEI“

ARGEȘ. *Moderna sală de gimnastică a Școlii generale nr. 11 din Pitești a găzduit de curînd un disputat concurs interjudețean de gimnastică, la care au fost invitate și județele vecine — Vîlcea și Teleorman. Surpriza acestor zile de întreceri au procurat-o cei la care nimeni nu s-ar fi putut gîndi ca la niște presupuși campioni. Este vorba despre foarte tînăra formație a școlii gazdă (cel mai vîrstnic membru al ei este în clasa a V-a), care a cîștigat proba pe echipe în fața reputaților gimnaști de la Liceul industrial din localitatea Brezoi, județul Vîlcea.*

La individual — băieți, primele trei locuri au fost cîștigate de pionierii din Pitești (locul I — **Cosmin Lucaciu,** *cel mai tînăr gimnast al echipei). Locul I la fete a fost cîștigat de* **Irina Paldău,** *Liceul pedagogic Rm. Vîlcea. Pe echipe locul I la fete a revenit Școlii generale nr. 1, Tr. Măgurele.*

CARAȘ-SEVERIN. *În frumoasa tabără de la Poneasa s-au întîlnit în cadrul Finalelor concursului republican de radiogoniometrie, 300 de pionieri din toate județele țării, finaliști ai etapelor județene la aceste discipline sportive tehnico-aplicative.*

Consiliul Național al Organizației Pionierilor în colaborare cu Federația Română de Radioamatorism au asigurat acestor întreceri excelente condiții atît sub raport organizatoric cît și tehnic.

La concursul de radiogoniometrie, echipajele mixte ale fiecărui județ au fost formate din cîte șase pionieri, iar la proba de radiotelegrafie, care s-a desfășurat în sală, din fiecare județ al țării a participat cîte un reprezentant.

Rezultatele acestui concurs cît și ale celui de aeromodelism și navomodelism desfășurate recent, vă sînt prezentate pe larg în coloanele alăturate.

BUCUREȘTI. *La finala pe țară a «Daciadei» la gimnastică (cat. 7—14 ani) și-au anunțat participarea, cum era și firesc, toate județele țării. Este de remarcat seriozitatea pregătirii pionierilor gimnaști, măiestria și priceperea cu care și-au pus în valoare cunoștințele dobîndite la orele de antrenament. Și această finală, ca și cele desfășurate pînă în prezent, au scos în evidență seriozitatea cu care se lucrează în școli și cluburi sportive școlare, rigoarea cu care se fac selecțiile pe școli, pe localități, pe județ, fapt ce duce — atunci cînd este făcut cu pricepere și discernămînt — spre marea performanță. Căci iată, echipa de fete de anul trecut a Școlii generale nr. 20 din Constanța a trecut acum la categoria «maestre» și tot fetele de aici s-au situat în această mare finală pe primul loc.*

E. TEODORU

Inginerul se sculă de la masa de lucru și-l invită pe Fănel într-o încăpere alăturată.

— Știi ce-i o masă de restituție? Uite, aici, pe geamul care servește de tăblie, pui o hartă, un desen... Dedesubt se aprind niște becuri și poți vedea imaginea foarte bine, ca s-o copiezi pe hîrtie de calc...

— Ce bună ar fi această masă cînd am de făcut desene la botanică sau hărți, spuse Fănel. Le-aș copia într-o clipă!

— Ca să vezi mai bine, există și un bec deasupra. Așaa. Și-acum, uite niște timbre. Sînt ultimele achiziții ale secretarei mele, tovarășa Luci Mihăilescu. Cît discut eu cu tatăl tău, privește-le... Aici ai și o lupă...

*

Timbrele erau foarte frumoase. Majoritatea proveneau din țările Africii și reprezentau păsări și insecte exotice. Fănel le cerceta cu multă atenție, bucurîndu-se de această neașteptată ocazie. Știa că inginerul-șef era un filatelist vestit în orașul lor, dar nu-i văzuse niciodată colecția. Seria aceasta era, de bună seamă, doar o mică parte din această colecție.

Pentru a vedea mai bine, Fănel aprinse becul de deasupra planșetei. Becul era montat într-un fasung mare — «probabil pentru a susține și un bec de cinci sute de wați», gîndi Fănel — iar întrerupătorul — sub forma unei rozete — era montat în fasung. Învîrteai de rozetă, se aprindea lumina. Mai roteai o dată, se stingea.

Fănel nu mai văzuse acest fel de întrerupător, așa că începu să se joace de-a stinsul și aprinsul luminii. Roti de vreo zece ori rozeta cînd, deodată, întreg mecanismul se blocă. Forță rotirea, dar... degeaba.

«Na! am stricat întrerupătorul», gîndi el, speriat. Mai încercă o dată. În fasung se auzi un fîșîit, apoi un zgomot de parcă s-ar fi rupt o bandă de celuloid și... lumina se aprinse. Roti în continuare. Întrerupătorul funcționa normal, dar mult mai ușor decît înainte. «Aiurit fasung» își zise el și trase cu urechea la ce vorbea tatăl său cu inginerul Grecu.

— Deci «omul cu umbrela» e mortul din peșteră. De unde o fi avut, în buzunar, acel număr ce reprezenta cifrul seifului nostru? Nu cumva individul era în legătură cu acest Sandu Stoian, fratele lui Gicu Stoian al nostru? Nu cumva a vrut să fotografieze vreun document din seiful roșu? Avem hărți secrete acolo, cu rezultatele prospecțiunilor noastre.

— Știu eu? S-ar putea, tovarășe inginer. Păcat că rănitul nu își revine... Ne-ar putea răspunde la unele întrebări...

«Deci asta urmărea unchiul lui Mihai Pavica!» gîndi Fănel. «O fi fotografiat... dar filmul n-a ajuns la străini... L-a luat tovarășul maior Bota, apoi mi l-a dat mie... De ce mi l-o fi dat? Dar, oare, mi l-a dat pe cel căutat de bandiți? Aiurea! Precis că mi-a dat un film nefolosit... Și deci am primit una în cap pe degeaba».

Gîndind astfel, își pipăi cucuiul. Puse un nou timbru sub fasciculul de lumină al becului, dar acesta se stinse. Roti rozeta-întrerupător și, deodată, din fasung căzu ceva. Un obiect minuscul, care semăna cu caseta unui film.

— Ei, ia te uită! exclamă el cu glas de om speriat.

— S-a întîmplat ceva, Fănel? întrebă inginerul, venind din camera alăturată.

— Da. Priviți... obiectul acesta a căzut din fasung...

— Ce spui? Extraordinar! Extraordinar! Deci... se puteau fotografia hărțile secrete puse pe masa de restituție! Rotind de întrerupător, se schimba imaginea... Deci... Deci..

Vocea inginerului-șef era sugrumată de emoție.

(Va urma)

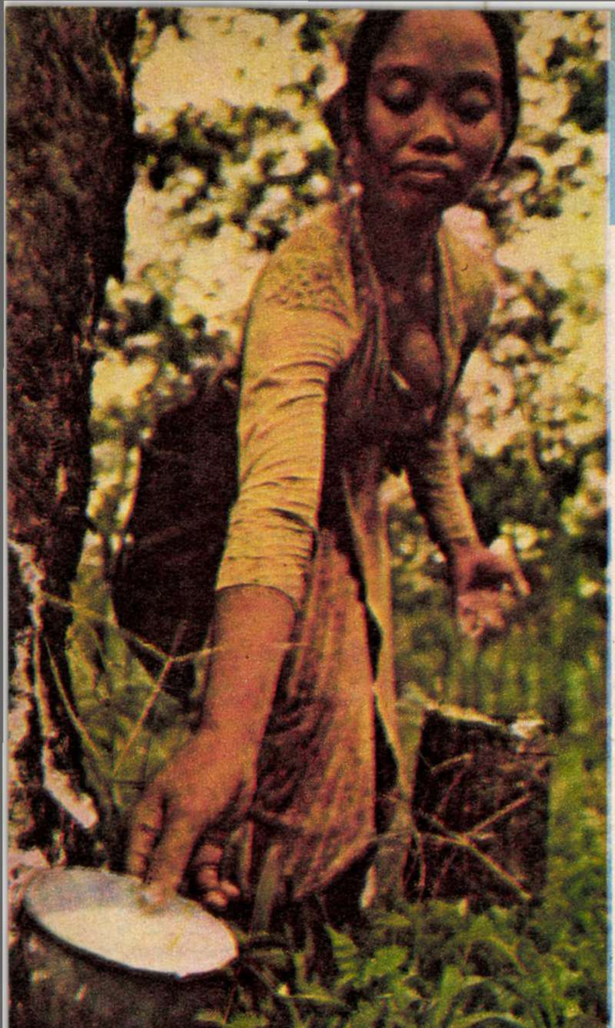

Cauciucul natural sau «aurul alb» constituie una dintre importantele bogății ale arhipelagului indonezian. În timpul recoltării latexului, pe tulpinile crestate ale copacilor sînt fixate vase în care se adună pasta albă de cauciuc.

„Pepa mana”

O NOUĂ CEREALĂ ÎN ATLASUL PLANTELOR

Natura, care continuă să mai ofere încă omului surprize, dispune printre altele și de produse capabile să înlocuiască cu succes pîinea. Printre acestea se numără așa-zisul «grîu tropical» care, după opinia specialiștilor, ar putea înlocui cu ușurință soiurile europene de grîu. Denumirea indiană a acestei plante care crește de mii de ani în selva Amazoanelor este «Pepa mana». Ea produce o cereală excepțională pentru pregătirea pîinii, a turtelor și a unei fierturi cu bogate calități nutritive. Cu toate că locuitorii pădurilor amazoniene o folosesc ca hrană din timpuri imemoriale, planta a rămas necunoscută și lui Alexander Humboldt, care a efectuat numeroase cercetări în această parte a lumii, ca și tuturor botaniștilor pînă în zilelor noastre.

Cum arată acest «grîu amazonian» descoperit recent și încă neînregistrat în catalogul plantelor folositoare? «Pepa mana» este o plantă cu rădăcini foarte dezvoltate, susținută de o tulpină ce poate atinge 2,5 m înălțime și o grosime de 4 cm, cu frunze în formă de lance, acoperite cu puf. Productivitatea cerealei este de opt spice la șapte tulpini. Caracterizîndu-se printr-o mare stabilitate, «Pepa mana» rezistă vînturilor puternice, ploilor torențiale, furtunilor. Ea poate fi recoltată de 4—5 ori pe an. Planta crește în condiții climaterice specifice regiunilor tropicale: altitudine de 100—200 m deasupra nivelului mării si o temperatură de la 26 pînă la 34°C. Experiențele arată că, pentru a se dezvolta, această cereală milenară nu are nevoie de un sol prea adînc: îi este suficient un strat de 10 cm de pămînt cu un grad mic de umiditate.

Ar putea înlocui cîndva «Pepa mana» grîul care este atît de sensibil la intemperii și dăunători? Ar putea deveni această plantă o speranță privind eradicarea foametei din anumite țări în curs de dezvoltare situate în regiuni tropicale? Sînt întrebări cărora în prezent oamenii de știință le caută răspunsul.

Vechi culturi africane

În localitatea Gonoa din sudul Ciadului a fost descoperită o adevărată «galerie de tablouri» pictate pe stînci, unde pot fi admirate scene de vînătoare, femei prinse în horă, muzicanți.

Cercetările arheologice au început în Ciad din anii 20 ai secolului nostru. Printre descoperirile făcute de specialiști se află și cîteva monumente ale culturii Sao, legate de acei oameni uriași, cu forță supraomenească, despre care vorbesc legendele, precum și diferite obiecte lucrate din os, cupru, bronz, piatră și sidef. Printre descoperirile care atestă bogăția culturii Sao, supranumită și «cultura lutului», se numără și numeroase brățări, monede și vase lucrate din lut ars, ca și statuete din teracotă.

„Drumul speranței”

Calea rutieră transmauritaniană, care în anul 1985 va lega orașele Nouakchot din nord cu Nema (situată în extremitatea sud-estică a țării) este denumită simbolic «Drumul speranței». Pentru oamenii deșertului, izolați secole de-a rîndul în oazele lor, speranța capătă forma unei fîșii de asfalt lungă de 1 100 km, care va străbate o zonă ostilă activității umane. Proiectul acestei căi rutiere a fost inițiat încă de la data cînd Mauritania și-a obținut independența, în 1972 trecîndu-se la aplicarea lui.

Recenta dare în exploatare a primului tronson — Nouakchot-Kiffa —, pe o distanță de 604 km, dă contur speranțelor mauritaniene. Cînd va fi gata, acest drum de asfalt va face posibilă legătura dintre localitățile situate în sudul și estul țării cu Capitala. În prezent, pentru a ajunge de la Nouakchot la Nema sînt necesare cîteva zile de drum cu mașina, pe căi care de cele mai multe ori se dovedesc impracticabile. «Drumul speranței» va permite intrarea directă în circuitul național a zonelor agrare și de creștere a vitelor, favorizînd totodată materializarea unor proiecte de irigații și de combatere a flagelului secetei.

Niawas

UN TRIB DESCOPERIT ÎN JUNGLA AMAZONICĂ

Tribul indienilor Niawas, descoperit nu de mult în jungla amazonică din apropierea orașului columbian Leticia, este considerat cel mai bogat trib din lume datorită unei cetăți subterane — o mină de aur — aflată pe aria teritoriului pe care-l ocupă. Întinsă pe o suprafață de 9 ha, aceasta este construită din cărămizi nearse și pietre în formă rotundă sau ovală. Vîrsta acestei «cetăți», acum abandonată, a fost determinată — prin metode moderne de datare — la aproximativ 3 000 de ani.

Urmașii foștilor locuitori ai cetății subterane — astăzi în număr de circa 2 000, au înălțimea medie de 1,80 m, pielea de culoare închisă și nu-și acoperă corpul cu nimic. Pentru aprinderea focului, membrii tribului Niawas folosesc două bucăți de lemn, asemenea oamenilor din neolitic. Hrana și-o procură prin vînat, pescuit și culesul fructelor din copaci. Niawas știu să prelucreze aurul, argintul și pietrele prețioase, cunosc foarte bine calitățile ierburilor pădurii și au o scriere proprie.

Evocarea vechilor meserii practicate de-a lungul timpului în Spania constituie tema unei pitorești serbări populare. Cu acest prilej, copii de vîrstă școlară pot fi văzuți defilînd pe străzile orașului lor îmbrăcați în costume asemănătoare celor purtate de bunici și străbunici, purtînd însemne ale unor meserii, precum cea de brutar, potcovar, armurier, grădinar ș.a.

Muzeul național al Nigeriei

În orașul Jos — capitala celei mai importante regiuni agricole a Nigeriei, Plateau — se află Muzeul național al Nigeriei, una dintre cele mai mari atracții din întreaga Africă tropicală. La început — în anul 1952 — muzeul a fost destinat statuetelor de teracotă, capodopere ale vechii culturi Nok descoperite în 1944. Cea mai veche dintre acestea, găsită într-o mină de cositor, are memorabila vîrstă de 2 200 de ani.

Cu timpul, muzeul s-a completat cu obiecte de artă și cultură din toate regiunile țării: măști de lemn ale populației *ibo* și *idoma*, obiecte din bronz din Benin și Ife, instrumente muzicale ale populațiilor *hausa și yoruba*, sculpturi ale populațiilor *jukun* și *mumuye*, precum și costume tradiționale, obiecte de uz casnic, arme din piatră etc. Colaboratorii muzeului desfășoară o vastă activitate științifică, studiind culturile antice și ale artei populare nigeriene.

Caracterul cu totul deosebit al muzeului mai constă și în faptul că o bună parte din obiectele pe care le prezintă sînt expuse sub cerul liber. În plus, în marele parc al muzeului pot fi întîlnite peste 280 de specii de animale tipice faunei Africii.

În fiecare an, pasionații zborurilor cu... balonul se întrec în cadrul unui concurs internațional. Înălțimea atinsă de unii dintre cutezătorii acestui tip de zbor poate ajunge pînă la 7 000 m.

Pentru asamblarea celor 840 m de țesătură necesară confecționării unui balon se fac 25 000 m de cusături.